

WESTERN

A. Deriks

BANDIT SA SERIFSKOM ZVEZDOM

BROJ 275 • 80 DINARA

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

275

1992

A. Deriks

**BANDIT SA
ŠERIFSKOM ZVEZDOM**

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
S. IVANOVIĆ

Lektor
J. STOJICEVIĆ

**Izdaje i štampa Novinsko, izdavačko i štamparsko preduzeće u
društvenoj svojini »Dnevnik« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon
021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« Miodrag
Karadžić ● Za izdavača: Ilija Vojnović ● Odgovorni urednik: Milorad
Predojević ● Grafički urednik: Juliš Arvanitidis ● Sekretar redakcije:
Zdenka Karabasil ● Korektor: Jovan Uglješin**

**YU ISSN 0353—1287
Rukopisi se ne vraćaju**

A. Deriks

BANDIT SA ŠERIFSKOM ZVEZDOM

Dobro je poznavao tu vrstu ljudi i znao je da su spremni na sve. Sebe je svrstavao među one koji znaju da balansiraju između zakona i bezakonja, jer je znao da se povuče na vreme i da izbegne zamke koje prete da ga odvedu iza rešetaka.

Dok ih je posmatrao, pitao se šta mu je trebalo da se zaustavi baš u tom mestu i da uđe upravo u taj lokal.

Dok je ispijao svoj viski, desna ruka mu je gotovo neprimetno počivala na dršci revolvera. Ipak, znao je da su toga svesni i oni što ga posmatraju ispitivački, i očekuju da čuju ili saznaju šta on traži u njihovom mestu.

Čapel Hil nije bilo malo mesto, ali sama činjenica da se nalazio u blizini granice sa Meksikom, davala mu je karakteristiku zabačenog mesta, kao stvorenog za skrivanje raznih protuva, koje su u slučaju potrebe lako mogle da pređu preko granice, na sigurno.

Lemori Fejling je znao da ne mora da postoji razlog da ga ovi ljudi gledaju izazivački i da neki od njih očigledno žele da zapodenu kavgu sa njim.

Sagnuo je glavu i zagledao se u sto. Nije bio raspoložen da i sa kim razgovara, a ako ih bude gledao, oni će to shvatiti kao izazov, a do nepritika bi došlo veoma lako.

Podigao je glavu kada mu je jedan rmpalija, koji se iznenada našao pored njegovog stola, dubokim glasom rekao:

— Misliš da nismo dovoljno dobro društvo za tebe?

Tip je oba palca zabio u opasač i isprsisio se pred njim.

Bio je bar glavu više od njega, priglupog lica i čoškaste glave.

— Po čemu ste to zaključili, gospodine? — nastojao je Lemori Fejling da bude učtiv.

— Po tvom pogledu, kopile! — odgovorio je div izazivački.

Očekivao je da će stranac reagovali na uvredu, ali je ovaj oćutao. Želeo je samo da popije viski i da ode.

— Znaći, u pravu sam?! — nastavio je tip sa čoškastom glavom. — Ovde takvi nisu dobrodošli! Ne trpimo kukavice i ljude koji se ne ponašaju muški!

— Šta hoćete od mene? — mirno je upitao Fejling.

— Da dokažeš da si dostojan da te primimo u društvo. Hajde, da vidimo! Upozoravam te da ne dotičeš svoj revolver, jer ni ja nisam naoružan.

— Nisam došao da se tućem — odvratio je Lemori Fejling mirno. — Ja sam u prolazu, došao sam samo da se osvežim, pa idem dalje.

— Znaći, ne prihvataš moju ponudu?!

— Ja bih je radije odbio. Da sam prihvatao slične ponude, sada već verovatno ne bih bio među živima.

Krupni čovek se nasmeja grohotom. I ostali mu se pridružiše. Lemoriju to nije smetalo, navikao je da mudro prelazi preko sličnih izazova.

Videvši da nikako ne može da ga izbaciti iz ravnoteže, div zamahnu teškom rukom i spusti pesnicu na Lemorijevu glavu.

— Kako ti se sviđa ovo? — upitao je, cereći se i dalje.

Lemoriju se zavrte u glavi.

— U redu — reče podižući se. — Ako baš hoćete...

Prisutni u salunu postadoše pažljiviji, a čovek koji je po svaku cenu hteo da ga izazove, sada je bio zadovoljan. Lemori je znao da je ludost prihvatiti izazov sa čovekom koji je gotovo dva puta teži od njega, ali drugog izbora nije imao.

Sada su stajali jedan naspram drugog, između stolova. Prisutni su očekivali predstavu koja će ih dobro zabaviti, i napravili su polukrug oko njih dvojice.

— Hajde, mali, dajem ti prednost. Udari prvi! — zagrmio je veliki čovek.

Lemori pogleda u njega. Odakle da počne? Bio je siguran da će njegova pesnica, gde god pogodila tog medveda, izazvati kod njega osećaj sličan golicanju.

— Nisam ja hteo ovu tuču — reče Lemori mirno. — Zato neću da je otpočnem.

Krupni čovek se odjednom razbesneo. Taj stranac mu je kvario uživanje. Ali, neka, pokazaće on njemu ko je Vajt Vorner!

Zamahnuo je ogromnom pesnicom; ako je taj čovek i bio dvaput jači od njega, Lemori Fejling je bio znatno gipkiji i okretljiviji.

Stajao je sve do poslednjeg delića sekunde, tako da se Vorneru učinilo da će sačekati njegov udarac. Ali, Lemori se vešto izmače, a snažni čovek, ponesen zamahom, zatetura se prema napred i nalete na jedan sto, te ga sruši.

To ga je još više razbesnelo. Pojurio je na Lemorija kao furija; ovoga puta, Lemori se nije izmakao nego je skočio uvis, pa je Vorner, namestavajući da mu uleti među noge,

uleteo u prazan prostor i opružio se po podu.

Tada je Lemori skočio na njega. Uspeo je da ga uhvati za glavu obeima rukama, upravo kada je Vorner počeo da je podiže. Onda mu je glavom lupio o patos i šutnuo ga u stomak.

Vorner izgubi vazduh. Dok je pokušavao da dođe do vazduha, Lemori iskoristi situaciju, i ponovo ga šutnu, ovoga puta u grudi. Vorner zakoluta očima i ostade da leži.

Lemori Fejling se vrati za svoj sto, ispi viski i ode do šanka, da plati.

Vornerovi prijatelji gledali su ga smrknuto, a Lemori je, ostavivši sitniš na šank, krenuo napolje, sigurnim koracima. Odjednom, pred njim se isprečio jedan suvonjavi visoki tip, sa dva revolvera.

— Slušaj, stranče... Vorner je moj drugar... Sta si mu to uradio? — pitao je.

— Svi ste videli da je on hteo da se tuče. Što sam slučajno ja pobedio, nisam kriv i pustite me da idem svojim putem — odvratio je Lemori.

— U redu, videli smo da si vešt i da si pobedio Vajta, ali je to možda zaista bilo slučajno. Sada se još dokaži na revolveru, pa možeš da ideš.

Lemori Fejling je odmerio čoveka. Njegovo lice je odavalo lice razbojnika, revolveraša i nadasve čoveka koji je umislio da je prvoklasni strelac. U svakom slučaju, bio je uveren da bi stranca pobedio u revolveraškom duelu.

— U redu, prihvatom — odgovorio je Lemori. — Neka vaši prijatelji broje do tri, i onda potežemo!

Revolveraš, izgleda, nije očekivao takvu Fejlingovu reakciju. Naglo se uozbiljio.

— Bing — doviknuo je jednom od svojih prijatelja — odbroj do tri!

Raširio je noge i zauzeo pozu kao da će svakog trenutka da skoči.

— Jedan... — počeo je tamnoputi brkajlija Bing. I on je bio uveren u to da će njegov prijatelj pobediti

stranca, jer se smeškao samouvereno. — Dva...

Obojici je desna ruka lebdela nad drškom revolvera.

— Tri!

U trenutku kada je cev revolvera Lemorija Fejlinga kao kažiprst pokazivala u protivnikove grudi, ovaj je svoj revolver bio izvukao ali još nije uspeo da ga upravi prema njemu.

Mršavi revolveraš kriknu i ispusti revolver, tako naglo kao da je odjednom bio usijan.

Lemori nije pucao, samo je pustio protivnika da zuri u tamni otvor revolverске cevi.

Ovaj ustuknu nekoliko koraka. Lice mu je bilo sivo, a mišići na licu su vidno podrhtavali, dok su mu oči bile razrogačene od straha kakav u životu nije osećao.

— Ne... nemojte da pucate... ja... — počeo je da zamuckuje.

Lemori okrenu revolver oko kažiprsta, i vrati ga u futrolu.

Prisutni su ga posmatrali zadivljeno, ali i uplašeno. Nisu očekivali ovakvu veštinu od čoveka koji je mirno podneo da ga nazovu »kopi-le« i koji je toliko nastojao da izbegne kavgu.

U salunu je vladala grobna tišina. Svi su zurili u stranca, neki i otvorenih usta, kao da ne veruju u ono što su upravo videli.

Vorner je počeo da se podiže sa poda, gundajući.

Osramoćeni revolveraš je prišao šanku, drhtavim rukama zgrabio napola napunjenu bocu, i stao da sipa viski u grlo.

Tišinu je prekinuo zvonki ženski glas:

— Stranče! — pozvala je Lemorija. — Za ovo si zaslužio nešto...

Lemori podiže glavu prema galeriji, odakle se čuo glas.

Tamo je ugledao ridokosu lepoticu u crnoj dekoltiranoj haljini. Mahala mu je rukom na koju je bila navučena crna čipkasta rukavica. Gle-

dao je u nju dok je graciozno silazila niz stepenice.

Kada je stigla do njega, uhvatila ga je pod ruku i maznim glasom rekla, ne trudeći se da to bude tiho, tako da su je svi čuli:

— Ja sam Lajla Robins i svoje usluge naplaćujem najskuplje u celom Čapel Hilu. Ali, junake kakav si ti spremna sam da častim, i to bez ograničenja vremena...

Lemori htede da se povuče, ali ga je pogled na Lajline grudi, koje samo što nisu iskipele iz haljine, naprosto prikovao za mesto.

Proteklih nekoliko meseci proveo je u traganju za dvojicom bandita, koje je uspešno i okončao i za taj posao primio hiljadu dolara. Novca je imao, a sa ženom odavno nije bio, i odjednom mu je palo na pamet da on, zapravo, nikuda ne žuri.

— Nećemo ostati ovde — nastavila je lepotica. — Odvešću te u svoj hotel...

Nije sačekala njegov odgovor. Povukla ga je prema vratima...

Lemori nije obraćao pažnju na komentare koji su se čuli dok je izlazio sa devojkom. Najzad, ionako je nameravao da se zabavlja u društvu salunskih dama, mada nije mislio da će to biti još iste večeri.

Otišao je sa Lejlom u hotel. Već nakon jednog sata, zaključio je da Lejla nije tek tako najskuplja zabavljačica u Čapel Hilu. Ono što mu je ona pružila vredelo je toliko da bi joj bez reči dao svih svojih hiljadu dolara, samo da je ona to zatražila.

Gotovo do jutra, ta devojka mu je dozvolila da uživa u njenim čarima i veštini zavodjenja.

Tek pred zoru, iscrpljen ali veoma zadovoljan, zaspao je u njenom zagrljaju.

I u snu je osećao miris njene kose i mekoću njene puti.

A onda, iznenada, osetio je kako ga drmusaju nečije grube ruke. Otvorio je oči i instinktivno posegnuo za revolverom, koji je ostavio pod jastukom.

Ali, njega nije bilo.

Ugledao je Lajlu, koja je sedela na krevetu, držeći pokrivač na grudima; njene oči bile su razrogačene od straha. On pogleda iza sebe.

Njegov sinoćni protivnik, suvonjavi revolveraš, držao ga je na nišanu. Pored njega, stajao je Vajt Vorner i zlorado gledao u njega.

— Ostani miran, stranče — rekao je revolveraš.

Lemori se nije pokolebao i nije ostao miran, nego se podigao u sedeći položaj.

— Šta sada hoćete od mene? — upitao je.

Pored njega, Lajla je počela da se trese.

— Lemori... molim te... nemoj...

— počela je uplašenim glasom.

— Hoćemo da podeš sa nama — odgovorio je revolveraš.

— A šta će biti ako neću? — upitao je Fejling prkosno.

— Ja ću te na to primorati, kopile!

— zagrmeo je Vorner. — Ovoga puta me nećeš nasamariti!

Revolveraš je dodao:

— Ako se usudiš da nam se protiviš, ja ću da te sredim! Biće mi žao da pucam u tebe, ali ako moram, učiniću to bez mnogo razmišljanja.

Lemori je procenio svoje šanse. Ipak, morao je priznati sebi da goloruk ne može protiv te dvojice. Devojka pored njega počela da plače. Očigledno je dobro poznavala ove ljude i znala koliko su opasni. S druge strane, nije se sećala da joj se iko toliko dopadao kao ovaj stranac, kog je želela da zadrži pored sebe izvesno vreme.

— Oblači se, Lemori — naredio je revolveraš — inače ćemo te izvesti iz hotela ovako golog!

— Voleo bih ipak da čujem šta hoćete od mene — nije se dao Lemori Fejling. — Kuda hoćete da me vodite? Ako hoćete da me ubijete, to možete da učinite i ovde.

— Šteta za ovaj svileni čaršav i pokrivač — pokazao je revolveraš glavom na krevet. — Ovde treba i

drugi da uživaju posle tebe. Hajde, nećemo te moliti!

Lemori nije preostalo ništa drugo nego da ustane i da počne da se oblači.

Kada je spustio noge preko ivice kreveta, dvojica siledžija su ustuknuli. Nisu smeli da rizikuju da ovaj nepredvidljivi stranac skoči na njih.

Najpre je obukao pantalone, pa košulju i prsluk. Onda je navukao jednu čizmu. Kada je uzeo drugu, sagnuo se kao da će i nju da navuče na nogu, ali to nije učinio nego ju je svom snagom zavitlao na revolveraša.

Ovaj, pogoden tvrdom čizmom u lice, jeknu, i, onako mršav i lak, polete prema zidu i najzad tresnu o njega, udarivši glavom o ivicu ormara od tvrde orahovine.

Ostao je, u poluležećem položaju, pored zida, kao kakva vreća, polusvesno kolutajući očima.

Sve to dogodilo se u sekundi, koja nije ni bila dovoljna priglupom Vorneru da shvati šta se događa.

A kada je shvatio i ustremio se na Lemoriju, ovaj je već savio obe noge i, čvrsto se oslanjajući na krevet, naglo ih ispružio i zabio u Vornerov stomak, koji je, to je sinoć iskusio, bilo njegovo osetljivo mesto.

Zaurlao je kao ranjeni bik, a onda se presamitio, a iz nosa je počela da mu teče krv.

Lemori brzo uze revolver iz ruke mršavog strelca, a onda priđe devojci i zagrlji je.

— Prošlo je, ne boj se — rekao joj je umirujućim glasom. — Izgleda da im sinoć nije bilo dosta i da su moju velikodušnost shvatili kao moju slabost, pa su hteli da me slome i dokažu sebi da su najveći.

Devojka se privila uz njega.

— Oni će opet pokušati — rekla je, još uvek uplašena. — Pokušavaće sve dok...

Lajla je iznenada začutala. Videvši da je pobledela, Lemori shvati da ona gleda u prozor, kom je on bio okrenut leđima.

U tom trenutku začu se glas sa te strane:

— Držim te na nišanu, stranče! Napraviš li pogrešan pokret, pucam! Spusti revolver i polako se okreni prema prozoru!

Pronicljivi Lemori je spustio desnu ruku, ali nije iz nje ispuštao revolver, računajući na to da ga čovek, koji ga drži na nišanu, ne može videti, jer je prozor bio prilično visok.

— Šta hoćete? — upitao je, polako se okrenuvši. Video je, u polumraku zore, siluetu jednog čoveka i pušćanu cev. — Da nisu to tvoji momci?

— Oni ti, na moju žalost, nisu dorasli i zato moram da se umešam. Rekao sam ti da baciš revolver! Podigni desnu ruku, da je vidim, praznu! Pokušaj li nešto, pucam, i veruj mi, biću brži, jer te već držim na nišanu!

Lemori baci revolver i podiže desnu ruku, a onda lagano pođe prema prozoru.

Sada je mogao da vidi i lice tog čoveka. Nije se sećao da ga je sinoć video u salunu, niti ikada pre toga.

— Izadi — rekao mu je taj čovek — pa da na miru razgovaramo. Upozoravam te da se okaniš trikova, jer možeš da nastradaš! Ovamo, kroz prozor!

Lemori prekorači sims, još jednom pogleda u devojkicu, i skoči na trotoar.

— Zovem se Fersti Pikok — predstavi se čovek — i radim kao predradnik na ranču »Duga«. Moj gazda Evert Kuper želi da razgovara sa tobom, pošto si položio ispit...

Pikok spusti pušku.

— Kakav ispit? — upitao je Lemori.

Predradnik se nasmeja prijateljski.

— Bolje rečeno, položio si ispite, stranče — odgovorio je.

— Zar hoćeš da kažeš da je ovo sada, a i ono sincć, u salunu, bilo namešteno? — začuđeno je pitao Lemori.

— Tako je. Hteli smo da proverimo da li zaista vrediš onoliko koliko te ljudi hvale. Čuli smo o tebi fantastične priče, Lemori Fejling. Znamo da te nalogodavci dobro plaćaju i da su zadovoljni tvojim radom, a moj gazda ne voli da kupuje mačke u džaku.

Lemori te predradnikove reči nije primio kao kompliment. Naprotiv. Bio je ljut što se neko tako poigrava sa njim, pa ma ko to bio.

Stisnuo je pesnice i namrgodio se.

— Lemori, nemoj... — dobroćudno je rekao predradnik. — Odlično znam sve kaubojske poslove, razumem se u goveda i u još ponešto, ali sam slab na pesnicama. Isto tako sam slab i u baratanju oružjem.

Lemori se zagledao u tipa, koji je mogao da ima oko trideset godina, dakle isto koliko i on. Pušćana cev bila je okrenuta prema zemlji, i to je Lemoriju dalo ideju da ovog čoveka pokuša da iznenadi.

Fersti Pikok, kao da je prozreo njegove namere, rekao mu je pomirljivo:

— Žao mi je što smo se surovo poigrali sa tobom, ali, veruj mi, nisam ja onaj koji zbog toga treba da bude kažnjen. Evo, ja ti se izvinjavam. I moj gazda će ti se izviniti.

Lemori odmahnu rukom.

— Nemoj da mi se izvinjavaš. Ona dvojica su prošli gore od mene. Radije se izvini njima, jer sigurno neće skoro zaboraviti kako su prošli sa mnom... — rekao je pomirljivim tonom.

— Poći ćeš sa mnom?

— U redu, poći ću, ali ne da me vodiš kao zarobljenika. Jesmo li se razumeli?

— Važi, Fejling. Video sam ja kakav si borac i zato ne bih voleo da se kačim sa tobom. Ako hoćeš, idi i pozdravi se sa Lajlom, sačekaću te. Samo mi još reci da li će tvoj konj izdržati put od oko petnaest milja? Toliko, naime, ima do ranča mog gazde.

Lemori nije odgovorio odmah.

Razmišljao je o tome kako neko uzima sebi pravo da raspolaže njime i nije znao da li da se zbog toga ljuti ili da sve to shvati kao kompliment.

Predradnik je primetio da on okleva.

— Verovatno te interesuje šta Kuper hoće od tebe — rekao je. — Veruj mi da ne znam. Nije mi rekao. Jedino ti je poručio da možeš, ako hoćeš, da zaradiš dest hiljada dolara, koje bi ti on dao za jedan posao.

Lemori ispusti zvižduk kroz zube.

— Stravična suma — reče kratko. — Samo, treba da zna da ja ne ubijam za novac. Prima sam razne naloge, obavljao razne poslove po nalogu onih koji su me plaćali, a nisam plaćeni ubica. Doduše, za taj novac bih mogao da kupim sebi ono što odavno želim: mali ranč na kom ću da uzgajam konje, i to bi rešilo sve moje probleme. Više ne bih morao da za druge izvlačim iz vatre vruće kestenje. Zvuči privlačno, ali ti odmah kažem da, bez obzira na ponuđenu sumu, biram poslove.

Predradnik se nasmija.

— Da, suma je zaista fantastična i ja bih, da mogu ono što ti možeš, sigurno obavio zadatak umesto tebe i uzeo te pare. Međutim, moj gazda vrlo dobro zna zašto je odabrao baš tebe. Sigurno je procenio da niko drugi to ne bi mogao da uradi.

Pošto je rekao ono što je mislio, predradnik pride prozoru, pogleda u sobu i reče:

— Momci, slobodni ste. Novac će vam u toku dana neko doneti u salun.

Lemori je sačekao da mršavi revolveraš i snagator Voren napuste Lajlinu hotelsku sobu, pa je on ušao, da se pozdravi sa njom.

Zagrlio ju je.

— Vidiš, nije bilo ništa strašno — rekao joj je.

Ona se pripila uz njega.

— Hoćeš li se vratiti? Dodi kod mene uvek kada poželiš, Lemori. Ako mi obećaš da ćeš doći, od ovo-

ga trenutka ću izbegavati muško društvo i čekaću samo tebe. Volela bih da se ti i ja čvršće sprijateljimo...

— Doći ću, obećavam ti — rekao je Lemori. — Idem samo na kratko, da zaradim koji dolar.

— Vрати se živ i čitav, molim te. Čuvaj se. Želim ti mnogo sreće...

Zagrlili su se i dugo stajali tako zagrljeni. Onda se Lemori najzad odvojio od nje, i izašao na ulicu, gde ga je čekao Kuperov predradnik.

Krenuli su prema izlazu iz grada, a odatle u pravcu ranča »Duga«.

Već iz daleka je Lemori video da je to verovatno najveći ranč u celom kraju. Na njemu je, osim glavne, velike jednospratne kuće, bilo još nekoliko manjih zgrada i one su bile od cigala.

I sa jedne i sa druge strane imanja bili su veliki ograđeni korali puni konja i goveda.

Pošto se tek bilo sasvim razdani-
lo, na ranču je vladala jutarnja užurbanost i sve je podsećalo na to da se ovde radi i živi vrlo dinamično.

*

Drago mi je što mogu da vas pozdravim na svom imanju — rekao je Everet Kuper pružajući ruku Lemoriju Fejlingu. — Izvolite u kuću...

Kuper je imao pedesetak godina ali bio je neobično snažan za svoje godine, i mladolik. Visok i mišićav, prosede guste kose, hodao je gipko, kao mladić, a pogled mu je bio otvoren i jasan.

Po njemu se videlo da je veoma energičan čovek, ali i to da u svom bogatstvu ne uživa tako što bi lenčario i jeo. Jedan pogled na njegove ruke bio je dovoljan Lemoriju da vidi da taj čovek mnogo teško radi, a činjenica da je bio mišićav ali vitak i gibak, govorila je o tome da je taj čovek stalno u pokretu, da ne izbegava teške poslove.

Ušli su u veliki hol rančerske kuće, i seli za arpezarijski sto, za kojim je bilo šest tapaciranih stolica od hrastovine.

Kuper je pred Lemorija stavio bocu sa viskijem, i čašu. Kada je hteo da mu sipa viski, Lemori je rekao:

— Hvala, za doručak obično ne pijem viski nego kafu. Ako vam nije komplikovano, molio bih vas da me poslužite kafom...

— Fersti — obratio se rančer predradniku, koji je stajao kod vrata — idi i donesi nam kafu, a posle toga možeš na spavanje.

Predradnik klimnu glavom i nestade.

Rančer je posmatrao svog gosta. Dugo ga je gledao, kao da je hteo da pronikne u njega. Lemori je strpljivo čekao da čuje razlog što je Kuper hteo da razgovara sa njim.

— Vidim da ste položili ispit, Fejling — najzad je progovorio Kuper. — Takođe mi je drago što ste pristali da dodete...

Lemori ga prekide:

— Nisam pristao! Morao sam! Dođe, da nisam hteo, možda bi...

— Čekajte, Fejling... Zaista nije išlo drugačije, moralo je tako, i ja vam se izvinjavam zbog toga. Morao sam da saznam da li ste pravi čovek za kojim tragam. Ja sam o vama dosta čuo, ali sam želeo da proverim sve to na svoj način. Nije svejedno kome će čovek dati deset hiljada dolara... Toliko, naime, hoću da vam dam za jedan posao, koji biste obavili za mene. Zapravo, imali biste jedan zadatak...

— Kakav zadatak?

— Očekivao sam takvo pitanje, i to je u redu. Odmah ću vam odgovoriti. Ipak, najpre da vam kažem da ne morate da prihvatite taj zadatak, ukoliko mislite da ne biste mogli da ga obavite. Niko ne može da vas natera da radite nešto ako to ne želite. U tom slučaju, razume se, morao bih da potražim drugog čoveka. Međutim, to nije nimalo jednostavno. Malo je ljudi kojima bih smeo da

poverim ono što sam spreman da poverim vama, a, osim toga, ja nemam više vremena da ih tražim. Eto, vidite, otvaram karte pred vama i, bez obzira na to što se dosad nismo poznavali lično, istupam prema vama sa punim poverenjem. Molim vas, samo, da o tome nikada i ni pred kim ne govorite, ukoliko bi se dogodilo da odbijete posao.

On se podiže, priđe ormaru, i otvori ga. Potom otvori jedna manja vrata na poledini ormara, pa odatle izvadi svežanj novčanica.

Vrati se za sto, i stavi na njega svežanj.

— Evo, Fejling, ovde imate dve hiljade dolara. Novac možete da zadržite, bez obzira na to da li ćete posao prihvatiti ili ne. U slučaju da ga prihvatite, ovu sumu smatrajte akontacijom, a ako bi se dogodilo da ga odbijete, neka vam ovo bude odšteta za ono što ste pretrpeli sinoć i jutros.

Lemori Fejling odavno nije video toliko novca na istom mestu, još manje je posedovao toliku sumu. Pogledao je u novac, pa u rančera. Upitao se koje li su muke tog čoveka naterale da se tako olako liši ogromne sume i šta ga navodi da bude toliko velikodušan.

— Dobro, vi ste rekli svoje — progovorio je i Lemori. — Sada da i ja kažem. Što se tiče zadatka i toga da li ću ga prihvatiti ili odbiti, sve zavisi od onoga šta ja moram da uradim. Možete od mene zahtevati što god hoćete, ali samo dotle dok se stvar kreće u okviru zakona. Za nešto što bi moglo da me odvede iza rešetaka ili svrsta među zločince, nemojte me ni pitati, jer na to ne bih pristao ni pod uslovom da mi poklonite celo ovo imanje, zajedno sa kućom. U tom pogledu niko ne može da me kupi.

Kuper je klimao glavom.

— Već vidim da ćemo se nas dvojica lepo dogovoriti o svemu. Vi ste upravo čovek kakvog sam tražio, i nisam pogrešio što sam se namerio

baš na vas — rekao je zadovoljno.

U holu se pojavi predradnik, noseći poslužavnik sa velikim emajli-ranim ibrikom i šoljama za kafu, koja je prijatno zamirisala u velikoj prostoriji.

Sputio je poslužavnik na sto, a potom je opet izašao.

Rančer je obe šolje napunio kafom, i onda su obojica počeli da je srću. Posle prve šolje, Lemori se osećao kao preporođen. Istinski se osvežio i nestalo je umora koji je do tog trenutka osećao.

— Sada poslušajte moju priču, Fejling — prvi je, pošto su popili kafu, progovorio Kuper. — Čućete i zašto ste mi potrebni tako hitno...

On iz unutrašnjeg džepa izvadi tabakeru, a iz nje dve fine, aromatične cigare. Jednu uze Lemori. Kada su pripalili, povukli su nekoliko dimova, a potom je rančer nastavio da priča:

— Dakle, radi se o mom sinu — jedincu. Pre četiri godine bio je upleten u jednu glupu stvar... Od tada, eno ga u zatvoru Lengtri, gde ispašta svoj greh. Biće otpušten za nekoliko dana. Tačnije, u sledeći ponedeljak...

Rančer je začutao, opet povukao dim iz cigare, i nastavio:

— Moja je zasluga što nije dobio više. Znate, bio sam svestan da je kaznu zaslužio i da mora da ispašta za ono što je uradio, ali... da je bio osuđen na više godina, njegova bi budućnost bila uništena. Ovako, još ima šanse da se vrati na pravi put. Nije on loš momak, ali društvo u kom se tada našao, učinilo je svoje. Znam, tako kažu svi roditelji, jer nijedan neće da prihvati istinu da su drugi bolji od njegovog deteta. Ali, moj Danijel zaista nije momak koji treba da živi kao otpadnik.

— Hoću li najzad čuti šta je uradio? — sada je Lemori već bio nestrpljiv.

— Sa još trojicom napao je poštansku kočiju, u kojoj je bila i vreća sa novcem koji je trebalo da stigne

u jednu banku. Na sreću, u tom sukobu nije bilo mrtvih, pa ni ranjenih. Ni sa jedne strane. Da ih je bilo, sigurno ne bih uspeo da izdejtstvu-jem da momci dobiju samo četiri godine. Deni i njegovi prijatelji uspe-li su tada da pobegnu, ali ih je jedna potera, koju je predvodio uporni šerif Adam Bakster, gonila dok ih nije pohvatala. Potera im je bila za petama čitavu jednu sedmicu. Bilo je pucnjave u kojoj, opet na sreću, niko nije nastradao. Tada su moj sin i ona trojica uhapšeni, a ubrzo im je bilo održano i suđenje.

Rančer je začutao.

— Da li ja sada treba da idem i sačekam iz zatvora vašeg sina, pa da ga dovedem na ranč? — pitao je Lemori.

— Tako nešto... Ali, procenjujem da će tu biti nekih teškoća. Trebalo bi da znate još ponešto...

Lemori pomisli: ima tu nečeg mnogo komplikovanijeg nego što je samo dovođenje mladog Kupera. Rančer sigurno nije bio spreman da da deset hiljada dolara samo zato da bi njegov sin imao pratnju na nekih dve stotine milja, od Lengtrija do ranča.

— Novac koji su momci tada uzeli nikada nije pronađen, a radi se o sumi od osamdeset hiljada dolara. Na suđenju, sva četvorica su o tome ćutali kao zaliveni, nijedan od njih nije rekao ni reč. Valjda su se tako bili dogovorili.

Lemori Fejling je već naslućivao šta rančer hoće od njega. Stvar uopšte nije bila tako jednostavna kao što je izgledala u početku.

Pretpostavljao je već da će imati mnogo muka oko tog zadatka.

— Vidite... — nastavio je Kuper. — Moj sin i njegovi drugari odležali su zasluženu kaznu, i za koji dan oni će biti čisti pred zakonom. Biće otpušteni istovremeno, kao što su i uhvaćeni i osuđeni. Nema sumnje u to da će odmah otići da potraže novac, koji su sakrili negde. Razume se da sam više puta o tome razgova-

rao sa sinom i pokušavao da ga odvratim od ideje da ide u potragu za novcem, pošto izađe iz zatvora. Što se njega tiče, on bi možda i došao pravo kući, ali ne može, od ostale trojice. On nema drugog izbora, mora da pođe sa njima. U pitanju je njegov život. Život mog jedinog sina, i zato ćete me razumeti, Fejling, što hoću sve da uradim kako bi on ostao živ. Poverio mi je da je dogovor takav da će ubiti onoga ko, po njihovom, bude izdajica. Ona trojica su nešto stariji od njega i imali su za sobom neko iskustvo kao banditi, za razliku od mog Danijela. Veoma su pohlepni i samo misle na onaj novac. Po svaku cenu hoće da dođu do njega. Kod sebe nemaju ni cent, a hoće da pođu od nečega, kada izađu iz zatvora. Za razliku od moga sina, oni nemaju dobrostojeće očeve, niti ikoga ko bi ih izdržavao ili im dao novac.

Kuper ustade od stola i počeo da šeta dugim koracima. Najzad se zaustavi ispred Fejlinga, i molećivim glasom mu reče:

— Zaštitite moga sina, molim vas! Vi ste pravi čovek na kog mogu da se oslonim. Ako smatrate da treba da vam dam još novca, recite, spreman sam na to. Ja...

Lemori odmahnu glavom.

— Zar nećete da prihvatite taj posao? — uplašenim glasom upita rančer.

— Nisam to mislio, kada sam odmahnuo glavom — brzo reče Lemori, jer ga je bilo žao čoveka. Razumeo ga je. — Hteo sam da kažem da mi ne treba više novca, deset hiljada je sasvim dovoljno. U stvari, za tu sumu čovek mora i da rizikuje. Dovoljno sam iskusan da znam da veliki novac ne može da se dobije tek tako, za neki lak posao.

Kuperu laknu, i on ponovo sede za sto.

— Hvala vam... — rekao je. — Čuo sam dosta o vama, pa i to da ste poštteni i dobronamerni. Znao, otkako ste u ovom kraju, moji ljudi stalno motre na vas. Dugo su vas

pratili. Hteo sam da znam kako reagujete u nekim situacijama, naravno, s tim da ne znate da je sve namješteno... Žao mi je što su vam moji ljudi pokvarili raspoloženje, kada ste bili u hotelskoj sobi, sa prelepom Lajlom. Ako hoćete, možete opet otići kod nje. Moj sin biće otpušten tačno za sedam dana, a do Lengtrija su vam potrebna četiri dana. Znači, imate još tri dana pred sobom.

Lemeri se nasmeja.

— Da, rado bih proveo ta tri dana u gradu, kod Lajle, ako ona nema ništa protiv, a čini mi se da nema...

— Ona je dobra devojka, ako se tako nešto uopšte može reći za devojku koja se bavi onim čime se ona bavi. Međutim, to svi mi ovde znamo, ona jako bira društvo i ne upušta se sa svakim. Muškarci se uglavnom zadovoljavaju i time što im ona dozvoljava da budu u njenom društvu, i spremni su da plate mnogo samo da bi sedeli pored nje i pričali s njom. Čini mi se da ona već dugo traži muškarca s kojim bi ostala duže... Uostalom, ako se vi dobro osećate sa njom, nije važno ništa drugo.

Lemori nije komentarisao. Upitao se, da li je on uopšte bolji od Lajle, s obzirom na to da nema stalno mesto boravka i da je uvek u potrazi za odmetnicima i da se, upravo zbog toga, najčešće i kreće u njihovom društvu. Zar nisu, na neki način isti?

— Još nešto, Fejling... — čuo je kako mu rančer govori, i on odmah podiže glavu i pogleda u njega. — Moj sin, naravno, nema pojma o tome da sam vas ja angažovao da pazite na njega. Niko o tome ne zna. Samo vi i ja. Pretpostavljam da vi nećete biti jedini koji će poći za momcima, kada ovi budu napustili zatvor. Sigurno će to uraditi i savezni šerif. Zbog novca, koji treba da se vrati onome kome pripada. A sigurno je da će tamo biti i razni banditi, zainteresovani da dođu do novca.

Svojevremeno je ta pljačka, kao i sudnje, podigla veliku prašinu. O tome se svuda pričalo, novine su pisale... Mnogi znaju da taj novac postoji, da je negde sakriven, a takođe se zna kada Danijel i njegovi prijatelji izlaze iz zatvora. Ima ljudi koji sve to prate. Neće vam biti lako da se postavite između svih tih ljudi i moga sina, i da pazite da pri tom ne budete otkriveni.

Sve to što je Kuper govorio, Lemori je mogao da petpostavi. Osamdeset hiljada dolara su izazov kojem neće odoleti ni vlasti, ni banditi, ni mnogi od onih koj bi da dođu do te sume novca a da ne rizikuju mnogo.

— Mene onaj novac nimalo ne interesuje — rekao je rančer. — Pretpostavljam da je sa vama isto, i da će tako i ostati. Nemojte se ljutiti što vam to kažem. Verujem u to da ste častan čovek, ali isto tako znam da ljudi često gube razum kada je u pitanju toliki novac. Ne sumnjam u vas. Naprotiv. Imam poverenja u čoveka kakav ste vi. Zato vas molim samo za jedno: vratite mi sina, živog. Ništa drugo me ne interesuje.

— Dajete li mi sasvim odrešene ruke, gospodine Kuper? — upitao je Lemori.

— Naravno. Što se mene tiče, Denija možete da dovedete i vezanog, možete ga i istući ako je nephodno. Ne znam šta bih vam još rekao. Možda se moj sin i opametio za protekle četiri godine, ali... nikad se ne zna. Koliko čovek može da se popravi u zatvoru, toliko može da se i iskvari.

Lemori uze dve hiljade dolara i stavi ih u džep.

— Znate, možda mi se Deni ne bi oteo da sam imao malo više vremena za njega. Imao je dvanaest godina kada mu je majka umrla...

— Koliko ima sada?

— Dvadeset i dve.

— Mislite da ste vi krivi što je krenuo stramputicom? — pitao je Lemori.

Kuper sleže ramenima.

— Možda je trebalo više da se bavim njime... A iz najboljih namera nisam mu davao previše novca. Plašio sam se da ga novac ne pokvari, upravo zato što je mogao da ga ima koliko hoće. Sada mislim drugačije. Da sam mu davao više novca, možda mu ne bi palo na pamet da učestvuje u onoj pljački. Te momke nije ni poznavao dobro. Sreo ih je, oni su mu predložili da taj novac uzmu, i on je pristao, mada nije imao nikakvog iskustva u tome. Sad, šta je tu je, moram makar sada da pokušam da od svega izvučem ono što je najbolje za moga sina.

Kuper stavi na sto fotografiju.

— Evo, to je on, kada je imao osamnaest godina... pre nego što je otišao u zatvor.

Lemori uze fotografiju i dobro je pogleda. Sličnost Kupera mlađeg sa rančerom bila je očigledna.

— Učiniću sve da vas ne razočaram, gospodine Kuper — rekao je. — Sada ću da odjašem u Čapel Hil, i biću tamo sve dok ne krenem za Lengtri. Pošto ovde niko ne zna o zadatku koji ste mi dali, predlažem da, ukoliko se dogodi nešto nepredviđeno, telegram pošaljem Lajli. Ako se slažete, ona će biti posrednik između vas i mene.

— Slažem se. I, još nešto. Nemojte, molim vas, pokušati da kidnapijete Denija tamo, u Lengtriju, niti da uspostavite kontakt sa njim. Ko zna kako bi reagovo na to, a i njegovi drugari bi mogli da posumnjaju nešto, i onda bi njegov život bio u opasnosti. Nemojte smetnuti s uma da je on odrastao čovek i da je svoju kaznu odležao, tako da nije dužan da sluša oca, niti je svestan da mu je on uopšte potreban u životu. Možda mora da prođe sav onaj pakao da bi se urazumio. A vaš je zadatak samo da pazite na njega. Ne znam zašto, ali sam nekako uveren u to da će ona trojica pokušati da ga se oslobode čim se dokopaju novca. Osećaju oni da nisu isti. Deni ne može da bude isti kao oni, i to njima smeta. Ljudi kakvi su oni obično mrze sva-

koga ko je iole bolji od njih. Denija će trpeti samo dotle dok im je potreban.

Lemori je pošao prema vratima. Rančer ga je pratio.

Kada je Fejling uzjahao, Kuper ga je čvrsto uhvatio za ruku, i rekao:

— Nemojte me razočarati, Fejling. Vratite mi Denija živog. Želim vam mnogo sreće!

Lemori je napustio Kuperov ranč.

Uputio se prema Čapel Hilu. Jedva je čekao da ponovo vidi Lajlu. Imao je utisak da je odavno nije video, iako je od njihovog rastanka bilo prošlo tek nekoliko sati.

Nimalo se nije zavaravao da će mu posao u Lengtriju biti lak. Bio je svestan u šta se upušta, ali mu nije bilo prvi put da se svesno ide u susret opasnosti. Činio je to i radi novca, i radi ubeđenja. Ako mu se neko već obratio da uradi nešto, činio je to iskreno i sa žarom.

Razmišljao je o svemu tome dok je jahao prema Čapel Hilu. A kada je stigao tamo, uputio se pravo u hotel, u Lajlinu sobu.

Devojka se veoma obradovala kada ga je ugledala, jer nije očekivala da će ga ponovo videti još istoga dana.

Bili su nerazdvojni sve do onoga dana kada je Lemori odlučio da krene za Lengtri. Koliko god mu je bilo prijatno sa tom divnom devojkom, Fejling se nije opustio.

Na put je krenuo dva dana ranije, jer je želeo da blagovremeno stigne u Lengtri. Nikada se nije moglo znati šta ga očekuje na putu, tako da nije krenuo u poslednjem mogućem trenutku.

Zatvor se nalazio izvan grada, gde je bio i kamenolom, u kom su zatvorenici radili. Ipak, i grad i zatvor, i kamenolom, činili su jednu celinu.

Sve je delovalo sivo i neprijatno, tako da je Lemori bio srećan što je poslednje dane pre ovoga puta proveo sa Lajlom i što je imao na koga da misli i sada, kada senašao u sre-

dini koja je svojim izgledom naprosto pritiskala čoveka.

*

Sjahao je pred jednim od nekoliko saluna, u najvećoj ulici Lengtrija. Ipsred njega bilo je nekoliko konja, a iz unutrašnjosti su dopirale psovke, smeh i vika.

Salun je bio pun. Bili su zauzeti svi stolovi, a oko šanka se tiskalo mnogo ljudi. Svi su vikali, i atmosfera je bila daleko od one u kojoj bi čovek mogao da se opusti i odmori posle napornog puta.

Lemori Fejling se pogurao do šanka i od barmena, koji ga je radoznalo gledao, zatražio viski.

Čovek ga odmah upita:

— Vi ste ovde novi?

Pre nego što mu je odgovorio, Lemori izvadi iz džepa novačnicu od pet dolara, i dade mu je preko šanka.

— Potrebna su mi neka obaveštenja, gospodine. . . Kome bih mogao da se obratim da bih saznao kada će neki zatvorenici biti otpušteni?

— Na to pitanje može vam odgovoriti jedino Brajan Smitson, on vodi evidenciju o otpuštenim zatvorenicima — odgovorio je barmen. — Hoćete da sačekate nekog?

Lemori nije hteo da mu odgovori na pitanje, nego mu je postavio svoje:

— Da li se zatvorenici otpuštaju samo određenim danima, ili nema nekog pravila?

— Otpuštaju se samo subotom, gospodine. I danas su otpustili nekolicinu. Uvek subotom, i uvek u četiri popodne — glasio je odgovor.

Lemori se zabezeknuo.

— Ali. . . — počeo je — . . . prijatelj kog treba da sačekam, rekao je da će biti pušten u ponedeljak.

— Ponedeljkom nema toga, samo subotom, kao što sam vam već rekao. Uostalom, pre ravno tri sata otpušteno je nekoliko tipova.

— Koliko ih je tačno bilo? — iznenađeno upita Lemori Fejling.

— Četvorica.

Lemori se u trenutku preznojao. Misli su mu radile munjevito. Već je pretpostavljao šta se dogodilo.

— Jesu li bili mladi? — upitao je.

— Samo jedan od njih. Znate, nije ovo baš toliko veliki grad da nam neke stvari promaknu. Dobro smo obavješteni o svemu. Ta četvorica su odležali zbog neke pljačke. Kažu, veliki novac je bio u pitanju. Ako ste hteli da sačekate prijatelja, zakasnil ste, žao mi je. Mogu li još nešto da učinim za vas?

Barmen je gledao u Lemorija, po čijem se licu jasno videlo da je zaprepašćen.

— Naspite mi još viskija! — zatražio je Lemori, i čim je barmen to učinio, stresao je piće u grlo.

Odjednom, bio je nervozan. Iako je poranio dva cela dana, Deni i njegovi prijatelji umakli su mu čitava tri sata. On to nije mogao da zna, i zato se nije osećao krivim. Ali, mislio je i na ono što je obećao Kuperu. Da ga neće razočarati. Zato je i došao ranije.

Rančer takođe nije znao da zatvorenike otpuštaju subotom. On je poverovao svom sinu, kada je ovaj rekao da će se to dogoditi u ponedjeljak. Mladić je očigledno prevario svog oca, da bi ga sprečio da nešto učini protiv njegove volje i mimo njegovog znanja.

Lemori izvadi novih pet dolara, i pruži ih barmenu, pa upita:

— U kom pravcu su odjahali ti momci? Verovatno to znate...

— Koliko mi je poznato, pojahali su uz reku, a taj put vodi u Roksboro. A kuda su se zapravo uputili, to verovatno znaju samo oni. Da li i vi hoćete da dođete do onog novca?

— Kako to mislite da li i ja? — za bezeknuto je upitao Lemori.

— Ovde, u Lengtriju, već dani se muvaju tipovi koji ne ulivaju ni malo poverenja. Niko mi nije rekao, ali bih smeo da se opkladam u šta hoćete, da su čekali upravo tu četvoricu, da bi pošli za njima.

Lemori se zahvali barmenu na obaveštenju, plati piće, i napusti salun.

Iako je tek počelo da se smrkava, na ulici su počele da se pale prve svetiljke.

Lemori Fejling je stajao i gledao u daljinu. Tamo se, udaljen nekoliko milja od grada, nalazio zatvor, a iza njega ozloglašeni kamenolom.

Međutim, tamo nije imao više šta da traži, to je Lemori dobro znao.

Zakasnio je tri sata. Ko zna gde su sada bivši zatvorenici. Za tri sata jahanja mogli su da prevale veoma dug put, i ako se ne zaustave, Lemori ih nikada neće sustići, niti će moći da otkrije kuda su se uputili.

A onda je pomislio na očajanog Kupera i na to da on očekuje da mu se sin vrati čitav. Ili, da bude sačuvan, da ga kompanjoni ne ubiju.

Osim toga, Lemoriju se smeši još osam hiljada dolara. Ne, neće odustati. Nastaviće traganje za mladim Kuperom, i to odmah.

Njegov konj tiho zanjišta.

Lemori ga pomilova po vratu.

— Budi miran, stari. I ja sam umoran. Ali, sada se nećemo odmarati. Moramo dalje, ako nećemo da izgubimo ovu bitku.

Pojahao je konja, i krenuo prema reci. Jahao je uz obalu, prema Roksborou. Stalno je ponavljao sebi da mora da pronađe te ljude, da mora obaviti zadatak koji je preuzeo na sebe. A Lemori Fejling je spadao među one ljude koji nikada ne odustaju i uporno teraju do kraja ono što odluče da urade.

Jahao je uz reku dobra dva sata, kada je najzad zaustavio konja. To ne bi uradio da nije dospeo do mesta sa kog nije znao kuda dalje da krene.

Desno od njega bio je tekos, a levo beskrajna kamenita dolina, sa sablasnim, visokim i šiljastim stenama, koje su štrčale prema nebu.

Mrak je već bio ovlađujući, a mesec se još nije bio pojavio; stoga svetlost od zvezda nije bila dovoljna da

obezbedi dovoljnu vidljivost noćnom jahaču.

Lemori nije znao šta da radi i kuda da ide. Gledao je okolo i razmišljao. Znao je da bi bila prava besmislica pokušavati pronaći tragove od četvorice ljudi koje je tražio.

Ipak, nije mu bila strana pomisao na to da bi ih i mogao naći u ovoj divljini. Iako je bilo sasvim logično pretpostaviti da će nakon izlaska iz zatvora ti ljudi nastojati da za kratko vreme odmaknu što dalje, isto tako je bilo moguće da će se zaustaviti na nekom skrovitom mestu, da bi se odmorili, ili dogovorili, ili večerali. ...

Čak i kada bi Lemori ovde sačekao jutro, ne bi, na putu, mogao da nađe tragove kopita četiri konja, jer su tim putem išla i druga kola, i drugi jahači, i poštanska kočija, tako da je on bio sasvim izrovašen.

Na kraju je zaključio da mu ne preostaje ništa drugo nego da odjaše do Roksbora i da tamo pokuša da nađe na neki trag četvorice.

Pošao je dalje.

Razmišljao je o rečima Evereta Kupera, koji ga je dva puta posetio u hotelu, pre nego što je Lemori krenuo na neizvestan put.

Čovek je tada rekao:

— Moguće je da ćete s vremena na vreme izgubiti tragove i da ćete biti u nedoumici kuda da pođete dalje. Moj sin i njegovi partneri sigurno će učiniti sve kako bi se otarasili eventualnih pratilaca. Zato će biti dobro da znate da se pljačka dogodila u blizini Norvuda u oblasti Grin Krik Velija a da su šerif Adam Bakster i njegova potera lopove uhvatili nedaleko od Dramonda, u Piktejn planini. Znači, njih četvorica će morati da se upute tamo, jer je novac sigurno sakriven negde između ta dva mesta.

Još razmišljajući o tim rečima, Lemori je stigao do mesta na kom je reka bila sasvim plitka, i on odlučio da je pregazi i pređe na drugu obalu.

Čim se našao na drugoj strani, ugledao je, u mraku, kako se presijavaju dve tanke metalne trake. Pruga, sinu mu!

Šta bi uradio da je na mestu begunaca, upitao se. Jedinu prihvatljivu odgovor bio je da bi iskoristio okolnost što u ovom kraju postoji železnica.

Pruga je vodila iz Roksbora prema Čelkoutu, gde je skretala prema severu, u pravcu Breketvila. Lopovi bi voz morali da napuste u Čelkoutu, jer odatle se, na stotinak milja bespuća, nalazio Norvud.

Možda bi bilo najbolje da i on krene vozom iz Roksbora, pomislio je Lemori.

Poterao je konja brže.

Nije prošlo više od pola sata, kada je ugledao svetla Roksbora.

Ubrzo je ujahao u grad, u kojem, u tim večernjim satima, nije bilo naročito živo. Tako je lako otkrio zgradu železničke kompanije, na samoj stanici, koja se nalazila na ulazu u grad, sa strane sa koje je naišao.

Upitao je službenika na šalteru.

— Kada polazi sledeći voz u pravcu Breketvila?

— Za sat i po, gospodine. Po redu vožnje je tako, ali se može dogoditi da to bude i za dva sata. Hoćete li da kupite kartu?

— A da li voz prolazi kroz kroz Čelkout?

— Prolazi, i zaustavlja se na kratko.

— Da, kupiću kartu do Čelkouta. Još jedno pitanje: mogu li i svog konja da povedem sa sobom?

— To se podrazumeva, gospodine. Mnogi putnici vode svoje konje sa sobom. Morate doplatiti dva dolara.

— U redu. ... Da li su, možda, četvorica ljudi pre kratkog vremena kupili karte za isti voz?

Službenik je začiljio očima i zagledao se u Lemorija. Ovaj je shvatio šta to oklevanje znači, pa je iz džepa izvadio nekoliko dolara i pružio ih čoveku.

Ovaj odmah postade govorljiviji.

— Jesu. Kupili su karte do Breketvila. Još neki ljudi su kupili karte, ali ovako, u grupi, samo su ta četvorica bili na mom šalteru. I oni su tražili da njihovi konji putuju istim vozom.

Iako Breketvil nije moglo biti odredište četvorice lopova, jer je trebalo da putuju samo od Čelkouta, Lemorija ta činjenica nimalo nije uzbuđivala nit zbunjivala. Na taj način oni verovatno žele da zavaraju trag, kako bi eventualni pratioci bili u zabludi i tako došli u nedoumicu u pogledu praćenja lopovske četvorke.

Lemori je bio uveren da će oni voz napustiti najkasnije u Čelkoutu.

— Hoće li se voz dugo zadržati u ovoj stanici? — upitao je Lemori službenika na šalteru.

— Neće. Stajaće tek toliko da putnici izađu iz voza i da se drugi popnu u njega. To vreme biće dovoljno i ljudima koji brinu o konjima naših putnika, da ih utovare u stočni vagon.

— Gde da ja predam svog konja?

— Izađite iz zgrade, i videćete, pored pruge, mali koral. Sedlo ne treba da skidate sa konja. . .

Lemori se zahvali i izađe u mrak.

Vodeći konja, zastao je pred koralom, gde je stajao jedan čovek u uniformi Union Pacifika. Videvši stranca, odmah mu je rekao:

— Štala za iznajmljivanje nalazi se na drugoj strani, ovde samo naši putnici mogu da ga ostave, gospodine.

— Taj sam — nasmeja se Lemori.

— Putujem sledećim vozom, a hteo bih samo malo da se osvežim u nekom salunu, a da i moj konj večera i odmori se. . .

— Budite ljubazni i pokažite mi svoju kartu — zatražio je čovek.

— U redu. . . Znači, konj treba da napusti voz u Čelkoutu. . . Onda ćemo ga smestiti bliže vratima. Sasvim sa strane vagona biće konji koji putuju do poslednje stanice. . . — govorio je železničar dok je preuzimao konja.

Lemori odlučio da malo razgleda po okolnim salunima

Ušao je u prvi. U njemu nije bilo mnogo ljudi, ali ni oni koje je tražio.

Zatim je ušao u drugi, a u treći, četvrti.

U blizini železničke stacije bilo je pet saluna. Lemori je bio siguran da će mladog Kupera i njegove partnere pronaći u petom.

Tako je i bilo.

Danijela Kupera propozicionao je odmah. Prepoznao bi ga i da nije kod sebe imao njegovu fotografiju, koju je često gledao, zato što je mladić bio veoma sličan svom ocu, i po liku, i po stasu. Čak su im i pokreti ruku i izraz lica bili veoma slični.

Razume se da Lemori Fejling ničim nije pokazao da je zainteresovan za njega.

Kao da ima mnogo vremena, nezainteresovano je išao do šanka, gde je zastao i zatražio kriglu piva. Namerno nije hteo da sedne za sto, jer bi tada svima bio okrenut licem, pa bi bio upadljiviji.

Ovako, on je ostalim gostima saluna bio okrenut leđima, a s vremena na vreme mogao je da pogleda u ogledalo iza šanka, i to bilo upadljivo, jer su se u njemu videli odrazi i drugih likova i teško se moglo videti ko kuda gleda.

Četvorica nisu bili blizu vrata, ni u blizini šanka, niti za nekim stolom u sredini prostorije. Pazili su da ne budu upadljivi, ali su pri tom odmeđivali svakoga ko bi ušao u lokal.

Dobro su pogledali i Lemorija, što ovom, naravno, nije promaklo.

Međutim, to ga nimalo nije zabrinulo, jer je primetio da oni tako gledaju svakoga ko uđe u salun.

Dobro su znali da su interesantni izvesnom broju ljudi, a verovatno su računali i s tim da oni kojima ukradeni novac pripada sigurno neće da ga se odreknu tako lako.

I Lemori je bio ubeđen da se u njihovoj blizini nalazi najmanje jedan predstavnik zakona, koji je sebi stavio u zadatak da otkrije mesto na

kom je sakriveno basnoslovnih osamdeset hiljada dolara.

Za četiri godine, u zatvoru, ne mali broj ljudi mogao je saznati o danu izlaska četvorke, a sigurno je bilo i onih koji su iz drugih izvora u detalje znali njihovu priču.

Pošto u salunu više nije bio nov, Lemori nije više bio zanimljiv Kupe-ru i njegovim prijateljima, pa oni više nisu obraćali pažnju na njega. Tako je Lemori mogao da posmatra njih a da to nikome ne padne u oči.

Kada je ispio kriglu, odmaknuo se od šanka i počeo da šeta lokalom, kao da traži nekoga. Pri tom se njegov pogled nije ni na kome zadržavao više od dve sekunde.

Pošto mu je Kuper opisao svu četvoricu, i rekao mu njihova imena, Lemoriju nije bilo teško da identifikuje ostalu trojicu.

Onaj koji je sedeo desno od Danijela Kupera bio je Erl Forman, jer je odgovarao opisu rančera Kupera, koji je za njega rekao da izgleda veoma divlje, da su mu obrve guste i gotovo sastavljene i korenu nosa.

Drugi, levo od Danijela, mogao je biti Refšon Ovens, jer je preko njegove brade bio ožiljak debeo kao prst, verovatno od noža. Ni on nije izgledao mnogo pitomiji od Formena, jer je svojim sitnim očima lukavo šarao tamo-amo, kao kobac koji čeka da zgrabi plen.

Za razliku od Formena, koji je mogao da ima oko trideset godina, ovome godine nisu mogle da se odrede; mogao je imati dvadeset i pet, ali i četrdeset. Njegovo lice bilo je obraslo čekinjastom, ridom dlakom, a oči su mu delovale koliko živahno toliko i umorno.

Treći lopov je, po svemu sudeći, bio najstariji i najiskusniji. Taj je već imao sede vlasi i duboke bore oko očiju i usana. Njegov izgled nije ostavljao izbora onome ko ga je gledao. Bio je tipičan odmetnik zločinačkog lica. Bio je to, po opisu rančera Kupera, Dejl Rimer.

Njih četvorica su tiho razgovarali i sve vreme nepoverljivo gledali po

salunu. Lemori je pazio da ne primeće da je posebno zainteresovan za njih, a mogao je da ih vidi a da ih nije gledao direktno.

Bilo mu je dovoljno da gleda preko njihovih glava, ili negde pored. Krajičkom oka ipak je stigao da registruje sve što se događalo oko njih.

U lokalu je, osim četvorice i Lemorija, bilo još oko dvadeset ljudi.

Odjednom, Fejlingu sinu da bi morao otkriti ko je od gostiju još zainteresovan za mladog Kupera i njegove kompanjone, jer je takvih sigurno bilo.

Počeo je da zagleda lica, jedno po jedno, naravno, izuzimajući one za koje se najviše zanimao.

Bilo mu je jasno da među tim ljudima ima i predstavnika zakona, ali isto tako je znao da neki šerif, bilo savezni, oblasni ili gradski, u jednoj takvoj misiji, sigurno neće staviti zvezdu i time svetu pokazivati da je na zadatku, i to u blizini ljudi koji imaju slične namere, samo što se nalaze sa druge strane zakona.

Iako je izgled mogao da vara, kao što je bilo moguće da ljudi namerno promene svoj izgled kako niko ne bi naslutio ko su u stvari, Lemori je izdvojio samo dvojicu koji bi mogli da dođu u obzir kao predstavnici zakona. Jedino su se dvojica uklapali u sliku koju je on o mogućem šerifu, koji prati lopove, stvorio.

Pazio je da zapamti ta dva lica. Kasnije, kada bude u vozu, potražiće ih. Ako budu tamo, značiće to da imaju neke veze sa četvoricom otpuštenih zatvorenika i postojaće samo mala mogućnost da su sasvim slučajno i u salunu, i u vozu, u isto vreme kada i Kuper i njegovi kompanjoni.

Lemori je imao još vremena, a krčanje njegovih creva podsetilo ga je da bi trebalo da večera.

Pošto je bilo neizvesno kada će ponovo imati prilike da se najede, naručio je obilnu večeru. Kada je, posle večere, pojeo i poveće parče

pite sa sirom, imao je utisak da neće ogladneti u sledeća dvadeset i četiri sata.

*

Stalno je neko ulazio u salun, a neko izlazio iz njega; ipak, određeni broj ljudi je ostajao na svojim mestima, po čemu je Lemori zaključio da oni čekaju voz.

Danijel Kuper je i dalje sasvim tiho razgovarao sa trojicom lopova. S vremena na vreme, Lemori bi pogledao u njih i tada bi stekao utisak da se njih četvorica, uprkos tome što razgovaraju sasvim tiho, nešto prepiru.

Da li su već iskršli nesporednosti oko novca i njegove podele, pitao se.

Bilo je očigledno da se mladi Kuper ne uklapa u društvo u kom je sedeo.

Ostala trojica delovali su kao okoreli banditi, i po njihovim licima i načinu na koji su govorili i gestikulirali, videlo se da su namazani svim mastima i da iza sebe imaju nemalo odmetničko iskustvo.

Mladi Kuper je u odnosu na njih izgledao kao bezazleno dete. Nežnog lica i finih crta, sedeo je mirno. Nije mlatarao rukama kao ostali, niti mu je pogled lutao tamo-amo, mada nije bilo teško videti da je napet i uzbuđen.

Lemori, međutim, nije mogao dozvoliti sebi da ga utisak prevari; mladić jeste bio sin jednog poštenog i vrednog čoveka, ali nije bilo isključeno da je u međuvremenu postao isti kao ljudi sa kojima je delio ćeliju četiri godine. Za jednog oca, on je i dalje mogao biti bezazlen i dobar momak, ali za Lemorija, koji gotovo nikada nije grešio u proceni ljudi, Danijel Kuper je bio čovek s kojim treba biti na oprezu i od kog može svašta da se očekuje, kao i od njegovih okorelih banditskih prijatelja.

Lemori je izvadio svoj džepni sat i pogledao na njega.

Još dvadeset minuta je imao do polaska voza, po redu vožnje. Nije morao da žuri, jer do stanice je imao samo nekoliko desetina jardi, i biće mu dovoljno da iz saluna izađe pet minuta pred polazak voza, ili, da bi komotnije stigao, nekoliko više.

Ni Kuper, zajedno sa svojim društvom, nije žurio. I oni su imali vremena.

A onda je, u salun, ušao čovek u uniformi Union Pacifika, i rekao što je glasnije mogao:

— Putnici koji čekaju voz obaveštavaju se da će biti oko dvadeset minuta zakašnjenja u polasku! Sa prethodne stanice, voz je krenuo sa toliko zakašnjenja, i o tome smo upravo obavešteni telegramom. U stanici, voz se neće zadržavati, pa neka putnici računaju s tim da će za ukrcavanje imati samo dva-tri minuta vremena.

Rekavši to, službenik izađe.

Pošto je dobro jeo i pre toga video i procenio sve što je za njega bilo važno, Lemoriju se učinilo da će mu se vreme čekanja veoma otegnuti.

Međutim, i ono je nekako prošlo.

Nije čekao da se od stola dignu Kuper i njegovo društvo, kako ne bi izgledalo kao da ih sledi, nego je Lemori iz saluna izašao u trenutku kada su oni pozvali barmena, da plate ceh.

Uputio se preko, na stanicu.

Nije stajao tamo ni pet minuta, kada je, u daljini, ugledao svetla lokomotive. Malo dalje od mesta na kom su stajali putnici koji su čekali voz, bili su spremni i konji, koji će, očigledno, biti utovareni u poslednji vagon.

Ubrzo je voz ušao u stanicu. Odjeknuo je pisak lokomotive, zaškripale su kočnice.

Oblaci pare obavili su celu stanicu, i ljude, i konje, i zgradu.

Iza lokomotive, bilo je nekoliko putničkih vagona, a na kraju kompozicije bila su i dva stočna.

Kada se oblak pare razišao, Le-

mori je pokušao da otkrije četvorku. Nije je video.

Da se nisu predomislili i odustali od putovanja? Drugi putnici već su počeli da ulaze u voz. Nije bilo isključeno da su Kuper i njegovi partneri samo hteli da zavaraju eventualne pratioce i u poslednjem trenutku odlučili da ne putuju tim vozom, a možda se to i uklapalo u njihov plan, koji su prethodno dobro razradili.

Lemori je laknulo kada ih je ugledao. Ušli su u drugi vagon iza lokomotive.

Sa perona, gledao je kako njih četvorica traže mesto i kako, našavši ga, sedaju, dvojica po dvojica, jedni nasuprot drugih.

Lemori uskoči u treći vagon.

Voz krenu.

Pošto je seo, Lemori pogleda oko lo.

Naspram njega, sedeo je jedan čovek obučen kao kauboj, koji kao da se nije osećao dobro. Bio je uznemiren i grčevito je stiskao svoju putnu torbu.

Unezvereno je gledao oko sebe, kao da se nečega plaši. Lemori zaključio da taj čovek verovatno prvi put putuje vozom i da se zato oseća nelagodno.

Kada je primetio da ga saputnik posmatra, progutao je pljuvačku, sagnuo glavu i zatvorio oči.

Znajući da će putovanje do Čelkouta potrajati mnogo sati, Lemori odlučio da nadoknadi nešto od propuštenog spavanja, pa se zavalio u sedišta i zažmuri.

*

Brzio je zaspao.

Probudio se kada se sasvim razdanilo. Njegov saputnik je takođe dremao, ali sa nekim grčom na licu, koji je Lemori mogao da protumači samo kao strah.

A onda, voz se zaustavio tako naglo da je uplašeni kauboj gotovo skočio sa sedišta. Probudilo se još

nekoliko putnika, dok su neki i dalje spavali.

— Šta je bilo?! — bunovno je upitao kauboj.

— Ne bojte se, gospodine. Verovatno lokomotiva treba da se snabde vodom i drvima, jer odavno nije stajao. — odgovori mu Lemori.

Voz je stajao destak minuta, a onda je nastavio svoj put.

Sledeći put zaustavio se oko podneva.

Lemori je stao pored prozora i gledao ko sve napušta voz. Među njima nije bio Kuper, što mu je bilo dovoljno da ostane spokojan. Nije ni predvideo da bi taj momak, zajedno sa svojim drugarima, mogao izaći pre Čelkouta, ali sa takvim ljudima čovek nikad nije mogao znati na čemu je, i morao je biti krajnje budan i oprezan.

Prestrašeni kauboj je na toj stanici napustio voz, a njegovo mesto zauzeo je jedan stariji putnik koji ni u kom pogledu nije izazivao Lemorijevo sumnju.

Još jedna stanica, računao je Lemori, i onda dolazi Čelkout, gde će lopovi, po svoj prilici, napustiti voz.

Nije bilo još mnogo milja, ali su Lemorija leđa, od dugotrajnog sedenja, već bolela, a, osim toga, u vozu je bilo zagušljivo, pa je vreme počelo da mu se oteže. Uz to, bio je i ogladneo; sitost je trajala otprilike onoliko koliko je i predvideo.

U sledećoj stanici, voz je stajao oko dvadeset minuta. Pošto je to bilo najavljeno, Lemori je izašao iz voza, da protegli noge i da se nadiše svežeg vazduha.

Gotovo svi putnici ušli su u stanični restoran. Lemori je takođe ušao, da vidi da li su tamo i oni koje je nadgledao. Video ih je, za jednim stolom. Kupio je dva velika sendviča.

Izašao je i nastavio da šeta, tamaneci ukusne sendviče sa šunkom i sirom.

Kada je voz ponovo krenuo, već je počelo da se smrkava, a kada je

ušao u stanicu Čelkout, već je bio mrak.

Lemori je među prvima napustio voz.

Napolju, pomešao se sa putnicima i čekao da iz voza izađe i lopovi.

Ali, oni nikako da nađu.

Lemori je postajao sve nervozniji, jer je bio stopostotno siguran da će četvorka izaći upravo na toj stanici, da bi se dalje uputila prema mestu na kom je novac bio sakriven.

Približio se drugom vagonu. Video ih je, svu četvoricu, kako sede. Nije bilo nikakvog znaka da se pripremaju da napuste voz.

Lemori pojuri u biletarnicu, da kupi kartu za dalje, za Breketvil koji je bio i poslednja stanica tog voza.

Onda je požurio prema poslednjim vagonima, gde su ljudi upravo istovarali njegovog konja. Brzo im je rekao da putuje dalje i da vrate konja.

Železničari su gundali i grdili ga što o tome nije mislio na vreme, ali su konja vratili u stočni vagon.

Ušao je u voz, i seo na staro mesto. Onaj stariji čovek, koji je sedeo nasuprot njemu, nasmejao se.

— Zar ste se predomislili? — upitao je, pružajući mu bocu sa viski-jem.

Lemori klimnu glavom, i prihvati bocu. Viski mu je baš prijao, jer je bio napet. Bocu je vratio vlasniku, zatim je opet uzeo, i tako su obojica pili sve dok je nisu sasvim ispraznili.

Sledeća stanica bila je Kould Lejn. Možda lopovi tamo nameravaju da izađu iz voza, mislio je Lemori.

Ustao je i krenuo prema vratima, koja su vodila na slobodnu platformu između drugog i trećeg vagona.

Tamo je zastao na trenutak, a onda se prebacio do vrata drugog vagona. Nešto nejasno ga je pritiskalo. Imao je predosećaj da će doživeti neko neprijatno iznenađenje.

Osećaj ga nije prevario.

Četvorka nije bila u drugom vagonu, gde ih je poslednji put video i

u kom su bili od samog početka putovanja, kada su krenuli iz Rokso-boroa.

Preostalo je jedino da su u prvom vagonu.

Lemori pođe dalje.

Dugim i brzim koracima prošao je kroz drugi vagon i stigao na platformu između njega i prvog vagona.

U istom trenutku, kada je kročio na platformu, odjeknula je zaglušujuća eksplozija, i pod njegovim nogama se tle zaljuljalo.

Odjednom, bilo mu je jasno šta se dogodilo.

Četvorica tipova prešli su i njega, i druge koji su eventualno bili zainteresovani za njih.

Eksplozija je raznela povezni sistem između dva vagona, tako da se lokomotiva sa prvim vagonom odvojila od ostatka kompozicije, i nastavila da juri prugom.

Kompozicija, bez lokomotive koja je vuče, usporavala se sve više, da bi najзад sasvim zastala. U tom trenutku, lokomotiva sa jednim vagonom već se više nije videla.

Nervoza, koju je Lemori do malopre osećao, sada je ustupila mesto besu. S tim on nije računao, tako da nije bilo ni pripremljenog rešenja. Obično je sve predviđao i računao na razne mogućnosti, ali ovoga puta lukavi lopovi uspele su da ga nadmudre.

Odjednom, on donese odluku.

Moraće da uzme svog konja iz stočnog vagona, i da pojuri za vozom. Do sledeće stanice Kould Lejna, moglo je biti još oko deset milja. Ako bude jurio ne zaustavljajući se igde, tamo će moći da stigne najkasnije za pola sata.

Ipak, bio je siguran da Danijel Kuper i njegovi prijatelji neće putovati do Kould Lejna nego će izaći negde usput. Prinudiće vozovođu da zaustavi lokomotivu tamo gde su oni verovatno isplanirali da napuste voz.

To je ujedno značilo da postoji i

peti čovek koji učestvuje u ostvarenju njihovog plana. Konja nisu imali, jer su im ostali u stočnom vagonu.

Znači, neko treba da ih čeka sa konjima.

Ovoga puta Lemori je odlučio da učini sve kako ga lopovi ne bi opet iznenadili i prevarili.

Sišao je sa platforme i uputio se prema poslednjim vagonima. Pri tom nije obraćao pažnju na opšte uzbuđenje koje je zavládalo među putnicima.

Ništa ne objašnjavajući železničarima, Lemori je uzeo svog konja, vinuo se u sedlo i pojurio pored pruge, prema Kould Lejnu.

Noć je bila prilično jasna, i Lemori Fejling se stalno osvrtao, ne bi li ugledao nekoga ko je pošao za njim, odnosno u potragu za četvorkom.

Prevaljivao je milju po milju, stalno se osvrćući. Ali, više niko iz voza nije se odlučio da krene u noćnu potragu pored pruge.

Kada je Lemori procenio da je od Kould Lejna udaljen još oko tri milje, ugledao je, u daljini, obrise voza. Usporio je i jahao još izvesno vreme, a kada je sa sigurnošću mogao da zaključi da voz stoji, sjahao je, ostavio konja pored pruge, i nastavio pešice.

Stigao je do voza.

Opresno je otvorio vrata vagona i ušao u njega.

Ugledao je šestoro putnika, koji su bili zavezani za sedišta. Oslobođio ih je i izašao iz vagona, ne odgovorivši na mnoga pitanja koja su mu postavljali oslobođeni putnici.

U lokomotivi, Lemori je naišao na vozovodu i njegovog pomoćnika. I oni su bili vezani.

Ljudi su bili izbuđeni i iz njihovih usta potekla je bujica reči kada su shvatili da Lemori nije bandit i da će ih osloboditi.

— Sve se dogodilo tako brzo da nismo stigli ni da shvatimo šta ti tipovi hoće!

— Morali smo da ih poslušamo, jer su rekli da će nas ubiti!

— Ta dvojica maskiranih razbojnika zaista se nisu šalili i sigurno bi nam prosvirali metak kroz glavu da smo odbili da ih poslušamo!

— Rekli su nam da baš na ovom mestu moramo da zaustavimo lokomotivu. Nismo imali prilike da se branimo, niti je u blizini bilo ikoga ko bi mogao da nam pomogne. A čim su nas svezali, nestali su i od tog trenutka se ovde niko nije pojavljivao...

— Da li ste možda čuli topot? — upitao ih je Lemori.

— Jesmo! Ovde ih je neko čekao sa konjima! Voleo bih samo da znam šta sve ovo znači!

Lemori je to mogao da objasni, ali sada nije imao vremena za priču.

— Moraćemo da vozimo unazad i da stignemo do ostatka kompozicije — rekao je vozovođa. — Nekako ćemo uspeti da povežemo dva vagona i da nastavimo put...

— U kom pravcu se topot izgubio? — opet je pitao Lemori.

Železničari mu objasniše.

On napusti lokomotivu, pojaha svog konja i uputi se u pravcu u kom su, po mišljenju železničara, odjahali ljudi koji su ih naterali da zaustave voz.

Nije prošlo mnogo vremena, a Lemori Fejling je, u jasnoj noći, na ravnoj i mekoj zemlji otkrio tragove pet konja. To je potvrdilo njegovu pretpostavku da se banditska četvorka prethodno bila dogovorila sa nekim da ih sačeka sa konjima, i to upravo na ovom mestu.

Ujedno, sve to značilo je da je plan pripreman dugo i detaljno.

Lemori se osvrtao, ali nije video nikoga ko bi, kao i on, pošao tragom lopovske četvorke.

Za svaki slučaj, da ne bi bilo iznenađenja, Lemori sjaha, iščupa iz korena jedan žbun, veza ga lasom za sedlo, i nastavi da jaše. Nadao se da će njegovi tragovi, kao i tragovi drugih pet konja, biti izbrisani i da

eventualni pratilac neće moći da zna da su tuda prošli jahači.

Slutio je da lopovi nisu još odmakli daleko. Sada ga je mučilo pitanje ko bi mogao da bude čovek koji je lopovima obezbedio konje i koji je učestvovao u njihovom planu.

Morao je da prizna, ko je da je taj peti, da je sve izvedeno veoma vešto i lukavo, i nije ga čudilo što se, osim njega, niko drugi nije snašao i uspeo da uđe u trag beguncima. Ni njemu se to ne bi posrećilo da je bio samo malo manje budan i oprezan.

Ipak, od metka koji mu je bio namenjen, ovoga puta ga je spasla slučajnost.

Ispred sebe, ugledao je veliku granu, i morao je da se sagne kako ga ona ne bi udarila.

U tom trenutku, prozuja hitac koji bi ga pogodio da se nije sagnuo.

Hitac je bio ispaljen iz vinčesterke, u to nije bilo sumnje.

Lemori brzo skoči sa konja i otokotrlja se u jedan usek pored puta.

Ponovo odjeknu hitac. Na kratko, video je iskre na pedesetak jardi dalje, na jednoj uzvišici, na kojoj je, očigledno, strelac stajao.

Metak prelete iznad njega.

Njegov konj se uplaši i pojuri dalje, ali se brzo zaustavi. Lemori je znao da to nije ništa opasno, jer se njegov konj uvek vraća na poznati zvižduk.

Pognut, Lemori se izvukao iz useka, i počeo da se šunja prema mestu na kom je, kako je pretpostavljao, strelac zauzeo položaj.

Koliko god da je pazio, Lemori nije ostao neprimećen; nekako je protivnik uspeo da ga vidi, pa je opet ispalio hitac u njegovom pravcu. I sledeći metak je prozujao tik pored Lemorijeve glave, ali nije ga pogodio.

On se baci u stranu, računajući na to da strelac u tom mraku neće primetiti da je promenio položaj.

Uzvišica sa koje je tajanstveni čovek pucao u Lemorija, bila je obrasla žbunjem, a i ispred nje bio je po-

veći žbun koji je sada Lemorija štiti, dok mu se oprezno približavao.

Iako je kolt bio u Lemorijevoj ruci, on još nije bio dovoljno blizu da bi pucao; u tom trenutku zažalio je što nije uzeo i svoju pušku, koja je ostala u skabardu, o sedlu.

Koristeći svaki mogući zaklon, nastavio je da se približava uzvišici.

Zastao je da oslušne, pošto hici sada nisu dopirali do njega.

Ili ga strelac više nije video, ili je čekao da mu se Lemori još više približi.

Nije čuo ništa sumnjivo.

Ipak, znao je da je ubica tu negde, u blizini, i da čeka samo da mu se Lemori pokaže, ili da izađe iz zaklona, kako bi bolje nanišanio na njega.

Oprezno, Lemori se prišunjao jednom širokom i velikom panju, i čučnuo iza njega.

U tom trenutku, prema njemu ponovo zapuca.

Bacivši se u stranu, Lemori se otokotrlja do jedne stene, koja je mogla da mu pruži bolji zaklon nego truli, niski panj.

Ovoga puta, čini se, nije bio otkriven. Tako je imao prilike da se još više približi uzvišici. Uskoro je bio u samom njenom podnožju.

Znao je da ubica, koji vreba na njega, sada nije daleko. Možda nije udaljen ni deset jardi, pomislio je Lemori. A bila je to daljina na kojoj je on mogao da pogodi dolar u vazduhu, a kamoli čoveka.

Čekao je da čovek ponovo zapuca.

Izgledalo je da neće imati zadovoljstvo da to dočeka, pa je već pomislio na to da bi trebalo da promeni položaj i pokuša sa neke druge strane da se približi neprijatelju.

A onda je grunulo.

Plamen je iz oružja suknuo negde ispred njega, iza jedne kamene gromade.

Lemori nije bio brzoplet čovek i nije odmah uzvratio vatru. Zagle-

dao se u gromadu i čekao, sa prstom na obaraču.

U trenu kada se nečija glava, zajedno sa poprsjem, pojavila iza kamena, on je zapucao, i to odmah tri puta zaredom.

Čuo je prigušeni krik, a onda je zavládala tišina. Čovek nije više pucao.

Možda je to samo trik, pomislio je Lemori, i primirio se. Čekao je još sigurno deset minuta, ali se ništa nije događalo.

Sada je bio gotovo siguran da je pogodio strelca, jer ovaj, pošto je hteo da ga ubije, ne bi imao toliko strpljenja da čeka unedogled.

Polako, Lemori se uspravio.

Ništa se nije dogodilo.

Spreman da pripuca ako zatreba, on se približavao kamenoj gromadi. Kada se našao u njenoj neposrednoj blizini, napravio je luk, zaobišao gromadu, i prišao joj sa zadnje strane.

Ugledao je, tada, tamnu priliku, koja je bila opružena na zemlji, pored samog kamena.

Na mesečini, presijavala se cev vinčesterke, koja je takođe bila na zemlji.

Lemori je sasvim prišao čoveku. Čulo se njegovo disanje. Nije mogao da glumi, jer tako bi samo rizikovao život; bio je teško ranjen.

Lemori se sagnuo. Levom, slobodnom rukom, jer u desnoj je ipak držao kolt, okrenuo je čoveka na leđa. Na svetloj košulji, video je tamnu mrlju, koja se sve više širila.

Čovek je bio prilično mlad, i nije bio jedan od one trojice prijatelja mladog Kupera.

Bolno je stenjao i pokušavao da se uspravi, osetivši da nekoga ima u blizini.

— Kako se zoveš? — upitao ga je Lemori.

Začulo se krkljanje umesto odgovora, a odmah zatim je ranjenikova glava klonula.

Da li još nekoga ima u blizini, pi-

tao se Lemori, a odmah potom zaključio da sigurno nema, inače bi taj neko već priskočio ovom nesrećniku u pomoć.

Ko je mogao da bude taj mladi čovek? U svakom slučaju, on je sa konjima sačekao onu četvoricu, u to nije bilo sumnje.

Lemori počeo da mu pregleda džepove, ne bi li našao nešto što bi ukazalo na identitet tog čoveka.

Među ostalim sitnicama, iz njegovog džepa na pantalonama Lemori je izvadio jednu ceduljicu. Kresnuo je palidrvce i prineo ga hartiji.

Bila je to otpusnica iz zatvora Lengtri, ali sa datumom od pre dve nedelje i glasila je na ime Vulf Itn.

Znači, ovaj momak je učestvovao u stvaranju plana četvorice lopova i, verovatno mu je za tu uslugu bilo obećano i dosta novca.

Sada više nije imao prilike da potroši taj novac, niti da više pomogne svojim kompanjonima.

Lemorija je u tom trenutku najviše interesovalo da li su ostali čuli pucnjavu. Ako jesu, onda je on i dalje u opasnosti, jer ti ljudi sigurno ne nameravaju da ga ostave živog, kao svedoka njihovog plana.

Iako je bio u opasnosti, Lemori nije mogao da ostavi poginulog lešinarima i divljim zverima. Pokopao ga je, a onda je nastavio da jaše.

Takođe se nastavilo njegovo nadmudrivanje sa onima koje je sledio.

Primenjivali su sve moguće trikove da bi zameli svoje tragove i otarasili se eventualnih pratilaca. Međutim, Lemori je u svemu tome imao mnogo iskustva i nije postojao trik koji on ne bi mogao da prozre.

Celu noć im je bio na tragu, zatim ceo sledeći dan, pa sledeću noć, i dan...

*

Uprkos činjenici da im je već treći dan bio za petama, Lemori je verovao da ga lopovi još nisu otkrili. Da

jesu, reagovali bi drugačije i nastojali bi da ga likvidiraju.

Trećega dana, bivši zatvorenici i Lemori Fejling bili su u podnožju Piktejn planina, mesta koje je stari Kuper naznačio kao moguću granicu prostora u okviru kog su njegov sin i ostala trojica sakrili novac.

Morao da su se dobro snabdeli hranom i svim potrebnim stvarima, jer nisu zalazili u naseljena mesta. Međutim, Lemorijeve zalihe hrane bile su pri kraju, i on je bio zabrinut kako će dalje, ako uskoro ne svrati negde da kupi nove zalihe. Naravno, mogao je da uhvati i neku sitnu divljač, ali nije hteo da puca, kako se ne bi otkrio pred lopovima.

Iako je sve vreme motrio iza i oko sebe, Lemori nije video nikoga ko bi, kao on, bio za petama četvorici. Znao je, međutim, da to još ni izdaleka ne znači da zaista nema nikog u blizini.

Bio je to samo znak da se onaj koji prati lopove veoma vešto skriva i pazi da ga niko ne primeti.

Kada je, u prvim jutarnjim satima otoplilo, Lemorija je put naveo na jednu malu dolinu, okruženu crvenkastim stenama. Sve je izgledalo veoma pitomo i jahanje mu je predstavljalo pravo uživanje, za razliku od onog noćnog, kada je vazduh bio veoma hladan a sa svih strana vrebale tajanstvene senke noći.

Projahao je kroz malu dolinu i približavao se njenom kraju, kada je ugledao jato lešinara, kako kruži iznad jednog mesta, na samoj pošumljenoj ivici doline.

Bilo je izvesno da se tamo, na nekoliko desetina jardi ispred njega, nalazi ili čovek, ili neka životinja; u svakom slučaju, ili leš, ili stvorenje koje izdiše.

Lemori je nastavio da jaše prema tom mestu.

Stigavši u njegovu blizinu, on sja-
ha i pusti konja da pase; izvadivši kolt, počeo da se približava zaklonjenom mestu, sa kog su lešinari, ose-

tivši njegovo prisustvo, brzo odlete-
li.

Kada je stigao tamo, Lemori je ugledao ljudsko telo. Bojeći se da je to možda klopka, nije spuštao ruku sa revolverom. Čovek je možda izigravao da je mrtav, a možda je negde u blizini bio neko ko je imao zadatak da puca u Lemorija.

Ali, ništa se okolo nije micalo, čulo se samo kloparanje krila ružnih životinja.

Lemori je bio spreman da ugleda Kupera i njegove prijatelje i uopšte nije sumnjao u mogućnost da bi oni mogli da mu pripreme klopku i ubiju ga.

Ni dalje se nije događalo ništa sumnjivo, pa se Lemori usudi da se sagne i okrene čoveka tako da mu vidi lice i ranu od koje je poginuo.

Za razliku od čoveka kog je već sahranio, lice ovoga bilo mu je poznato.

Erl Formen, bandit sa sastavljenim obrvama, imao je rupu na čelu, a lice mu je bilo krvavo, kao i zemlja na kojoj je ležao.

Ko je mogao da ga ubije?

Nametao se samo jedan odgovor: njegovi partneri. Još u salunu, na stanici, kada je čekao voz, Lemoriju se učinilo da se njih četvorica prepiru oko nečega. Očigledno je među njima bilo nekog nesporedazuma.

Borbe nije bilo, jer nije bilo ni tragova borbe. Čovek je jednostavno bio ubijen.

Lemoriju je laknulo što to nije mladi Kuper. Kada je ugledao nepomično telo, pobojavao se da bi moglo da bude Danijelovo.

Na njegov zvižduk, konj se pojavio, a Lemori je iz bisaga sa provijantom izvadio ašov sa kratkom drškom, iskopao raku i sahranio čoveka. Ni njega nije mogao da ostavi proždrljivim pticurinama.

*

Lemori Fejling je nastavio put. Znao je da sada ima posla sa troji-

com i da oni nalaze na pravom putu prema mestu na kom su ostavili novac pre četiri godine.

Ceo taj dan proveo je jašući. Bio se zaustavljao samo dva puta, jednom kod izvora, da se napije vode i napuni čuturu, a drugi put da pojede komad dvopeka i slanine, koju je još imao u bisagama.

Kada je počelo da se smrkava, naišao je na još jednog poginulog.

Možda ga ne bi ni video da njegov konj odjednom nije naglo zastao pored žbunja, koje je raslo kraj puta. Pogledavši na tu stranu, Fejling je ugledao nečije noge.

Prva pomisao mu je, kao veoma opreznom čoveku koji je navikao da se kreće u divljini i da se suprotstavlja veoma opasnim ljudima, bila da je to zamka koja mu je postavljena od strane progonjenih.

Morao je da vidi čije su to noge, ali se pre toga osigurao da ne dobije metak iz gustiša pored puta.

Sjahao je i izvadio revolver. Išao je nekoliko jardi levo, pa zašao u gustiš, zatim se vratio, prošao pored onih nogu, ponovo zašao u gustiš, i vratio se tamo gde je njegov konj bio zastao.

Čučnuo je.

Dugo je gledao u noge, koje se nisu micale, niti se iz žbuna išta čulo.

Ko je ovaj mrtvac, pitao se. Nadao se da to nije Danijel Kuper i da nije on ovoga puta bio na redu.

Uhvatio je jednu nogu i počeo da vuče mrtvaca prema sebi. Kada ga je sasvim izvukao, video je rupu na čelu, istu kao što je imao Eri Formen.

I ovo lice mu je bilo poznato.

Bio je to Dejl Rimer, najstariji od lopovske četvorke.

Kakav je to nespোরазум izbio među njima, i zašto su ubijali jednog po jednog?

Ako se tako nastavi, sledeći bi mogao da bude mladi Kuper.

Da je novac već bio podeljen među njima, taj obračun bi Lemori možda mogao i da shvati, jer se sa

ljudima događaju čudne stvari kada novac ovlada njima. Pogotovo ako su ti ljudi i banditi.

Gundajući da je zbog rančera Kuperu postao i grobar, Lemori sahrani i Rimeru; kada je hteo da krene dalje, sinulo mu je da ni kod jednog ubijenog nije našao konja.

Ali, oko toga nije hteo da razbija glavu. Konji nisu bili vlasništvo tih ljudi, pa je bilo razumljivo da nisu, kao verne životinje, ostali u blizini svojih gospodara.

Ni na tom mestu nije bilo nikakvih tragova koji bi ukazali na to da je bilo borbe pre nego što je čovek bio ubijen.

Da li možda postoji još neko ko se umešao u ovu čudnu igru? Možda se lopovi i nisu ubijali među sobom, nego je to radio neko sa strane?

Neko ko vreba iz zasede, spreman da ubije trojicu a ostavi samo jednog, koji bi mogao da mu pokaže mesto na kom je novac sakriven?

Neko o kome begunci, isto kao i Lemori, ne znaju ništa?

Ukoliko bi to bilo tačno, uskoro bi Lemori bio otkriven, a ubica ne bi poštediti ni njegov život. A šta ako me je već primetio, pomisli Fejling, i samo čeka priliku da i mene izbriše iz spiska živih?

Lemori Fejling je bio svestan da je dobar borac i da je dorastao i najveštijim revolverašima i varalicama, ali protiv metka, koji bi iz zasede bio upućen prema njemu, nije mogao ništa. Ne može da izbegne nešto što ne zna sa koje strane će ga pogoditi.

Ipak, Lemori je više mislio na život Danijela Kuperu, nego na svoj.

U međuvremenu, bilo se smrklo. Lemori se nije osećao dobro u svojoj koži. Imao je neprijatan osećaj da ga odnekud vreba neki podmukli strelac, čiji metak neće moći da izbegne, isto kao što to nisu mogli ubijeni lopovi.

Zaključio je da bi mu najpametnije bilo da stane. Po mraku, ionako neće videti tragove, mada je sve

ukazivalo na to da su preostala dva lopova prošli upravo tuda. Osim toga, bilo je, posle svega, previše rizično da jaše po mraku, s obzirom na to da je neko spreman da puca u čoveka kad god mu se za to ukaže prilika.

Ugledao je šumicu od nekoliko desetina drveća sa širokim gustim krošnjama, oko koje je prostor bio prazan. Mesto je bilo kao stvoreno da se skloni na njega. Tamo ga niko neće videti, dok je on dobro mogao da vidi svakoga ko bi odlučio da priđe šumarku.

Nije unapred znao koliko će se zadržati u zaklonu, ali je znao da će ostati makar dotle dok se mesec ne podigne, kada će biti mnogo vidljivije.

Ali, umor je učinio svoje.

Tek što se Lemori spustio na zemlju, oči su mu se same sklopile, i on je zadremao.

Nije znao koliko je trajao taj dremež. Tek trgao se kada je do njegovih ušiju doprlo frktanje njegovog konja, koji je bio udaljen nekoliko jardi.

Bio je to znak da je nanjušio nekoga, ili nešto.

Lemori skoči.

U nekoliko skokova, našao se na ivici malene šume, i pogledao u pravcu iz kog je došao. Ako iko naiđe u ovo doba, znaćće samo da je na njegovom tragu.

I, zaista, sa te strane čuo se topot kopita, koji je postajao sve glasniji.

Jasno se videla tamna silueta jednog jahača naspram svetlog horizonta.

Nepoznati je zaustavio konja i motrio na sve strane. Prošlo je nekoliko minuta, a onda je neočekivano sjahao, kleknuo na zemlju i sagnuo glavu.

Gledao je tragove, u to nije bilo sumnje.

Lemori je bio siguran da je taj čovek na njegovom tragu i da hoće da dođe do njega. Ipak, nije mogao ni

da pretpostavi ko bi to mogao da bude, niti zašto ga traži.

Tragovi kopita, koje je ostavio Lemorijev konj, vodili su prema šumarku. To je i onom čoveku bilo jasno. Jer, podigao se i izvesno vreme gledao u tom pravcu.

A onda, iznenada, on nestade u visokoj travi.

Nije bilo teško pogoditi da je krenuo, šunjajući se, prema šumici.

Lemori je bio spreman da sačeka čoveka koji je lako mogao da bude ubica, koji je likvidirao trojicu bivših zatvorenika.

Nekoliko puta je Lemori video vrh njegovog šešira, kako viri iz trave, i po tome procenio kojom mu se brzinom čovek približava.

Ako nastavi ovim tempom, stići će do Lemorija za dva ili tri minuta, i moraće da prođe pored njega.

Međutim, on se uspravio kada je stigao do prvog drveća. Prvo je oslušnuo, a potom se naslonio na jedno drvo, tako da sada Lemori nije mogao da ga vidi.

Lemori je bio strpljiv čovek. Znao je da će ovaj tajanstveni jahač kad-tad izaći iz zaklona i nastaviti da traga po malenoj šumi.

I, zaista.

Kada je prošlo nekoliko minuta a da se nije ni čulo ni videlo ništa sumnjivo, jahač se odlepio od drveća i nastavio da ide prema Lemoriju, koji je stajao tako da ovaj nije mogao da ga vidi.

Kada je prolazio pored njega. Lemori ispruži ruku sa puškom, i nasloni njenu cev na jahačeva leđa.

Čovek je hteo naglo da se okrene, kada je čuo oštar glas:

— Stani i baci oružje

Nepoznati je imao pušku u ruci. Od iznenađenja, a verovatno i straha da bi ga moglo stajati života kada ne bi poslušao, on spusti pušku na zemlju. Levom rukom, Lemori mu zvađi revolver iz futrole.

Čovek je stajao nepomično. Polako je podigao ruke.

Lemori ustuknu dva koraka. Puš-

ku nasloni na jedno drvo, izvadi revolver, i držeći ga uperenog u nepoznatog jahača, naredi:

— Okreni se!

Veoma ga je zanimalo koga će ugledati. Da li će to biti neko od onih koje već poznaje?

Stranac se okrenu prema Lemoriju Fejlingu. Mesečeva svetlost obasja mu lice, koje Lemori nije prepoznao, ali koje mu se učinilo poznatim, kao da ga je negde već video.

Čovek ga je posmatrao, ali na njegovom licu nije bilo izraza straha. Imao je između četrdeset i pet i pedeset godina, pravilnih crta lica, i tamne kose, koja je virila ispod njegovog šešira.

— Ko ste vi, gospodine? — upitao je staloženim glasom, ne skidajući pogled sa Lemorijevog lica. — Zar ne biste mogli da me skinete sa nišana, pa da razgovaramo na miru?

Lemori nije ni za milimetar spustio cev kolta. Umesto toga, rekao je oštro:

— Niste u prilici da postavljate pitanja, mister! Ovde ja postavljam pitanja, i preporučujem vam, za vaše dobro, da odgovarate na njih!

— Pitajte...

— Zašto me pratite?

— Išli smo i dosad istim putem — odgovorio je čovek. — A kada ste ujahali u ovu šumicu, rekao sam sebi da bi ovo mogla da bude prilika da vas malo pogledam izbliza.

— Samo to?

— Da... Usput sam video nekoliko grobova — nastavio je jahač. — Da li ste vi ubili te ljude?

— Samo jednog od njih. Pucao je u mene iz zasede, sa očiglednom namerom da me ubije. Pretpostavljam da preostalu dvojicu vi nosite na savesti.

Čovek energično odmahnu glavom i sa prizvukom nepoverenja u glasu, reče:

— Slušajte, gospodine... Ja, doduše, ne mogu znati da li mogu da vam verujem, ali, koliko mi moje nemalo iskustvo dozvoljava, rekao

bih da niste tip ubice. Imam njuh za tako nešto. Osim toga, vidim da smo i vi ja odlučili da stignemo do one četvorice, koji su ležali u Lengtriju. Niste, dakle, ubica, ali ste se namestili na novac do kog oni treba da stignu. Ja bih vam predložio da se udružimo, biće nam lakše protiv one četvorice opasnih tipova. Ko zna na šta ćemo sve još naići i šta nas čeka od njih. Nas dvojica ćemo...

— I njih ima samo dvojica — prekinuo je Lemori nepoznatog. — Erl Formen i Dejl Rimer su mrtvi, pronašao sam ih dok sam dolazio ovamo. Obojica su bili ubijeni metkom u čelo. Njihove grobove ste videli, a grobar sam bio ja.

Čovek je ćutao.

Lemoriju je instinkt govorio da taj nepoznati čovek nema veze sa tim ubistvima.

A onda ga je upitao:

— Ko ste vi, gospodine? I, koji je razlog što ste sami krenuli u ovu divljinu, za četvoricom bivših zatvorenika? Odgovorite mi, inače ću morati da vas pretresem i pregledam!

On odmah odgovori:

— Zovem se Bozli Konors. Kao saveznog šerifa, vlasti iz Vašingtona su me poslale da onaj novac osiguram od lopova, odnosno da ga vratim državi, jer njoj i pripada.

— Imate li neke isprave kod sebe? — upitao je Lemori. Nije da nije verovao tom čoveku, ali isto tako nije ništa hteo da rizikuje.

— Imam. A vi? Ko ste vi? Ako ste ubica i ako ste naumili da dodete do onoga novca, onda ćete me ubiti, jer vam kao savezni šerif samo mogu smetati. Ubićete me, zar ne?

— Pretpostavljao sam da ste šerif — odgovorio je Lemori. — Ako se na varam, videli smo se u Roksbrou, gde ste ušli u voz, isti kojim sam i ja putovao. Čekali ste ga u istom salunu u kom smo bili i ja, i ona četvorica. Već tada sam pomislio, za vas i za još jednog čoveka, da ste pred-

stavnici zakona. Znači, ipak sam bio u pravu. Je li tako?

— Tako je, ali mene sada interesuje šta će biti sa mnom. Mislim da ne treba da vam objašnjavam šta vas čeka ako oduzmete život jednom saveznom šerifu. Ni vaš život tada ne bi vredeo više od pet para.

Šerif je bio u pravu, pomislio je Lemori. Međutim, bila je istina i to da bi šerifove reči ostale bez ikakvog efekta da je pred njim zaista ubica i kriminalac. U ovakvoj divljini, nije teško zamesti tragove i verovatno nikada i niko ne bi mogao otkriti ko je bio ubica, niti pribaviti dokaza o tome.

Lemori to nije hteo da kaže šerifu, jer je ovaj i sam dobro znao da je tako.

Gledao je u njega.

Bozli Konors se lako nagnuo, spreman da se bori. Ukoliko bi njegov sagovornik nameravao da ga ubije, Konors se sigurno ne bi predao bez borbe; a možda i ima još neki adut u rukavu, koji Lemoriju u tim trenucima nije bio poznat.

— Pokažite mi svoje isprave, šerife — zatražio je Lemori. — Gde se nalaze?

— Jedan dokumenat mi je u čizmi...

— Izvadite ga. Ali, pazite, ako je to samo vaš trik, i pokušate da izvučete nož ili neki pištolj, loše ćete se provesti. Odmah ću pucati u vas.

Šerifovo čelo se presijavalo od znoja. Posegao je rukom prema čizmi, ali pri tom nije skidao pogled sa Lemorija.

— Ne bojte se, nisam ubica — hteo je Lemori da ga malo umiri. — Osim toga, onaj novac me nimalo ne zanima.

— Šta onda tražite na ovom putu? — začuđeno je pitao šerif, izvlačeći neku hartiju iz sare.

— Moj jedini zadatak je da Danijela Kupera živog odvedem njegovom ocu.

Uto čovek pruži komad hartije Lemoriju Fejlingu, rekavši mu:

— Ovo je odluka o mom postavljanju. Ima pečat guvernera iz Vašingtona...

Lemori izvadi iz džepa kutiju sa šibicom, i pruži je čoveku.

— Kresnite jedno palidrvce, i osvetlite tu hartiju, da je pročitam — rekao je.

— U redu — rekao je posle kratkog vremena. — To još uvek ne znači da govorite istinu. Mogli ste taj papir da uzmete od bilo koga... ko je sličnih godina kao vi.

Stranac poseže prema unutrašnjem džepu svoje jakne, ali mu Lemori oštrim glasom reče:

— Čekajte! Šta to radite?!

— Hoću da vam pokažem svoju značku. Razume se da je u džepu i da nisam hteo da se kitim njome, kako me lopovi ne bi otkrili. A imam i karton sa svojim imenom i fotografijom.

— Dobro, izvadite to, ali bez trikova, jer...

Ubrzo se Lemori uverio u to da je pred njim zaista savezni šerif Bozli Konors.

Tek u tom trenutku je spustio ruku sa oružjem. Čoveku je vidno laknulo.

— Je li u redu? — upitao je.

— Jeste.

Šerif sede na obližnji panj.

— Mogli bismo da porazgovaramo o svemu, gospodine — predložio je. — Ako ste malopre rekli istinu, onda su dvojica od četvorice lopova mrtvi?

Lemori mu je ispričao sve što se događalo poslednjih sati. Šerifovo lice postajalo je sve smrknutije.

— Zar zaista mislite da su se ljudi iz grupe međusobno počeli ubijati? Lemori je slegnuo ramenima.

— Sve je moguće. Možda i jesu, a možda je to uradio neko sa strane, neko ko hoće da se dokopa novca, pa sada ubija jednog po jednog...

— Da... — promumlao je Konors, a onda glasnije, odlučnim glasom,

upitao: — Zar mi ne biste rekli makar kako se zovete?

— Izvinite, zaboravio sam da vam se predstavim. Zovem se Lemori Fejling. Nadam se da nećemo smetati jedan drugome, ukoliko ne možemo da pomognemo. Moja jedina namera je da zaštitim Danijela Kupera i da sačuvam njegov život. Zato sam plaćen. A što se tiče zakona, nije mi ni na kraj pameti da učinim išta čime bih ga prekršio.

Sada se Konorsovo lice razvedrilo. On ustade sa panja, pride Lemoriju, pruži mu ruku i reče:

— Drago mi je, Lemori, što smo se sreli. Naši interesi se ne suprotstavljaju, i nadam se da ćemo dobro saradivati. Na određeni način, mi smo, već kada smo se sreli, i prinuđeni da ostanemo zajedno i da se pomažemo. Sada i ja mogu da ispričam vama ono što znam u vezi sa celom ovom aferom. . .

On ponovo sede, pa nastavi:

— Nekoliko milja iza mene jaše jedna banda od sedam članova. To su odmetnici koji su se namerili na onih osamdeset hiljada dolara. Bili su raspoređeni u vozu, ali sam ih primetio i pratio njihove reakcije od samog početka. Vi ste prvi preduzeli nešto da ostanete na tragu onoj četvorici, ja drugi, s tim što sam pomrsio račune tim banditima. I meni i njima je odmah sinulo da treba krenuti za četvorkom, s tim što ste vi bili najbrži. Ja sam železničarima objasnio ko sam i zamolio ih da učine sve kako bi njih sedmorica što kasnije dobili konje, kako bih ostvario izvesnu prednost. Mene sada zanima kolika je prednost dvojice preostalih lopova?

— Sat, najviše dva, šerife. Sve zavisi od toga da li su se usput zadržavali.

Onda Konors ispruži ruku.

— Hoćete mi vratiti moj revolver, Lemori?

— Da, da. Izvolite.

Šerif vrati revolver u futrolu, a

potom podiže sa zemlje svoju pušku.

— Ne bi trebalo da se zadržavamo. Predlažem da odmah krenemo — rekao je.

*

Bila je ponoć kada su njih dvojica napustili malu šumu i krenuli tragom dvojice lopova.

Lemori je bio veoma zadovoljan što je naišao na čoveka na kog može da računa. Sada su njih dvojica bili partneri, koji će jedan u drugog imati poverenja.

Zajedno će im svakako biti lakše. Štitiće jedan drugog, savetovati se.

Dvojica protiv dvojice, to je već izgledalo sigurnije i bolje od svih prethodnih mogućnosti.

Jahali su celu noć, bez zaustavljanja.

I jutro je počelo da sviće, ali nisu naišli na begunce. Činilo se da se i njima žurilo, jer, po svemu sudeći, ni oni se nisu zaustavljali.

Umoran, šerif je zaustavio konja.

— Sada se nalazimo u oblasti u kojoj su njih četvorica sakrili novac pre nego što su bili uhvaćeni. . . — rekao je. — Ne bi trebalo da su daleko odavde. Razume se da ćemo im prići tek kada budu imali novac kod sebe, jer ne bi imalo nikakvog smisla pre toga pokušati nešto.

Odjednom, Konors se uspravio u sedlu i zagledao se u daljinu. Sve oko njih bilo je u jutarnjoj izmaglici.

— Pogledajte tamo, kod one šiljaste stene — rekao je šerif Konors. — Zar vam se ne čini da tamo leži neko?

Lemori pogleda u pokazanom pravcu. Napregao je oči, ali ništa nije video. Pomislio je da šerif, ukoliko zaista vidi nešto, ima neobično oštar vid.

Konors izvuče vinčesterku iz skabarda, i nastavi da jaše, u pravcu u kom je video ljudsko telo. Lemori ga je pratio u stopu.

Ubrzo je i on primetio telo.

U trenutku, prošla ga je jeza. Samo neka to nije mladi Kuper, pomislio je sa zebnjom.

Zaustavili su konje i osvrnuli se na sve strane. Pošto nisu primetili ništa sumnjivo, niti čuli ikakav šum, njih dvojica sjahaše.

— Lemori, štitite me, za svaki slučaj. Vi čuvajte stražu, a ja ću da pogledam o čemu se radi.

Pognut, i sa puškom u ruci, Konors počeo da se približava ljudskom telu koje je nepomično ležalo desetak jardi ispred njih, pored jedne stene.

Lemori je držao pušku na gotovs i neprestane kružio pogledom, ne bi li otkrio makar konja onog čoveka. Ali, ništa nije primećivao.

Kada je stigao do tela, Konors ga je nekoliko sekundi držao na nišanu, a onda se sagnuo.

Pošto je pogledao poginulog, mahnulo je Lemoriju, da dođe.

— To je Refson Ovens — rekao je Lemori kada je video lice ubijenog čoveka. — I on je dobio metak u čelo, kao i prethodna dvojica.

— Da, to je on — potvrdio je Konors.

Od lopovske četvorke, sada je preostao samo još Danijel Kuper.

Njih dvojica se pogledaše.

— Ili zaista postoji ubica koji ih likvidira jednog po jednog — reče šerif — ili je mladi Kuper jedan prevejani kriminalac, koji ne zna za milost i koji je poubijao svoje partnere, kako bi njemu ostao sav onaj novac.

Lemori nije znao šta da kaže na to. Šerif je mogao biti u pravu i sa jednom i sa drugom pretpostavkom. Ipak, Lemori nije bio sklon da poveruje da je mladi Kuper hladnokrvni ubica i da se pokazao gori od trojice ljudi koji su zaista bili okoreli zločinci.

Međutim, čovek često može i da pogreši i ni za koga ne može da garantuje, to je Lemoriju i te kako bilo jasno.

Činjenica da je Danijel Kuper bio

poslednji živi član pljačkaške bande, govorila je protiv njega.

Šerif izvadi iz svojih bisaga ašov sa drškom na rasklapanje, i počeo da kopa.

— Moramo ga sahraniti — rekao je kratko.

Lemori mu je pomogao da pokopaju kriminalca.

Kada su završili, šerif je rekao:

— Ukoliko vaš štićenik nije ubica, onda je sada njegov život u opasnosti. Onaj koji je u tom slučaju ubio trojicu Kuperovih prijatelja, sačekajte da mu mladić otkrije mesto na kom je novac, i onda će ukloniti i njega. To nije teško zaključiti. Živog ga neće ostaviti, iz dva razloga: prvi, i važniji je, što neće hteti da ostavi svedoka svojih nedela, a drugi razlog je taj što ubica svakako neće želeći ni sa kim da deli novac.

Pošto na tom mestu nisu imali više šta da traže, šerif Kuper i Lemori Fejling podoše dalje.

Lemori je bio sve zabrinutiji zbog Danijela Kupera. Šta da uradi da bi došao do njega, živog? Što se novca tiče, on je Konorsova briga, i Lemorija se nije ticao.

*

Lemori je razmišljao dalje, uzimajući u obzir svaku mogućnost.

Ako je Danijel Kuper toliko ogrezao u zločinu i toliko sposoban da je mogao ubiti trojicu svojih partnera, koji u poređenju sa njim svakako nisu bili početnici, onda će bez teškoća moći da iznese borbu i sa njima dvojicom.

Ali, ako je nevin u celoj toj stvari, trebalo bi učiniti sve kako bi se on mak spasao.

Konors i Lemori nisu razgovarali dok su jahali. Svaki od njih bio je obuzet sopstvenim problemima.

Iako su bili umorni, prvi put su se zaustavili tek kod jednog potoka, gde je bilo i dosta sočne trave, kako bi namirili konje.

Šerif je kod sebe imao još zaliha hrane, pa su njih dvojica prezalogajili, dok su čekali da se konji najedu i napiju vode.

Po danu, jasno su videli Danijelove tragove, pa su ih sledili. Procenili su da sada njegova prednost više nije velika. Možda je momak u jednoj od bočnih dolina, u koje se zalazilo iz one u kojoj su njih dvojica sada bili. I ta velika dolina, i one manje, bile su oivičene manjim i većim stenama.

Ceo taj predeo između planina bio je stenovit, ali je bilo i dosta žbunja i malih šumaraka, tako da je bilo bezbroj mogućnosti da se neko sakrije.

Konors je zastao i sačekao Lemoriju. Po njegovom glasu je moglo da se primeti da mu je nelagodno.

— U ovoj dolini su svojevremeno lopovi bili uhvaćeni — rekao je. — Veoma pažljivo sam proučio sve detalje tog slučaja. Zato sam i siguran da je sada Danijel Kuper tu negde. I, ukoliko nije potpuno slep, morao je da nas primeti. I to odavno.

Tek što je šerif izgovorio te reči, odjeknu hitac. Proleteo je pored Lemorijeve glave, i to tako blizu, da se ovome učinilo kao da ga je zrno dotaklo.

Munjevitom brzinom, Lemori se baci iz sedla.

Kako je dotakao zemlju, začuo je prodoran krik, istovremeno kada i drugi hitac.

Onda se čuo tresak tela o zemlju.

Šerif Konors je metkom bio izbačen iz sedla, i sada je nepomično ležao na zemlji, pored nogu svog konja.

Lemoriju tada postade jasno da su hici bili upućeni Konorsu i da je on bio meta nevidljivog ubice.

Otkotrljao se do jednog gustog žbuna, i izvadio revolver.

Oprezno je izvirio, ali je ponovo brzo povukao glavu, jer je neko pucao u njegovom pravcu.

Da ne bi bio na meti ubice, Lemori je odlučio da promeni mesto. Taj

rizik bio je manje opasan od rizika da ostane iza žbuna, jer strelac nije odustajao od namere da ga ubije.

Lemori skoči i odjuri nekoliko jardi dalje, i baci se u rov. Tu je bio bolje zaštićen nego kod žbuna. I dalje su meci zujali oko njega, ali je pucao i on.

Video je odakle čovek puca u njega, ali je oklevao da to mesto zaspe olovom. Šta ako je to zaista mladi Kuper? Ali, ako i jeste, zar nije vredniji život od deset hiljada dolara? Lemoriju je i te kako bilo stalo do toga da zadatak obavi kako treba, ali je morao da misli i na svoj život.

Ako je Danijel ubio trojicu kompanjona, zar to ne svedoči o njegovom izvanrednom oku i sposobnosti strelca? Svu trojicu je metak pogodio nasred čela.

A onda je iznenada bila obustavljena vatra prema Lemoriju.

Lemori je čekao.

Minuti su prolazili, a od podmuklog strelca nije dolazilo ništa. Da li je napustio to mesto, ili opet nešto mudruje, pa čeka da protivnikova pažnja popusti?

Da je Lemori imao pušku kod sebe, možda bi se i usudio da ponovo izađe iz zaklona, ali ovako, sa koltom, nije imao šanse da pobedi čoveka koji je pucao iz puške.

Opet je Lemori odlučio da se posluži prastarim trikom. Podigao je šešir, očekujući da će strelac ponovo zapucati. Ali, hica nije bilo.

Da li je to značilo da je njegov neprijatelj napustio položaj, ili, jednostavno, da neće da nasedne na oprobani trik?

Pošto je prošlo i sledećih deset minuta a da strelac nije davao nikakav znak da je još u blizini, Lemori je oprezno izašao iz zaklona i uputio se prema mestu na kom je ležao šerif Konors.

I on je imao rupu u čelu.

Lemori zadrhta od gneva. Ruke su počele da mu drhte. Nije očekivao da će pošteni i hrabri Konors okončati život na tako surov način.

Iako nije mogao biti siguran da je opasnost prošla, Lemori je, teran gnevom, zviždukom pozvao svog konja, uzjahao ga i galopom, da ne bi predstavljao dobru metu strelcu, pojurio prema mestu sa kog je do pre petnaestak minuta neko neprestano pucao u njega.

Kada je stigao tamo, skočio je sa konja i puzeći nastavio prema zaklonu.

Tamo je ugledao samo prazne čaure.

Izgleda da je protivnik otišao, pošto je shvatio da neće lako izaći na kraj sa njim.

Ukoliko to nije bio Danijel Kuper, mislio je Lemori onda je ubica pošao za njim, i to je ujedno i bilo objašnjenje zašto mu se žurilo. Nije hteo da ga izgubi iz vidokruga.

*

Pre nego što je pošao dalje, Lemori je sahranio šerifa Konorsa. Prethodno je uzeo njegove isprave i šerifsku značku.

Lemori Fejling nije bio kukavica. U svom životu često je gledao smrti u oči, ali je, zahvaljujući svojoj veštini i pravilnim potezima, uvek uspevao da izađe iz tih borbi kao pobednik.

Međutim, sada je, jašući, stalno osećao strah da će ga metak pogoditi. U najboljem slučaju, ostaće bez konja...

Tragovi koje je mladi Kuper ostavljao iza sebe bili su uočljivi, i on ih je sledio.

Poželeo je da ima oči i na leđima, jer je imao utisak da ga smrt vreba sa svih strana, a naročito sa leđa. Koliko je mogao, motrio je na okolinu, kako bi na vreme uspeo da se skloni na sigurno.

Sve je sada zavisilo od brzine kojom će reagovati kada uoči opasnost, ako uopšte bude imao vremena za to.

Uskoro je iz doline kojom je ja-

hao jedan puteljak vodio u manju, bočnu dolinu. Danijelovi tragovi išli su upravo u tom pravcu.

U trenutku kada je stigao na taj put, Lemori je počeo da čuje hlice.

Ovoga puta niko nije pucao u njega, nego se borba vodila u toj maloj, bočnoj dolini.

Mora da je Danijel Kuper sada naišao na ubicu, i da je između njih došlo do pucnjave. Takođe je ta pucnjava značila da ubica ovoga puta nije imao sreće da prvim metkom pogodi protivnika.

Lemori pojuri u pravcu iz kog su odjekivali hici. Sve dok se puca, mislio je, Danijel Kuper je živ.

Svim bićem se nadao da će na poprište stići dok se sa rančеровим sinom ne dogodi ono najgore.

Po svojoj prilici, mladić je uzeo novac iz skrovišta, i sada njegov život nije vredeo ni centa, bar po mišljenju ubice, koji je učinio sve da bi došao do tog novca.

Jureći, Lemori je uskoro naišao na jednog ubijenog konja. Projahao je pored njega, i nastavio prema šumarku, iz kog je još uvek odjekivala pucnjava.

Ubica je, po svemu sudeći, uspeo da pogodi Danijelovog konja, a nije bilo isključeno ni da je mladić ranjen i da sada očajnički pokušava da se odbrani od sigurne smrti.

Kada je stigao dovoljno blizu, Lemori je sjahao. Ovoga puta uzeo je i vinčesterku, a municije je imao dovoljno da se suprotstavi i četi od desetero ljudi.

Zauzeo je položaj i čekao.

Nije mogao da vidi ni ubicu, ni Danijela Kupera. Plašio se da će mladić i od njega, ukoliko ga vidi, pomisliti da je protivnik, i da će hteti da ga se oslobodi. U tom slučaju, imao bi posla sa dvoji-

com, što mu baš nije odgovaralo.

Onda se Lemori predomislio. Ako i dalje bude čekao sakriven, život mladog Kuperu biće u još većoj opasnosti.

Podigao se da bi se još više približio steni na kojoj je pretpostavljao da je Kuper, kada je sa druge strane neko pripucao na njega. Tamo je bio i jedan konj, što je Lemorija uverilo da je bio u pravu kada je zaključio da je ubica s one strane.

Sada se nalazio na sredini, između dve vatre.

Na sreću, Kuper nije pucao u njega, nego je i dalje upućivao metke prema ubici, koji je u tom trenutku shvatio da ima posla sa dvojicom, pa je čas pucao prema Kuperu, a čas prema Lemoriju.

Da bi Danijelu Kuperu pokazao da je na njegovoj strani, Lemori je počeo da puca u njegovog protivnika. Pucajući, on se sve više približavao mladiću, da bi, kada je najzad stigao do njega, dao mladiću znak da mu nije neprijatelj.

Ali, Kuper je odjednom upra-vio cev svoje puške u njegove grudi. Bio je unezveren; lice mu je bilo umrljano krvlju, a i kosa, što je značilo da ga je strelac ok-rznuo.

Bio je prestrašen, iako je mogao biti siguran da Lemori neće da mu učini ništa nažao. Uto je vatra utihnula.

— Sklanjaj tu pušku, momče — umirujućim glasom mu je rekao Fejling. — Hoću da ti pomognem.

— Šta hoćete od mene? — promuklim glasom je upitao mladić, koji je, po svemu sudeći, za dlaku izbegao smrt.

— Šalje me tvoj otac, da te štitim. Pretpostavljao je da ćeš zapasti u velike neprilike — rekao mu je Fejling.

Kuper mu nije poverovao, jer ga nije skidao sa nišana.

Lemori je brzo počeo da razmišlja kako da ga ubedi da ne treba da ga se plaši.

— Mene novac ne interesuje — rekao je. I, nisam ja poubijao tvoje prijatelje. To si valjda shvatio u međuvremenu. Učinio je to čovek koji je upravo pucao u tebe. I mene je hteo da ubije.

U mladičevom pogledu bilo je i straha, i očaja.

— Video sam tvog konja. Učinilo mi se da su bisage na njemu prilično pune. — rekao je.

Kuper na to ne reče ništa. I dalje je nemo zurio u Lemorija.

— Ubica je likvidirao tvoje partnere da bi na kraju, kada novac bude kod tebe, imao posla još samo sa jednim protivnikom. Možda je procenio da si ti najbezazleniji, pa te je zato ostavio za poslednjeg. Sada je hteo i tebe da ubije. Kao što vidim, smrt si izbegao samo za dlaku. Pretpostavljam da nisi teško ranjen, čim si pri sebi i možeš da pucaš.

Po izrazu Danijelovog lica, Lemori je zaključio da mladić zaista nije bio dorastao takvom ok-ršaju. Delovao je prestrašeno i unezvereno.

— Slušaj, momče — nastavio je Lemori. — Moramo da vidimo kako da se izvučemo iz cele te neprijatne situacije. Put možemo da nastavimo tek pošto onog ubicu isključimo iz igre. To ću ja da preuzmem na sebe. Treba da znaš da za tobom jaše banda od sedam okorelih tipova, koji samo što nisu stigli. Ne smemo da gubimo vreme, jer protiv one sedmorice sigurno nas dvojica nećemo ništa moći da učinimo.

Mladi Kuper se dvoumio da li da poveruje Lemoriju, ali je, izgleda, shvatio da je sve onako kako taj čovek kaže. U prilog tome govornice su činjenice, i on je

uvideo da će za njega biti najbolje ako prihvati saradnju tog čoveka.

Bilo mu je jasno da ubica mora da se isključi, ali je isto tako bio svestan da on sam to ne može da uradi. Najzad, da bi izbegao smrtonosni metak višestrukog ubice, morao je da prihvati Lemorijevu ponudu.

— U redu, gospodine — rekao je mladić najzad. — Verujem vam. . . — On spusti cev, i nastavi: — Verujete li da možete nešto da učinite protiv njega?

— Potrudiću se. Najzad, tvoj otac me plaća za to — odgovorio je Lemori Fejling. — Kada sam prihvatio zadatak, znao sam da deset hiljada dolara, koliko mi je tvoj otac ponudio, neću zaraditi lako i da ću za njih morati i da uradim što-šta.

U mladićevim očima zaiskrinada.

— Da se dogovorimo, Deni — nastavio je Lemori. — Ja ću poći da nađem ubicu, a ti ćeš me štiti, ukoliko bi on počeo da puca u mene. Važi?

— Važi, gospodine!

Fejling se nasmeja.

— Možeš me zvati Lemori, jer to je moje ime. Da li si video lice onog čoveka? Poznaješ li ga? Znaš li ko je? — pitao je.

Mladić odmahnu glavom.

— Nemam pojma ko je — odgovorio je. — Sve vreme pucao je iz zasede, i tako je i pogodio moja tri druga. Svi smo ga se plašili, jer nismo znali sa koje strane će da pripuca. O njemu znam samo toliko da je izvanredan strelac. Bili smo veoma oprezni, ali nam nije vredelo. Ja. . . ja. . .

Danijel Kuper je napregao svu snagu da kaže nešto, ali reči nisu htele da prođu preko njegovih usana.

Ipak, Lemori je znao šta je mladić hteo da mu kaže. Tom mladom čoveku bilo je stalo da

čoveka, kog sada vidi prvi put, i koji će možda da ga spase smrti, ubedi da se kaje što je uopšte dozvolio sebi da dospe na taj opasni put.

— U redu je, Deni. . . Idem ja sada. Ako ubica uspe da me pogodi, uzmi mog konja i beži. Onaj prokleti novac ostavi, jer može samo da te dovede u novu opasnost. Moj konj je veoma brz i ako budeš pametan, pobeći ćeš od prokletog ubice. Jesi li me razumeo?

Mladić je klimnuo glavom. Bio je i tužan, i uplašen, i nemoćan. Nije verovao da će Lemori uspeti da ga oslobodi ubice i da će se vratiti čitav iz potrage za njim.

Pošto je dobro osmotrio prostor koji ga je delio od mesta sa kog je ubica doskora pucao, Lemori je krenuo. Sa obe strane bilo je bezbroj mogućnosti da se zakloni, ali je verovao da će bar desetak jardi moći da pređe a da neće biti potrebno da se zaklanja.

Ubica kao da je čekao da on krene.

Zasuo ga je vatrom, i Lemori je morao da prizna sebi da je imao ludu sreću što ga neko zрно nije odmah pogodilo.

Bacio se u zaklon, i tada je Danijel Kuper zapucao prema mestu sa kog je ubica dejstvovao.

To je Lemoriju omogućilo da napusti zaklon i da još malo uznapreduje prema ubičinom skrovištu.

Meci su fijukali oko njega; pošto je ubica prozreo situaciju, njegova pažnja je sada morala da bude usredsređena na dve strane, što je unekoliko remetilo njegovu preciznost.

Kada je Lemori stigao do grupe stena koje su mogle da mu posluže kao dobar zaklon, njegov šešir je bio probušen, kao i rukav jakne, dok je upravo u

trenutku kada se bacao iza stene, bio pogođen visoko u rame.

Rana ga je zbolela, ali ne toliko da bi se predao beznađu i prestao da se bori.

Stenje iza kog se Lemori bio zaklonio, nalazilo se u podnožju malog brda na kom je, skriven u gustišu, stajao ubica. Imao je mnogo bolji pregled nego Lemori i Kuper, koji su se nalazili nešto niže, i mogao je bolje da nišani nego njih dvojica.

Lemori je znao da mora smisliti nešto, ukoliko hoće ovu borbu da iznese u svoju i Kuperovu korist. Njegove misli grčevito su radile.

Na kraju, zaključio je da mu ne preostaje ništa drugo nego da pokuša da dođe do njega i po cenu da bude primećen. Mladić je i dalje pucao, dok je Lemori, sagnut, obišao stene i, trčeći slobodnim prostorom, uz brdo, nastojao da istrči pred ubicu.

Ovaj, iako je sve vreme pucao u nameri da pogodi Kupera ali i šarajući pogledom i vrebajući Lemorija, bio je nemalo iznenađen kada ga je ugledao ispred sebe, na svega nekoliko jardi, kako mu se, pucajući približava.

U tom trenutku Lemori skoči u zaklon, da bi, obišavši jednu stenu, izbio na drugu stranu. Znao je da to neće promaći ubici, ali i to da će ga takav manevar zbuniti. Moraće da okrene leđa mladom Kuperu, što je za njega moglo da znači i smrt.

Ali, onda se dogodilo nešto što je veoma iznenadilo Lemorija.

Začuo je topot, koji se udaljavao.

Mogao je samo zaključiti da to ubica beži, jer ne želi borbu prsa u prsa. Izgledalo je da je bio siguran samo kada je pucao iz zasede i kada protivnik nije imao mnogo prilike da se brani.

Lemori se u nekoliko skokova nađe na mestu na kom je ubica

do malopre bio. Odatle je pogledao na sve strane. Video je jahača kako zamiče među drveće, koje je odatle bilo udaljeno nekih dvadesetak jardi.

Međutim, sa te uzvišice je Lemori video još nešto: na ulazu u tu dolinu, dizao se veliki oblak prašine. Banditi, sinu Lemoriju. U isti mah bilo mu je jasno zašto je ubica pobeгаo iako ga je već imao pred sobom. I on je video sedmoricu jahača koji su se bili namerili na mladog Kupera.

Lemori nije verovao da je uporni strelac i ubica odustao od namere da dođe do novca. Verovatno je odlučio da se privremeno povuče i sačeka povoljniju priliku da uzme novac. Možda je, poučen iskustvom, hteo da eliminiše jednog po jednog, čak svu sedmoricu, i to, razume se, iz zasede.

Računao je s tim da će ona sedmorica ubiti Lemorija i Kupera, i tako mu pripremiti teren da on poubija njih.

*

Lemori je požurio da stigne do mladića, jer njih dvojica su morali da se sklone, kako ih sedmočlana banda ne bi otkrila i uzela ih na nišan. U takvim okolnostima, njih dvojica sigurno ne bi mogli da se izbore protiv njih.

Mladićevo lice s smrklo kada je video da je Lemori ranjen. Još nije bio primetio bandite.

Razočarano je upitao:

— Umakao vam je?

— Da... Ali, nije to najgore, Deni. Moramo i mi da bežimo, jer otud dolazi horda bandita, na koje me je šerif već bio upozorio. Ima ih sedmoro. Ovako ranjen, ne mogu da im se suprotstavim, koliko god bi mi ti pomogao. Premalo nas je za njih.

Nemamo drugog izbora nego da bežimo, i to što je pre moguće.

Mladić bespomoćno pogleda u pravcu svog uginulog konja, i u tom trenutku Lemoriju pade na pamet da imaju samo jednog konja.

A možda je Danijel Kuper gledao u bisage sa novcem, koji možda neće hteti da ostavi.

— Novac... — već je u sledećem trenutku rekao mladić. — Ako im ga ostavimo, sve ovo bilo je uzalud. Ponećemo ga sa sobom. Treba samo da stignemo do izlaza iz doline. Tamo se ona sužava u kanjon. Dovoljan je i jedan čovek da potuče čitavu armiju, jer je prolaz toliko uzan da kroz njega može da prođe samo jedan čovek.

— U redu, momče. Idi i donesi bisage sa novcem. Ja ću da se pobrinem za mog konja.

Lemori je pošao. Rana ga je bolela, ali je bio srećan što nije na desnoj strani, jer bi ga to onemogućilo da se služi oružjem.

Nije smeo da se preda ni očajanju ni bolovima. Najzad, u pitanju nije bio samo njegov već i život tog momka.

Odbauljao je dalje. Zviznuo je, i njegov konj se ubrzo našao pored njega.

Nekako je uspeo da ga uzjaše.

Osmotrio je ulaz u dolinu, gde se oblak prašine sve više povećavao. Sada su banditi bili udaljeni još najviše jednu milju.

On odjaha do Danijela, koji je u međuvremenu skinuo sa svog konja obe bisage.

Jedne je dao Lemoriju, koji ih postavi ispred sebe, a druge je namestio u svoje krilo, kada je seo iza Lemorija.

Mogli su da krenu.

Iza Lemorija, uzbuđeni mladić je dahtao:

— Približavaju nam se... Samo da nas ne sustignu dok ne

stignemo na sigurno. Ako nas stignu pre nego što uđemo u kanjon, gotovo je sa nama.

— Znam i da mi ne kažeš — odvratio je Fejling. Još brže je poterao konja, koji je davao sve od sebe, iako je sada morao da juri sa dvostrukim teretom.

Lemori se trudio da ne misli na ranu, koja je krvarila i kvasila mu odeću.

Situacija u kojoj su se njih dvojica nalazili bila je teška, ali je kritična postala posle dvadesetak minuta, jer su im se banditi rapidno približavali.

Odstojanje između njih se smanjilo, i sada su jedni od drugih bili udaljeni samo oko pola milje.

Neki od njih su bili nestrpljivi i počeli da pucaju, iako sa te razdaljine još nisu mogli da pogode Danijela, a još manje Lemorija, koji je bio zaklonjen njegovim telom.

Mladić se okrenuo da vidi šta se događa iza njih. Uspaničeno je rekao:

— Brže, Lemori! Brže! Ako nas sustignu, ubiće nas!

Lemori je gonio konja koliko god je mogao brže. Gledao je ispred sebe i zaključio da se dolina doduše stalno sužava, ali da je sam kanjon udaljen bar još čitavu milju.

Ako stignu do kanjona a da prethodno ne budu oboreni iz sedla, imaće šanse da se odbrane, računao je Fejling.

Konj je sve teže napredovao. Bio je moker od znoja, a na usta mu je izbijala pena.

Lemoriju je bilo žao verne životinje, ali je ovoga puta morao da je goni, jer su u pitanju bila dva ljudska života. Nije bilo isključeno da će banditi pogoditi konja pre nego što uspeju da pogode njih dvojicu.

Milovao je konja i tapšao ga po vratu, izgovarajući besmisle-

ne reči, samo da bi ga ohrabrio da izdrži.

Nemilosrdna potera se nastavila.

Kada su Lemori i Kuper bili udaljeni još oko pet stotina jardi od kanjona, banditi su otvorili vatru na njih. Mladić je stenjao iza Lemorijevih leđa, i ovaj se već uplašio da je pogoden, a onda je shvatio da to mladi Kuper stenje od straha i napetosti.

*

Još dve stotine jardi delilo ih je od kanjona.

Kuper je uzeo svoju vinčesterku, koja mu je do tog trenutka visila o ramenu, okrenuo se i počeo da puca u progonice. Možda je upravo to spaslo njihove živote, jer je jednim hicem pogodio prvog banditskog konja.

Konj se propeo i zbacio jahača, što je zaustavilo onoga koji je jahao iza, tako da su se odjednom dva bandita našli na zemlji.

Od siline sudara, i drugi je bio izbačen iz sedla. Kod bandita nastade pometnja i podiže se prašina, koja im je u trenutku zatvorila vidik.

Mladi Kuper je zadovoljno viknuo:

— Tako vam i treba, bitange!

Prvi banditi počeli su da izranjaju iz oblaka prašine, kada su Lemori i Kuper stigli na ulaz u kanjon.

Tamo je već bilo mračno, i kanjon, koliko god da su se Lemori i Kuper nadali da će ih zaštititi, nije delovao nimalo prijateljski.

Lemori je pomislio na to da će njih dvojica biti izgubljeni ako se podmukli ubica sklonio tu negde, u nameri da ih sačeka i puca u njih.

U tom slučaju, uzeo bi novac i otišao, postigavši svoj cilj.

Lemori je naprezao oči i gledao na sve strane, ali nije video ubicu.

Zaustavio je konja. Životinja je drhtala celim telom i njen gospodar se pobojavao da će presvisnuti, jer ga je preforsirao.

Mladić je iskočio iz sedla i čučnuo iza prve stenovite izbočine, i odmah nastavio da puca. Lemori se čudio tako nagloj promeni u njegovom ponašanju, jer kada su se sreli, činilo mu se da je momak kao paralisan i da je izgubio i poslednju trunku želje da se bori.

I Lemori se spustio iz sedla, pomažući se zdravom rukom. Stisnuo je zube da ne bi pao, jer mu se u trenutku bilo zacrnilo ispred očiju.

Kada su mu noge dotakle tle, imao je utisak da tone i da nigde nema oslonca.

Odveo je konja do jednog zaklona, izvadio pušku iz skabarda, i vratio se nekoliko jardi, pazeci pri tom da se ne otkriva previše.

Danijelova puška je grmela; u tom delu kanjona bilo je zaglušujuće, jer su se detonacije odbijale o okomite stene i pretile da razore bubne opne.

Lemori je kleknuo pored Kuperu i isturio cev puške kroz uski prostor između dve stene. Bilo mu je teško i nezgodno da se služi samo jednom rukom, ali drugačije nije išlo.

A onda su banditi prestali da pucaju. Nisu više napredovali.

— Uspeli smo! — oduševljeno je rekao mladi Kuper. — Oni pasji sinovi su shvatili da je za njih previše opasno da i dalje idu prema nama!

— Da, zasad je dobro... Deni, idi do mog konja i iz bisaga izvadi zavoje, pa mi previj ranu. Možda će prestati da krvari.

Kuper klimnu glavom i, pognut, pođe prema Lemorijevom

konju. Brzo se vratio. Doneo je i bocu sa vodom. Najpre je isprao ranu, a onda je znalački previo. Sve to vreme Lemori je motrio na bandite, koji su sada sjahali i rasporedili se ispred kanjona.

Ni dalje nisu pucali, ali je Fejling bio siguran da oni neće još dugo čekati. Verovatno će pokušati da napadnu sa neke druge strane, odakle ih njih dvojica neće očekivati. Ako budu strpljivi, čekaće i nekoliko sati, ali je isto tako bilo moguće da će napasti za nekoliko minuta.

Lemori pogleda u kanjon. Njegovi zidovi bili su stenoviti i veoma strmi, tako da bi se čovek teško popeo gore a da ne bude primećen.

Kada je Lemori ponovo pogledao u Danijela, video je da je ovaj previo i svoju glavu.

Bio je veoma bled. Uplašeno gledajući u kanjon, upitao je Lemorija:

— Šta ako je ubica negde u klancu?

— Mislio sam na to — odvratio je Fejling. — On je svakako tu negde, u to nema sumnje. Mislim, ipak, da će sačekati podosta pre nego što nas napadne. On je obična kukavica i neće se suprotstavljati ljudima koji mogu da ga primete. Radije ubija iz zasede, tada je sigurniji i hrabriji. Sačekaće da eliminišemo bar polovinu bandita i da oni poubijaju nas. Tek tada će pokušati da se približi bisagama sa novcem.

Lemori je sve to govorio, ali nije bio siguran da je u pravu. Ipak, uspeo je malo da smiri Kupera, koji se pouzdavao u to da će vreme učiniti svoje i da će im se pružiti još neka šansa da se spasu.

Iako je mladić u tom trenutku bio obuzet strahom od ubice, Lemorija su više zanimali banditi, mada ih sada nije video. Njihovi konji pasli su u dolini.

Bilo je sasvim verovatno da se oni šunjaju prema ulazu u klanac, s namerom da iznenade Fejlinga i Kupera.

— Zašto odmah iz zatvora nisi otišao kući, Deni? — upitao je Fejling mladića. — Zar nije bilo druge mogućnosti nego da sa onim lopovima pođeš ovamo?

— Nije moglo drugačije, Lemori — odgovorio je Danijel, sa prizvukom gorčine u glasu. — Ona trojica bi me ubili. I da sam nekako uspeo da im umaknem, ne bih sam stigao daleko. Sustigao bi me neko od onih koji su se pripremili da dođu do ukradenog novca. Morao sam da ostanem sa njima. U zatvoru, bio je napravljen detaljan plan, jer smo znali da će neki poći za nama, kako bi saznali gde je novac. Predvideli smo sve moguće zamke i trikove, i sve varijante uneli u plan.

Lemori je morao da se nasmeje.

— Ali najbolji vam je bio onaj trik sa vozom. Odlična ideja. Međutim, svi mi koji smo hteli da pođemo za vama imali smo svoje konje u vozu, a vaša prednost nije bila dovoljno velika da nam umaknete. Trebalo je da odmaknete dalje, pa da tek tada zaustavite lokomotivu sa onim jednim vagonom. Eto, to vam je bila jedina greška.

— Šta ćeš, svi mi grešimo... Znaš, Lemori, dosta mi je svega. Želeo bih da se vratim na ranč svoga oca i da počnem iznova. Nije ovakav život za mene. Odavno sam se pokajao zbog onoga što sam učinio. Ne pravdam se time da sam bio mlad... Pustio sam one nitkove da me ubede da učestvujem sa njima u pljački, ali sada više nema natrag. Okajao sam taj svoj greh. Četiri godine u kamenolomu, sa najgorim šljamom. Dobro je što sam ostao živ posle svega, jer

mnogi tamo ne izdrže. Znaš, ja zaista ništa nisam hteo da imam sa tim novcem. Želeo sam samo kući. Čak i kada sam video da nemam kud i da moram da pođem sa njima, nameravao sam, da posle svega, učinim nešto da taj novac vratim državi. Hteo sam da iskoristim prvu priliku i da obavestim nekog šerifa o našem poduhvatu.

— Ni sada nije kasno da novac vratiš onome kome pripada — odvratio je Lemori. — Nekako ćemo se već izvući, mada će biti veoma teško. A onda ćeš uraditi ono što si hteo.

Njihov razgovor prekinuli su banditi, koji su opet počeli da pucaju prema njima. Deo njih su štitili ostale, koji su nastojali da pucnjavom zadrže njih dvojicu u zaklonu.

Približavali su im se, koristeći sve moguće zaklone.

— Čekaj, Deni, nemoj još da pucaš — rekao je Fejling mladiću, koji je podigao pušku. — Pusti ih, neka nam se što više približe.

Kroz uski prorez u steni, njih dvojica su motrili na bandite koji su im se približavali; bila su trojica. Oni koji su ih štitili vatrom, pucali su bez prestanka, a meci su se odbijali o okolno stenje.

Levom rukom, koja ga je nesnosno bolela, jer se rana nalazila na pregibu ruke i ramena, Fejling nije mogao da se služi, pa je odlagao trenutak kada će zapucati.

A onda su se banditi približili toliko da je najzad morao da otvori vatru, koliko god mu je to bilo teško. Zato je i ispaljivao hice uprazno.

Kuper je pogodio jednog bandita, kada je ovaj iz jednog zaklona hteo da pređe u drugi. Videli su kako se opružio na zemlji.

Nakon još nekoliko ispaljenih hitaca, mladić je uspeo da pogodi još jednog bandita. Iako je bio pogođen, otpuzao je do jednog grma i sklonio se.

Treći bandit se brzo povukao, i nastupilo je zatišje.

— Shvatili su da nema šale sa nama, Deni — rekao je Fejling i odao priznanje momku što dobro nišani. — Ostaviće nas na miru bar do mraka. A do tada, imamo nekoliko sati da se odmorimo.

— Hoćemo li ostati ovde? Ako tu sačekamo mrak, oni će nas savladati.

— Nećemo ostati ovde, ne brini, Deni. Sačekaćemo da počne da se smrkava, a do tada ima najmanje dva sata. Posle ćemo da odemo dalje, i dok mrak potpuno ovlada, bićemo na nekom mestu gde ćemo biti zaštićeni. Biće dovoljno vremena da se do tada i moj konj odmori. I, još nešto, Deni...

— Reci.

— Pre nego što odjašemo, moraćemo da sakrijemo novac. U slučaju da se ne izvučemo, te hijene ne bi trebalo da ga se dočepaju. Moguće je da nas ubica čeka na kraju kanjona. Ako bi nas ubio, ne bi bilo pravedno da novac dospe u njegove ruke. Slažeš se sa mnom?

— Pa, slažem se. U pravu si. Ali, zar ne misliš da nas ubica već sada posmatra i da će videti gde sklanjamo novac?

— To ću odmah da proverim. A kada se vratim, pokušaćemo malo da se odmorimo. Jedan po jedan, da bi onaj drugi mogao da čuva stražu.

— Zar ne bi bilo bolje da se prvo odmoriš? Hajde, pokušaj da odremaš, ja ću da čuvam stražu.

Fejling se zagledao u mladića.

— Ne brini — reče ovaj — neću pobeći sa novcem. Ne bih ti

učinio našao tako što bih pobe-
gao sa tvojim konjem. Srećan
sam što smo zajedno, Lemori.
Bez tebe, ja bih već bio u večnim
lovištima.

Lemori se nasmeja. Verovao je
mladiću. Prišao je konju i ispod
sedla izvadio čebe. Kada se op-
ružio, osećao se bolje, a rana ga
je manje bolela.

Brzo je zaspao.

Sanjao je košmarne snove, ali
mu je san ipak prijao. Trgao se
kada ga je Deni blago pro-
drmao.

— U redu, momče, sada si ti
na redu — rekao je ustajući.

Nije mogao da proceni koliko
je spavao, ali je pretpostavljao
da je bilo više od jednog sata. Iz-
nenadio se kada je konstatovao
da je sunce zašlo i da počinje da
se smrkava.

Danijel Kuper se nasmejao.

— Ja neću spavati — rekao je
— jer za to nema više vremena.
Spavao si dobra dva sata, ali ne-
ka. Tebi je san bio mnogo po-
trebniji nego meni. Banditi su
bili mirni, i, uopšte, sve je bilo
mirno, i u kanjonu. Bio si u pra-
vu kada si rekao da taj podmuk-
li ubica ništa neće da rizikuje.

— Hvala ti, Deni. Ali, kako se
ti osećaš? Ne bih želeo da spad-
neš s nogu.

— Ne brini za mene. Jako sam
očvrstnuo za ove četiri godine i
mogu da izdržim mnogo više ne-
go što je ovo.

Fejling je izvirio iz zaklona.
Od bandita nije bilo nikakvog
znaka.

Bilo je jasno da čekaju da se
još više smrkne, kako bi se neo-
paženo približili novcu i ljudima
koje je trebalo eliminisati, da bi
do njega i došli.

— Deni, idem ja sada da raz-
gledam malo. Zaći ću dublje u
kanjon, i osmotriću našu nepos-
rednu okolinu. Ako nikoga ne

primetim, sakrićemo novac čim
se vratim.

Fejling je pošao.

U unutrašnjosti kanjona već je
bilo sasvim mračno. Nakon dva-
desetak koraka, on je stao i na-
pregnuto osluškivao. Osim kot-
rljanja jednog kamena, ništa
drugo se nije čulo.

Počekao je još malo, a onda je
nastavio. Nije znao koliko je ka-
njon dugačak, niti gde se za-
vršava.

Sve vreme motrio je na zašilje-
ne stene, koje su štrčale nad zi-
dovima kanjona. Naspram ne-
ba, video bi svaku siluetu koja bi
se nalazila tamo, mada je bilo
teško zamisliti da bi čovek, po
takvom mraku, mogao bezbed-
no da se kreće po tako opasnom
terenu.

Nigde nije primetio išta što bi
u njemu izazvalo uznemirenje
ili zabrinutost.

Vratio se do Danijela Kupera.
Mladić se obradovao kada ga je
video.

— Da li je sve u redu? — upi-
tao je nestrpljivo.

— Nikoga nisam otkrio. U tom
delu koji sam pregledao sigurno
nema nikoga. Možemo mirno
da sklonimo novac, to niko neće
videti. Kasnije, kada nastavimo
da jašemo, bićemo manje opte-
rećeni i lakše ćemo se kretati.
Bisage sa novcem samo nam
smetaju. Kada sve to prođe, no-
vac ćemo uzeti. Ne mora to da
bude ovih dana...

Svaki od njih dvojice uze jedne
bisage, a potom udoše u sam ka-
njon.

Već posle nekoliko jardi, ugle-
dali su udubljenje u steni, do-
voljno veliko da u njega strpaju
bisage sa novcem. Zajedno sa bi-
sagama, Fejling je ostavio i svoj
rezervni revolver, koji mu je sa-
da takođe smetao, tim pre što je
mogao da se služi samo jednom
rukom, i što su mu jedan kolt i
puška bili sasvim dovoljni.

Otvor su zatim zatrpali sitnim kamenjem, uklonili tragove, i vratili se na ulaz u kanjon, gde je bio i Fejlingov konj.

U međuvremenu, sasvim se smrklo i u dolini. Lemori Fejling je motrio iz ulaza u kanjon. Ništa nije videlo. Dok su tih nekoliko minuta on i Danijel bili odsutni, banditi su mogli neopaženo da im se približe, a to su mogli da urade i da njih dvojica nisu bili odsutni. Jedina razlika bila bi u tome što bi ih u ovom drugom slučaju verovatno čuli.

Pošto, međutim, nije bilo nikakve akcije kada su se njih dvojica pojavili, zaključili su da se banditi još nisu pojavili u njihovoj blizini.

Značilo je to da tek što nisu stigli.

Fejling i Kuper uzjahaše.

U trenutku kada su hteli da krenu, u njihovom pravcu bio je ispaljen prvi hitac. Danijel je reagovao neverovatno brzo, i počeo je da uzvraća vatru.

Jedan prodoran krik kazivao im je da je bandit pogoden i da je banda sada opet manja za jednog člana. Od one dvojice koju je Danijel pogodio u prethodnoj borbi, bar jedan je morao poginuti.

Ako je tako, onda imaju posla sa još petoricom.

Kada je ispalio sve metke, Danijel je brzo napunio vinčesterku, i nastavio da puca prema banditima, koji kao da nisu nameravali da odustanu od namerе da njih dvojicu ubiju.

Ubrzo su Fejling i Kuper stigli u mračnu utrobu kanjona, i tada su meć prestali da lete prema njima. Na kamenitom tlu, između strmih zidina kanjona zvonko je odjekivao topot kopita.

— Koliko je dugačak kanjon? — upitao je Lemori Fejling mladića.

— Nije jako dugačak. Za nekoliko minuta trebalo bi da stignemo na njegov kraj — odgovorio je Kuper. — Od njegovog ulaza ka do kraja ima oko jedne milje, a izlaz se, ponovo, u jednu dolinu, sasvim malu.

Fejling je bio svestan toga da se nadaleko čuje topot njegovog konja, i ako ih ubica čeka na kraju kanjona, onda je gotovo s njima.

Ako bi odlučio da odmah puca u njih, čim nađu, mogao bi da ih saviđa za nekoliko sekundi.

O tome je Fejling razmišljao, ali je i mladić osećao opasnost. Iako ništa nije rekao, po njegovom napetom držanju i ubrzanom disanju Fejling je znao da i on misli na isto.

Jahali su još nekoliko minuta, a onda je Fejling zaustavio konja, da oslušne.

Ništa se nije čulo. Banditi nisu davali glasa od sebe, po čemu je Fejling zaključio da su morali otići po svoje konje, pre nego što bi se usudili da uđu u kanjon i nastave borbu protiv njih dvojice.

A kada se budu pojavili, biće krajnje oprezni, jer će morati da računaju na mogućnost da im je u kanjonu postavljena zamka.

Ali, Fejling se više plašio podlog ubice. Znao je koliko on precizno nišani i ubija a da i ne trepne. Mrak i zaseda bili su njegovi glavni saveznici. Ako su mu oči priviknute na mrak, a takav ubica sigurno zna sve trikove i obilato se služi njima, onda će za njega biti prava dečja igra skinuti dvojicu ljudi iz sedla. Dvojicu koji ga ne vide i koji nemaju kuda da beže iz tesnog klanca na izlazu iz kanjona.

— Još samo sto jardi — dahtao je Danijel iza Lemorijevih leđa. Odjednom, Lemori sjaha.

— Idem u izviđanje. Potrebna mi je prednost od oko pet minu-

ta. Kada to vreme prođe, ti kreni. Ukoliko je ubica na samom kraju kanjona, gde nas čeka, možda će mi uspeti da ga savladam.

Kuper je hteo da se buni, ali je Fejling već pošao. Oprezno je koračao prema kraju kanjona, potpuno se koncentrišući na otvor prema dolini, u kojoj je za nijansu bilo svetlije nego među zidinama kanjona.

Pognut, šunjaio se napred. Revolver je držao u ruci, spreman da puca. Hodao je tako da ne izazove ni najmanji šum, i to mu je uspelo.

Bio je spreman da puca na svaki pokret u blizini, na svaki šum koji bi dopro do njega, jer ubici nije smeo da da još jednu šansu.

Zastao je kada se našao na desetak koraka od izlaza iz kanjona.

Osim zujanja povetarca, ništa se nije čulo. Tišina je bila gotovo savršena.

Gde li se krije ubica, pitao se Fejling.

On na pravi još nekoliko koraka.

Da li je njihov progonitelj možda odlučio da ih sačeka van kanjona, kako bi oni poverovali da su bezbedni, i da tek onda udari po njima?

To Fejling nije mogao da zna, ali je morao saznati, jer od toga je zavisio i njegov život, a i život mladog Danijela Kupera.

Držeći se zida klanca, leđima priljubljen uz stenu, Fejling je polako napredovao prema izlazu iz kanjona. Ništa se nije dogodilo, i on je kročio u dolinu.

Vidljivost je neznatno bila bolja od one u kanjonu, ali ipak nije bila dovoljna da bi se sve videlo onako kao kada je obasjano mesečinom.

Uskoro će i mesec izaći, pomislio je Lemori Fejling, ali nije

znao da li je to dobro ili loše za njega. Jer, ako će on bolje videti, isto će biti i sa ubicom.

Mala dolina je bila pregledna, i da je nekoga bilo u njoj, to bi Fejling verovatno primetio.

Na njenoj sredini, bilo je žbunja i drveća, i on pomisli da bi ubica jedino mogao da bude tamo, jer je mesto bilo sasvim povoljno za postavljanje zasede.

Držeći se stena, kojim je dolina bila okružena, Fejling počeo da se približava drveću koje je, kao neko ostrvo, štrčalo iz ravnog tla doline.

Uto on začu topot svog konja; Kuper je krenuo pošto je proteklo pet minuta od Fejlingovog odlaska.

Fejling se zaustavi i skloni iza izbočine u steni. Sada je od zelenog ostrvca bio udaljen najviše dvadeset koraka. Razrogačenih očiju je motrio; topot konja na kom je jahao Kuper čuo se sve glasnije.

Kuper je stigao na mesto sa kog će iz kanjona preći u dolinu. Odatle, za kratko vreme, koliko bi bilo potrebno za pucnjavu, nije mogao nikuda, ni da pobegne, ni da se skloni.

Bio je to kritičan trenutak, i Fejling je bio krajnje napet, jer još nije otkrio ubicu.

Ipak, cev revolvera uperio je prema gustišu, gde je, po njegovom mišljenju, ubica postavio zasedu. Ako je on zaista tamo, u gustišu, onda je već nanišanio na Danijela Kupera.

Fejling počeo grozničavo da razmišlja.

Da li ima prava da mladića izloži takvoj opasnosti? Sme li na sebe da preuzme tu odgovornost?

Šta će mu vredeti da puca u ubicu, ako ovaj pogodi mladog Kupera?

Morao je da preduzme nešto. Sagnuo se i podigao jedan ka-

men, koji je hteo da baci prema gustišu.

U tom trenutku je video odsjaj puščane cevi, koja se promaljala između krošnji.

Pre nego što je ubica stigao da povuče oroz, Lemori Fejling je zapucao prema njemu. Time je, bar u prvom trenutku, iznenadio i zbunio ubicu, koji ga očigledno nije bio primetio, inače ne bi odlučio da puca.

Ujedno, upozorio je i Kuperu, koji je upravo izlazio iz kanjona, ali je još imao vremena da ne izađe sasvim i tako se postavi kao meta podlom strelcu.

Fejling nije mogao znati da li je pogodio ubicu, pa je ispalio još jedan hitac u njegovom pravcu.

A onda je sa te strene čuo užurbane korake. Znao je da ubica hoće da pobegne, pa je potrčao prema njemu. U trenutku kada je stigao do gustiša, Lemori je začuo topot, koji je brzo utihnuo.

Požurio je prema Kuperu.

Ovaj se bio bacio ona zemlju, i tu ga čekao, sa puškom na gotovs.

— Taj pasji sin je opet uspeo da vam umakne — rekao je mladić ljutito. — Voleo bih da znam ko je on. Ko je čovek koji može da ubija samo iz zasede a ne i da se suoči sa žrtvom!

U međuvremenu je i mesec izašao, tako da su, u daljini, videli usamljenog jahača, koji se sve više udaljavao od male šume.

— Eno ga... — sa žaljenjem je konstatovao Fejling. Videvši da je mladić podigao pušku, dodao je: — Nemoj, ne vredi. Na toj daljini ga ne možeš pogoditi.

— Mislite li da je otišao i da je odustao? — upitao je mladi Kuper.

— Nije odustao. Sigurno će ponovo pokušati da nas dokači.

Pokušavaće sve dok bude u našoj blizini. Zato moramo da smislimo nešto. Moramo da se snalazimo, da bismo ostali živi. Ali, pre toga treba da se otarasi-mo bandita, koji takođe još nisu odustali od namere da dođu do novca, a samim tim i do nas.

— Imam ideju, Lemori — rekao je mladić. — Možda bi bilo dobro da im upucamo konje, jer će nas onda jedno vreme ostaviti na miru. Neće moći da nas prate. Životinje nisu ni za šta krive, ali moramo da mislimo na sopstvene živote. Dobro će se namučiti kada budu pešačili kroz ovu divljinu. Šta misliš, da li bi to bilo dobro?

— Ideja ti je odlična, Deni. Ni ja nisam za to da se ubija bez preke potrebe. Ovoga puta će konji platiti ceh, ali bolje oni nego ljudi.

— Gde ćemo ih sačekati?

— Tamo, u šumici, gde je ubica čekao nas. Mesto je dobro za skrivanje. Imamo dobar pregled, a nas ne vide.

*

Otišli su do šumarka, tamo ostavili konja i pripremili se da dočekaju bandite, koji će, to su znali, sigurno naići uskoro.

Čekanje je potrajalo.

Prošao je čitav sat do trenutka kada je prvi bandit provirio između stena, na izlazu iz kanjona.

Fejling i Danijel Kuper nisu se oglašavali. Čekali su da banditi budu sasvim sigurni da im sa te strane ne preti opasnost, i da izađu u dolinu.

Nakon pet minuta, i to se dogodilo.

Bila su četvorica.

— Sada! — rekao je Fejling, i njih dvojica zapucaše prema banditima, nišaneći na njihove konje.

Iznenadenje je bilo njihov adut, tako da su banditi gotovo istovremeno izleteli iz sedala i opružili se po zemlji, kud koji.

Mladić je glasno uzdahnuo.

— Zasad smo mirni od njih — rekao je. — Bar ćemo znati da nikoga nema iza nas, ako već moramo računati sa onim tipom koji negde namerava da nas dočeka.

— Nemoj da se raduješ pre vremena — opomenuo je iskusniji Fejling mladog Kupera. — Još uvek smo u vrlo opasnoj situaciji i naše brige, čini mi se, postaju sve veće.

Pre nego što su uzjahali i krenuli, još jednom su pogledali prema banditima. Videli su dvojicu, kako se podižu, dok su druga dvojica još bili na zemlji.

— Da ih nismo pogodili? — pitao je Kuper.

— Moguće je... Idemo sad, Deni.

Pojahali su dalje.

Koliko god da je malopre mesečina pomogla Fejlingu i Kuperu, sada im nije bila dobrodošla, jer je uveliko olakšavala ubici da precizno nanišani na njih. O tome je Fejling razmišljao dok su se brzo udaljavali prema drugom kraju doline.

Posle jedne milje, zaustavio je konja.

— Šta je bilo? — čudio se Danijel Kuper. — Zašto ste stali?

— Ne možemo dalje ovako. Onaj ubica će nas upucati kao od šale, ako nastavimo. Vidiš kako je svetlo? Novine bismo mogli da čitamo!

Danijel skoči s konja.

Stao je ispred Fejlinga i neka-ko čudno se zagledao u njega, kao da se pripremao da kaže nešto važno.

— Hajde, reci, Deni — podstakao ga je Lemori Fejling.

Mladić prigušenim glasom odgovori:

— Hoću da odem po novac. Sve ove muke su besmislene ako ga ostavimo ovde.

— Novac je na dobrom mestu, i neće ostati ovde. Zasad je najvažnije da se iz svega ovoga izvučemo živi. To ti je valjda jasno.

— Lemori, ja novac neću za sebe. Hoću da ga predamo šerifu. Ne vredi da se posle vraćamo po njega. Za tebe ne znam, ali sam siguran da ja za to više neću imati prilike. Bilo gde da se pojavim, moj život biće u opasnosti. Misliš da će me ostaviti na miru ako me oni, koji hoće taj novac, vide negde? Na ranču svog oca ne bih bio živ ni pet minuta, jer bi banditi mislili da ću otići po novac, i bili bi u pravu. S kim god da idem, da pokažem gde je, stradaću.

Fejling je ćutao i razmišljao.

Morao je priznati da je Danijel u pravu. Zaista je najbolje rešenje novac predati prvom šerifu, i osloboditi ga se. Tek tada bi Kuper mogao biti siguran da ga niko neće slediti, jer ne bi imao zašto.

— Dobro, Deni. Ali, najpre se pobrini za svoju ranu, jer me jako boli. Mislim da sam se jako naprezao i da je zavoj popustio i natopio se krvlju.

Fejling je sjahao.

Svuda oko njih bilo je stenja, žbunja i drveća, dok je dalje, na sve strane, zemlja bila ravna i nije bilo teško držati je pod kontrolom.

Fejling je procenio da će banditima bar prvih nekoliko sati biti nemoguće da im se približe.

Deni se pobrinuo za Lemorijevu ranu koja se, srećom, nije zapalila.

— Imaš li ti, Deni, hrane u bisagama koje si poneo sa sobom? — upitao je Fejling. — Već sam zaboravio kada sam poslednji put stavio nešto u usta.

— Nemam ništa — odgovorio je mladić. — Zar ni ti nemaš?

— Imam samo vode... Osećam neku slabost, i od rane, i od iscrpljenosti, i od gladi. Šta da radimo?

— Da odem ja do banditskih konja, možda u njihovim bisagama ima hrane? — predložio je Danijel Kuper. — Ako su i pošli dalje, banditi sigurno nisu sve poneli sa sobom.

— Nisam baš siguran. Ali, ako su naumili da se kreću brže, možda zaista nisu sve poneli sa sobom. Pogotovo ako je neko od njih ostao, mislim, ako smo nekoga slučajno pogodili... Ako hoćeš, idi, ali pazi se. Mada, oni sigurno nisu više tamo. Šta bi radili usred noći, bez konja?

— Idem ja, Lemori. Vratću se najkasnije za jedan sat.

— Čekaj! — iznenada reče Fejling. — Ipak će biti bolje da ja odem, a ti da ostaneš ovde.

— Šta je, zar mi ne veruješ?!

— Nije to u pitanju, momče. Ja trenutno nisam sposoban da se služim puškom, a ti ješi. Ako bih ja ostao ovde, a ubica ponovo pokušao da ostvari svoj pakleni plan, brzo bi završio sa mnom. Što se tiče revolvera, on je mnogo lakši i njime mogu da se služim. Ako bi banditi slučajno bili tamo negde, ne bi mi predstavljalo nikakav problem da se odbranim od njih. Slažeš li se sa mnom?

Danijel se nije slagao sa Fejlingom, ali nije smeo da mu se suprotstavlja.

— U redu, kako hoćeš — rekao je glasom koji nije ostavljao sumnje u to da mu je krivo što mora da ostane. — Dobro se čuvaj, jer banditi nemaju više šta da izgube. A što se tiče ubice, ako ništa drugo, bar ću izvesno vreme moći da ga zadržim. Ti ćeš čuti pucnjavu, pa ćeš se brzo vratiti.

*

Lemori Fejling je krenuo.

Ali, već posle dvadesetak koraka, opet je osetio slabost, i to u takvoj meri da mu se činilo da će ga svakog trenutka noge izdati.

Ali, nije se predavao.

Stisnuo je zube, napregao svu snagu i nastavio da ide prema izlazu iz kanjona.

Posle dvadesetak minuta, stigao je do ubijenih konja. Oprezno im se približavao.

Kada je stigao do na desetak jardi ispred njih, sagnuo se iza jednog žbuna i stao da motri u tom pravcu.

Pored četiri konja, video je i dva ljudska tela. Dugo je gledao okolo i osluškivao, ali od druge dvojice nije bilo nikakvog znaka.

Ili su lutali negde po dolini, ili su se vratili kroz kanjon.

Ali, o tome Lemori više nije razmišljao. Sada mu je jedina misao bila hrana i kako da dođe do nje.

Sa revolverom u ruci, nastavio je da se približava izlazu iz kanjona, nadajući se da to ne čini uzalud.

Prvi konj do kog je stigao ležao je na bisagama, tako da njih Lemori nije mogao da uzme. Kod drugog konja nije bilo ničega.

Kod trećeg, našao je jedne bisage, ali u njima, osim nekoliko prljavih odevnih predmeta, nije bilo ničeg.

Imao je sreće kod četvrtog konja. Sa jedne njegove strane bisage su bile skinute, a sa druge su ostale. U njima je Lemori našao i više od onoga što je priželjkivao. Osim dosta dvopeka, bilo je i slanine, i suvog mesa, i biskvita, pa čak i duvana.

Prebacio je bisage preko zdra-

vog ramena, kada je nešto šušnulo iza njega.

Brzo je bacio bisage, skočio u stranu i otkotrljao se dalje nekoliko jardi.

Hitac je odjeknuo, ali ga zrno nije pogodilo. I on je pucao. Čuo je jauk, a onda prigušeno stenanje, da bi ubrzo potom ponovo zavládala tišina.

Fejling se podigao, ali u tom trenutku ponovo neko zapuca na njega, ali ovoga puta sa druge strane. Odmah je uzvratio vatru, gađajući u mesto na kom je u deliću sekunde zasjao plamen iz oružja.

I ovoga puta je bio precizan. Ponovo je neko jauknuo, da bi odmah potom nastala tišina koju ovoga puta više ništa nije narušilo.

Dugo je Lemori Fejling stajao i gledao oko sebe. Ta dvojica mora da su bili banditi koje je video kako se podižu sa zemlje, pošto su im konji bili pogodeni. Sigurno su ostali a posle ga videl kada im se približavao. Nisu hteli da rizikuju i pucaju u njega dok se sasvim ne približi. Ali, pokazalo se da im računica nije bila dobra, i tu svoju grešku platili su svojim životima.

Tada se Lemori usudio da pogleda i onu dvojicu, koji su sve vreme ležali nedaleko od konja.

Jedan od njih imao je ranu na grudima. Njega su on ili Danijel slučajno pogodili. Drugi nije bio ranjen, ali je na zemlji ležao u čudnom položaju, koji je govorio o tome da je slomio vrat kada je pao sa konja.

Fejling se osećao veoma loše. Rana mu je sevala, a noge su ga jedva držale. Uz to ga je savládalo i osećanje da je morao da ubije, pa mu nije bilo ni do čega. Mimo svog običaja, ovoga puta nije sahranio leševe.

Opet je uzeo bisage, i pošao.

Znao je da je Danijel čuo puc-

nje i da ga sada muči neizvesnost, jer ne zna kako je prošao njegov spasilac. Koliko god da je Lemori želeo da brzo stigne do mladića, morao je s vremena na vreme da zastane i predahne. Još nikada se nije osećao tako loše, iako mu ovo nije bio prvi put da je ranjen.

Jedva se vukao. U jednom trenutku pomislio je da bi možda trebalo da ostavi bisage i bez njih ode do Danijela, pa da ovaj od po njih.

Ali, Lemori Fejling je bio borac. Ni ovoga puta nije odustajao.

Nekako je uspeo da stigne do mesta na kom su on i Danijel napravili noćni logor. Tamo je spustio bisage, i tek posle toga podigao glavu, da vidi gde je mladić.

U prvom trenutku ga nije video.

Instinktivno, njegova ruka se približila dršci revolvera.

Tek tada primeti mladića. Ležao je na zemlji, nedaleko od njega.

Da li je Denija savladao umor, pa je zaspao, pitao se, ili...

Nije smeo da pomisli na drugu mogućnost.

A onda je čuo neki šum. Sagnuo se, i izvukao revolver iz futrole.

Ništa se nije pomerilo.

Već je pomislio da su u pitanju njegovi prenapregnuti živci i da mu se opasnost priviđa i tamo gde je nema, kad iza njegovih leđa neko reče:

— Baci oružje, Fejling!

Lemori se ukoči.

Iza njega je ubica, to je znao. Uspelo mu je da se nečujno približi Danijelu, a sada je i Fejlingu postavio zamku.

Lemori je već hteo da se naglo okrene i sve stavi na jednu kartu, kad oseti snažan udarac u teme. Zateturio se prema napred,

grčevito se boreći da ne izgubi svest.

Onda je dobio i drugi udarac u glavu.

Ovoga puta nije ni stigao da pomisli na to da će izgubiti svest. Samo mu se zacrnilo pred očima, i on pade.

*

Kada se ponovo osvestio, imao je osećaj da će mu se glava svakog trenutka raspući. Naslonio se na jedno drvo, da se sabere.

A kada je pokušao da se pokrene, morao je da zaključi da je vezan za drvo.

— Jesi li se probudio, Fejling?
— upitao ga je neko. Imao je isti glas kao ubica, koji mu je naredio da baci oružje. Bio je to, dakle, on.

Fejling podiže glavu i pogleda u ubičino lice. Ono mu se učinilo poznatim, mada se nije odmah setio gde ga je ranije video.

Na svetlosti mesečine, videlo se kako se čovek smeje. Kada je skinuo šešir sa glave, Fejling je ugledao njegovu čelu, i onda se setio gde je video tog čoveka.

Čovek koji je njemu i mladom Kuperu zagorčao život, i koji je ubijao iz zasede, bio je onaj isti putnik iz voza koji je Fejlingu dao viski, pa su naizmenično pili iz boce, dok se ona nije ispraznila.

— Zdravo, saputniče — ironičnim glasom ga je pozdravio Lemori.

Ubica se još šire nasmeja.

— Šta je? — upita. — Nisi računao da ćeš me ponovo sresti, i to baš jednom ovakvom prilikom? Sve sam uspeo da vas nasamarim, i sada sam pred ostvarenjem svog cilja. Zna se da najbolji uvek pobeđuje.

Preko ubice, Lemori Fejling je ugledao Danijela. Momak je takođe bio vezan za drvo. Lemori

je jasno mogao da vidi njegovo prestrašeno lice.

Njih dvojica su zatajili, to im je obojici bilo jasno. Sada je njihov život visio o tananoj niti i više nije bilo nade da se ni ta nit neće prekinuti.

Bili su izručeni na milost i nemilost surovom ubici i sada su samo mogli da očekuju metak u čelo, kao što se to dogodilo ostalima koji su bili na putu beskrupuloznom zločincu.

Taj čovek neće ostaviti svedoke. On će se dočepati novca, a svedoke će ukloniti. Neće ostati niko ko bi mogao da potvrdi priču o njegovim zlodelima.

Odjednom, Danijel reče glasno:

— Lemori, ovo je Adam Bakster. Šerif, koji je mene i moje kompanjone pohvatao pre četiri godine. On je predvodio poturu...

U mladićevom glasu osećalo se uzbuđenje. Najzad je saznao ko je tajanstveni ubica. Adam Bakster je, međutim, bio poslednji čovek na koga bi pomislio da se odlučio na takvo bezakonje.

Opet se Bakster nasmejavao. Izgledalo je da mu je sve to veoma zabavno.

Potom je rekao:

— Tako je, Kuperu. Ja sam, Bakster. Pametan si ti momak, međutim, ne znaš sve...

— Šta bi trebalo da znam? — promuklim glasom upitao je Kuper.

— Na primer, nije ti poznato da pre dve godine nisam bio ponovo izabran za šerifa, iako sam mnogo učinio za celu oblast. Bili su nepravedni prema meni. Niko nije bio zaslužniji od mene, pa ipak... A ja sam navikao da budem šerif, navikao sam na određene privilegije. I, tako, ostavili su me na cedilu. Pitao sam se šta da radim. Da nekome vijam krave za pedeset dolara mesečno, nisam hteo. Niti sam že-

leo da u ovim godinama postanim lutalica u sedlu, čovek u potrazi za avanturama. Onda sam se setio novca koji namo bili pronašli tada, kada smo vas uhapsili. Godinu dana sam pretraživao ceo ovaj teren, ali bezuspešno. Sve to vreme gnev je u meni rastao, a i odlučnost da do tog novca dođem. On mi, na neki način, pripada. Znao sam da ćete biti otpušteni iz zatvora određenog dana. Čekao sam taj dan, a plan sam napravio blagovremeno. Odlično sam ga razradio i ništa nije moglo da se dogodi što bi me odvratilo od njegovog ostvarenja, ili što bi se isprečilo između mene i novca. Računao sam ja na to da ćete ti i tvoji prijatelji odmah po izlasku iz zatvora krenuti da uzmete novac.

Mladić nije mogao da se savlada. Počeo je da se otima, kao da hoće da se oslobodi veza, kako bi napao Bakstera. Ovaj nije na to obraćao pažnju, znajući da situaciju drži u rukama i da mu niko ništa ne može.

Nastavio je:

— Pošto sam imao dovoljno vremena da sve isplaniram u detalje, na različitim mestima sam ostavio konje, tako da sam uvek bio brži od onih koji su bili ispred mene. Prvo mi je bilo da se oslobodim trojice bandita. Ubio sam ih, jednog po jednog, namerno ostavljajući tebe kao poslednjeg. Do sada bih već ostvario ceo svoj plan da mi ti, Fejling, nisi pomrsio konce. Na tebe nisam računao...

Gledao je u Lemorija očima punim mržnje. Fejling je po tom pogledu znao da će ga Bakster ubiti. Jer, novac bi već bio u njegovim rukama da se on nije umešao i spasao Danijela Kupe-
ra.

Bakster izvuče revolver i upe-

ri ga u Fejlingovu glavu. Fejling, znajući šta mu sledi, zaustavi dah.

Pomisli: i ja ću, kao ostali, dobiti metak u čelo. Izgledalo je kao da je to naročiti specijalitet ubice Adama Bakstera.

Iako bi učinio sve da izbegne užasnu sudbinu, Lemori Fejling nije pokazao strah. Njegovo lice ostalo je bezizražajno, i po njemu nije moglo da se protumači šta on oseća.

— Imaš li još neku želju? — upitao ga je Bakster, i dalje ciljajući u njegovu glavu.

— Pa... voleo bih da popušim jednu cigaretu pre nego što umrem — odgovorio je Lemori.

I sam se čudio svom glasu, koji mu je zazvučao nekako čudno, kao da nije njegov. Ali, znao je da je to od prevelikog uzbudjenja. Kako drugačije da se oseća čovek koji je svestan da se oporašta od života.

Fejlingovo uznemirenje bilo je pojačano i razočaranošću što nije uspeo da spase život tom mladiću i što nije omogućio njegovom ocu da ga ponovo vidi u svojoj kući.

Adam Bakster dade Lemoriju pripaljenu cigaretu, stavivši mu je u usta.

Čekao je da je ovaj popuši, i kada je Fejling ispljunuo opušak, Bakster je rekao grubo:

— Prvi si ti na redu, Fejling! A posle tebe, svoje će dobiti i Kuper!

Iznenada, kako to samo može da se dogodi nekome ko mora da umre, Fejlingu pade na um spasonosna ideja. Možda još ima nade da on i Kuper ostanu živi.

— Ti, Baksteru, verovatno misliš da je novac u bisagama, na mom konju, zar ne? — upita Lemori.

Dugo ga je ubica gledao pre nego što je progovorio. Gledaju-

ći u njega začkiljenim očima, reče:

— Da, tako mislim. Gde bi novac inače bio? Zar opet hoćeš nameni da isprobaš neki svoj prljavi trik?!

Fejling se iskreno nasmeja.

Odjednom, video je šansu da spase i Kupera, i sebe. Sa zadovoljstvom je rekao:

— Pogledaj, niko te ne sprečava. Novac nećeš naći u bisagama, jer nije tamo. Sklonili smo ga kada je pretila opasnost da nam ga banditi uzmu. Bili su preblizu i...

Još jedna ideja pala je Fejlingu na pamet. Brzo je dodao:

— Tačnije rečeno, nismo ga sklonili, nego je novac sakrio jedan od nas dvojice. Ako, dakle, hoćeš da dođeš do novca, ipak ćeš morati da povedeš obojicu, jer ti mi nećemo otkriti koji je od nas dvojice to uradio.

Sada se Fejling glasno smeja. Bivši šerif se vidno trže.

Prišao je još bliže Fejlingu, zabio mu cev revolvera u stomak, i procedio kroz zube:

— Pazi, Fejling, ako blefiraš... Niko od mene neće praviti budalu!

— Rekao sam ti da možeš da proveriš, Baksteru. Biće dovoljno da pogledaš šta ima u mojim bisagama. Ako tamo nađeš novac, slobodno me ubij.

Bakster je zurio u Fejlinga, sa toliko mržnje, da se ovome učinilo da bi ga najradije ubio, pa makar nikada ne došao do novca.

To je u jednom trenutku pomislio i Bakster, ali novca nika-ko nije nameravao da se zaista odrekne.

Bio je ljut što ga išta remeti da najzad poveruje da je postigao svoj cilj.

Odjednom, i Danijel se povрати iz očaja.

— Fejling govori istinu — re-

kao je — da samo jedan od nas dvojice zna gde je novac sakriven. Potrebne su nam garancije da ćeš nas obojicu pustiti pošto ti jedan od nas bude rekao gde ćeš taj novac naći.

Bivši šerif je pljunuo pred mladićeve noge, a onda otišao do Fejlingovog konja, da proveri da li je novac tamo, u bisagama.

Ubrzo se vratio, glasno psujući.

I Danijel i Lemori su sada bez ikakvog straha gledali u ubicu.

On zastade ispred Fejlinga.

Ovaj izdrža njegov ubilački pogled, i reče:

— I, jesi li se uverio da smo obojica govorili istinu, Baksteru?

— Hajde, Fejling, govori gde je novac! — viknuo je Bakster razdraženo. — Hoću odmah da čujem gde je novac! Odmah, razumeš li?! Inače, dobićeš metak u tu svoju prokletu glavu!

Pošto je računao na silne pretnje, Lemori Fejling se samo nasmeja.

To je još više razbesnelo Bakstera.

On nasloni cev revolvera na Lemorijevo čelo.

— Govori! — zasiktao je.

Znajući ko je ispred njega, Fejling ni u jednom trenutku nije sumnjao da će dobiti metak u čelo. Bakster kao da je počeo da gubi razum, a sa ludim čovekom nije se igrati.

Pomislivši na to da bi, posle njega, Bakster ubio i mladića, Fejling popusti, bar što se tiče drskog i nadmenog ponašanja.

Pomirljivim glasom reče:

— Ovako, Baksteru, ništa nećeš postići. Ako nas poubijaš, sve ovo ti je bilo uzaludno. Sva tvoja nadanja, sve ono što si uradio... a ništa nećeš imati, jer novac, ukoliko ti ne pokažemo gde je, za sto godina nećeš naći. Razmisli samo o tome šta bi imao kada bi i nas dvojicu ubio.

Bakster ustuknu jedan korak.

Od besa, naprosto je škrgutao zubima. Lemori još nikada nije video čoveka koji je toliko ljut.

— U redu, Fejling, ako ti nećeš da kažeš, pritegnuću Kupera — rekao je glasom koji je drhtao od gneva.

U dva skoka našao se ispred Danijela. Ovoga puta je cev revolvera naslonio na njegovo čelo. U trenutku, mladić se pre-znojao.

Nije bilo nimalo prijatno videti pobesnelog ubicu, kako stoji ispred čoveka, sa revolverom uperenim u njegovo čelo.

Danijel Kuper se ukočio. Očekivao je najgore.

Sklopio je oči i zaustavio dah, u očekivanju smrtonosnog hica.

Bakster ironično, sa prizvukom zloradosti u glasu, reče:

— Ovaj je umro i pre nego što je dobio metak! Živ se usro od straha!

Bio je to još jedan njegov gest, kojim je pokazao koliko malo ceni tuđ život, pa makar bio u pitanju život mladića kakav je bio nesrećni Danijel Kuper.

Bakster pojača pritisak na Danijelovo čelo.

— Ako odmah ne kažeš gde je novac, pucam! — viknuo je a Fejling pomisli: on će to zaista uraditi. Sada su mu živci pri kraju.

Fejling je video kako se ubičin kažiprst savija oko obarča.

Viknuo je što je glasnije mogao, da bi ga razdrmao i naveo da skloni ruku sa revolverom.

— Baksteru!

Bakster se trže i okrenu se prema Fejlingu.

— Prestani! — dodao je Fejling. — Dobićeš novac, nama nije potreban, niti nas zanima. Evo, nudim ti novac za naše živote. Mislim da je ponuda fer.

Skupljenih očiju, ubica je posmatrao Lemoriju. Ovaj je slutio na šta on misli.

Iako će sada pristati na tram-pu, Bakster će kasnije da ih prevari, to je bilo sigurno. On je pristao da popusti, da se dogovori, ali je sebi zadržao pravo da obojicu nasamari i ubije.

— U redu, Fejling, slažem se sa tvojom ponudom. Odvedite me do mesta gde je novac sakriven, a posle toga možete da idete kuda hoćete.

I Danijel i Lemori znali su da Bakster laže, da mu nije ni na kraj pameti da ih pusti kada ga budu odveli do skrovišta gde je novac.

Čovek kakav je Bakster nijednom svedoku neće dozvoliti da ostane živ i da eventualno svedoči protiv njega, ukoliko bi došlo do toga da ga neko pozove na odgovornost.

Ali, ni Lemori nije bio naivan.

Nasmejavši se zadovoljno, kao da se raduje što je uspeo da se sporazume sa Baksterom, i kao da mu veruje, on reče:

— Znao sam da čovek može da se sporazume sa vama. Hvala vam, Baksteru...

— Odmah krećemo — rekao je bivši šerif. — Obojicu ću vas vezati za sedlo. Posle ću vas osloboditi. Slažeš li se?

— Ne možemo krenuti odmah — pobunio se Fejling. — Ovaj mladić i ja najpre moramo da stavimo nešto u usta. Osim toga, neću da jašemo vezani za sedla. Dovoljno je što nismo naoružani. Ako se ne varam, mi smo sada partneri, i ne bi trebalo da se ponašamo drugačije.

Njih dvojica su se gledali jedno vreme. Fejling je izdržao ubičin preteći pogled i jasno mu davao na znanje da je dovoljno tvrdoglav da ostane pri svom.

— Dobro, neka bude tako — nije imao kud Bakster. — Ali, neka vam obojici bude jasno da ću pucati i na najmanji sumnjivi

pokret. Radije ću se odreći novca nego da rizikujem svoj život.

Fejling nije pokazo koliko se raduje što je ubica prihvatio njegov predlog. Bilo je to više od onoga čemu se nadao. Jer, mislio je, ako on i Danijel ne budu vezani, imaće makar neku malu šansu da se izvuku. Pri tom nije bilo važno koliko će rizik biti velik. Sve je bilo bolje nego da budu ubijeni a da nemaju ni trunku šanse da se brane ili da pokušaju nadmudriti lukavog zločinca.

Fejling nije znao šta misli Danijel Kuper, ali on je odlučio da se ne predaje. On, čovek koji bi se predao samo mrtav.

Pošto im je Bakster dozvolio da jedu, Fejling i Kuper činili su to sa zadovoljstvom. Pri tom im nije bilo baš prijatno što je bivši šerif sve vreme držao revolver uperen u njih, ali su jeli sa apetitom, iako bi to mogao da bude poslednji obrok u njihovom životu.

Ubica je svaki njihov pokret pratio uz gundanje, ali njih dvojica nisu obraćali pažnju na to, niti ih je Baksterovo gundanje omelo.

Po Fejlingovom ponašanju nije se moglo primetiti da i on budno motri na svaki Baksterov pokret. Sve se nadao da će u jednom trenutku njegova pažnja popustiti, pa da on stupi u dejstvo.

Iznenada je upitao:

— Zar nećeš koji zalogaj, Baksteru?

Ovaj odmahnu glavom.

Pošto je mladi Kuper zalogaje sekao nožem, sa žaljenjem je morao da ga skloni kad su njih dvojica završili jelo.

*

— Da li ste najzad gotovi — nestrpljivim glasom je upitao

Bakster. Onda se obratio Fejlingu: — Šta je zapravo sa banditima koji su vas jurili?

Fejling mu je ispričao.

Čuvši priču, Bakster je taj problem smatrao rešenim.

Ipak, postajao je sve nervozniji. Verovatno je bio veoma umoran jer odavno nije imao prilike da se odmori ili da malo odspava.

— Šta sada još čekate?! Dižite se! — obrecnuo se, i sam se podigao. — Nećemo valjda ovde provesti celu noć! Nemojte da radite ništa što bi me razljutilo, jer...

Fejling zaista nije hteo da razdražuje ionako nervoznog Bakstera, pa je klimnuo glavom Danijelu. Obojica su ustali i pošli prema konjima. Bakster je svog konja doveo verovatno kada je Fejling bio u nesvesti, jer pre toga on nije bio u blizini.

Lemori uzjaha, a iza njega se de Danijel Kuper.

— Slušajte me, obojica nitkova! — besno je rekao Bakster. — Poslednji put vas opominjem da ne pokušavate nikakve trikove, jer znate kako ćete u tom slučaju završiti. Posumnjam li da nešto spremate, odmah pucam u vas, bez opomene! Znate dobro kako precizno nišanim.

Znali su, i te kako dobro. O tome su svedočili i grobovi koje su ostavljali za sobom.

Uzjahao je i Bakster. Držao se uspravno u sedlu, valjda da bi bolje motrio na njih dvojicu. Jahao je tik iza Fejlingovog konja.

U jednom trenutku, Fejling se okrenuo. Video je kako bivši šerif drži pušku tako da može svakog trenutka da pripuca u njih.

Primetivši to, Bakster reče zlu rado:

— Jednim metkom mogu vas ubiti obojicu. Nemojte smetnuti s uma moje reči i lepo jašite prema mestu na kom ste sakrili novac.

Počeli su da se kreću prema kanjonu gde su Fejling i Kuper ostavili novac.

U međuvremenu, postajalo je sve hladnije, pa ipak, Fejling se sve više preznojavao.

Sve vreme je grozničavo razmišljao o tome kako da prevari Bakstera i mladog Kupera i sebe izvuče iz situacije u kojoj im je pretila sigurna smrt.

Znao je da će ih nemilosrdni ubica bez razmišljanja pobiti čim se dočepa novca. Tada njih dvojica neće imati ni sekunde vremena da razmišljaju o tome kako da se spasu i izbegnu smrt.

U nekoliko navrata, Danijel je nešto šaputao Fejlingu, ali ga ovaj nije razumeo. Osećao je mladićevu nervozu i strah, koji su se povećavali kako su se približavali mestu na kom je bio novac.

— Da li je novac negde u kanjonu? — upitao je Adam Bakster.

Pri tom se gotovo izjednačio sa njima, ali ipak ostavivši toliko odstojanja koliko je bilo potrebno da njih dvojica ne mogu da ga iznenade.

— Dozvoli nam da te iznenadimo — odgovorio mu je Fejling, nastojeći da njegov glas deluje mirno i sigurno. — Uskoro će taj krvavi novac biti u tvojim rukama, u to ne treba da sumnjaš.

Drhtavim glasom, Danijel upita:

— Hoćeš li nas posle toga zaista pustiti da slobodno odjašemo?

— Naravno — uverljivim glasom je odgovorio ubica. — Pustiću vas, ali bez konja, da bih ostvario izvesnu prednost. Shvatajte me, zar ne?

Bakster je lagao.

Tim svojim odgovorom hteo je samo da njih dvojica budu sigurni da će ih pustiti i da bi ura-

dili ono što je on očekivao od njih.

Fejling se pitao da li taj čovek njih smatra tolikim budalama da mu veruju.

Nastavili su da jašu, i više nisu razgovarali.

*

Stotinak jardi ispred kanjona, Fejling je zaustavio konja.

— Šta je?! — iznenadio se Bakster. Opet je bio izrazito nervozan.

— Hoću da znam kako si zamislio primopredaju novca — odvratio mu je Fejling.

Bakster je postajao sve nepoverljiviji.

— Jednostavno — odgovorio je. — Odjahaćemo do mesta na kom ste sakrili novac. Vi ćete mi ga dati, a ja ću odjahati i povešću sa sobom vašeg konja. Vas dvojica ćete morati da se snađete i nekako stignete do prvog naseljenog mesta. To je, uostalom, vaša briga.

Fejling nabra čelo, a mladić počeo još brže da diše.

Onda Fejling reče:

— Baksteru, znam da ćeš nas obojicu ubiti u trenutku kada budeš primio novac. — Moramo se dogovoriti kako da pronademo neki način da se to ne dogodi. Po čemu mi da znamo da ćeš nas zaista pustiti?

— Znači, ne verujete mi — rekao je Bakster izigravajući da je uvređen. — Pa, momci, dajem vam svoju reč. Razmislite samo: šta imam od toga da vas ubijem? Ionako ne nameravam da ostanem u ovom kraju. Otići ću na hiljade milja dalje odavde, gde me niko nikada neće naći. Osim toga, niko vam ne bi poverovao da sam ja ubio toliko ljudi, da bih došao do novca. Svi će misliti da ste vi to uradili. Logič-

nije je. Sve što budete rekli ličiće na laž i ja ni u kom slučaju time ne mogu da budem ugrožen.

Bakster je sve to lepo rekao, i prilično uverljivo. Samo, Fejling nije bio naivan i nije naseo njegovim lepim rečima.

Da nije znao da je Bakster hladnokrvni ubica, možda bi mu i poverovao.

Ovako, taj zločinac nije imao više šta da izgubi; pored onih ubistava koje je već počinio, dva više ili manje ne mogu da znače ništa, niti da išta menjaju u njegovoj situaciji.

Fejling se pitao šta da radi.

Ako on i Danijel nastave da jašu sa njim kao glupi ovnovi, postaće još nepoverljiviji. Ovako, kada mu je Fejling rekao o svojim sumnjama, možda će njegovo nepoverenje da se rasprši.

Unekoliko je revolver, koji je sklonio tamo gde i novac, Fejlingu davao nade da će se ipak pružiti neka prilika da on i Kuper izbegnu smrtonosne hice ubice kakav je Bakster.

Ako mu uspe da dođe do tog revolvera, možda će uspeti da pobedi Bakstera, mislio je Lemori Fejling.

— Napred! — viknuo je Bakster. — Nemate drugog izbora nego da mi verujete. Nema potrebe da se toliko plašite od mene.

Nastavili su da jašu.

Brzo su se približili ulazu u kanjon, i uskoro su ujahali u njega.

Tamo je bilo mračno, tako da se jedva video prst pred nosom.

Fejling ispruži ruku i dotače nož, koji mu je bio skriven u sari čizme. Oprezno ga je izvukao i tutnuo ga u Danijelovu ruku.

Kada je osetio nož, mladić nije mogao da sakrije uzdah olakšanja.

U kanjonu, topot je toliko odje-

kivao da se Fejling usudio da kaže nešto mladom Kuperu.

— Pazi, Deni, nemoj da preuraniš... Kod novca je i moj rezervni revolver. Moramo pravilno da odredimo trenutak kada ćemo da udarimo, inače smo izgubljeni. Samo nemoj da budeš nestrpljiv...

Onda odjeknu Baksterov glas:

— Koliko dugo još moramo da jašemo? Požurite! I, nemojte da smišljate neku glupost!

Fejling je sa zadovoljstvom zaključio da se ubica ne oseća dobro u svojoj koži. Nije mu bilo svejedno što se nalazi u potpunom mraku.

U jednom trenutku, Fejling je pomislio da bi možda bilo najbolje da podbode svog konja i da pokuša da se izgubi u mraku kanjona, ali je odmah i odustao od te pomisli. Bakster bi pucao i sigurno bi pogodio Danijela, čijim telom je on, Fejling, bio zaklonjen.

Nije smeo da rizikuje mladićev život.

Približavali su se kraju kanjon, a time i mestu na kom je novac bio sakriven.

— Evo, uskoro stižemo, Baksteru — rekao je Lemori Fejling. — Ubrzo će novac biti u tvojim rukama.

Ubica se nasmeha naglas. Te Fejlingove reči malo su ga umirile.

Mladićevo telo iza Fejlinga se ispravilo i napelo. Samo da ne brza, mislio je Fejling, gotovo žaleći što mu je dao nož.

Šapnuo mu je:

— Budi miran, Deni... Uspećemo nekako. Ne brini, pružiće nam se prilika...

Mladić nije odgovorio.

Fejling zaustavi konja, na mestu na kom su njih dvojica odbili napad onih bandita. Bili su na ulazu iz kanjona u dolinu.

Jedan od njih, ležao je, mrtav, na zemlji. Inače, ništa drugo nije

se videlo, niti se pomeralo dalje, u dolini.

— Stigli smo, Baksteru — rekao je Fejling.

Ubica, zadovoljan, skoči sa konja. Na tom mestu bilo je nešto vidnije nego u samom kanjonu, tako da se videlo da je Bakster uperio vinčesterku u njih dvojicu.

— U redu, momci. Sjašite, sada. I, mislite na ono što sam vam rekao. Jedan sumnjivi pokret, i pucam!

— Bez brige, Baksteru. Dogovorili smo se... — odgovorio mu je Fejling, samo da bi otklonio svaku sumnju da on i mladić nameravaju da urade nešto.

— Koji od vas dvojice će mi dati novac? — upitao je Bakster. — Ko će me odvesti do novca?

— Ja — odvratio je Fejling.

Tek što je Lemori izgovorio tu reč, Bakster je napao.

Danijel je doduše još podigao ruke da bi se odbranio, ali mu to nije uspelo. Kundak teške vinčesterke pogodio ga je u glavu, i on se stropoštao na zemlju.

Dogodilo se to brzo i iznenađeno, tako da Fejling nije stigao ništa da uradi, pošto je vinčesterka u sledećem deliću sekunde već bila uperena u njega.

— Pazi šta radiš! — rekao mu je Bakster pretećim glasom.

Fejling je, nemoćan da išta preduzme, gledao u Danijelovo nepomično telo.

Znao je da je taj bivši šerif spreman da ih obojicu ubije i zato je pomislio da je krajnje vreme da učini nešto kako bi ga omeo u tome.

— Ne brini, preživeće momak taj udarac — ironično je rekao ubica. — Nisam mogao drugačije, Fejling. Razumećeš da ne mogu istovremeno da pazim na obojicu. Pokaži mi gde je novac, i potom se možeš pobrinuti za njega.

— U radu — odgovorio je Fejling prigušenim glasom. Nije smeo da pokaže koliko je ljut, jer bi u tom slučaju izgubio i ono malo nade da će Kuper i on ostati živi. — Moramo pešice do tog mesta...

— Kreni! — začu se komanda.

Fejling pođe, a Bakster za njim. Opet je pazio da odstojanje ne bude toliko da bi Fejling mogao da ga iznenadi i odgurne cev vinčesterke, koja je bila upravljena u njegova leđa.

Bakster je bio suviše iskusan u tim stvarima da bi sebi dozvolio takav rizik.

Fejling je zastao, da bi se orijentisao.

Bakster gotovo nalete na njega i brzo skoči u stranu, psujući.

— Eno, tamo sam sakrio novac — pokazao je Fejling na jedno udubljenje u steni. — Hoćeš li sam da ga uzmeš, ili da ja...

Bakster nije dozvolio Fejlingu da do kraja izgovori rečenicu.

Snažno je zamahnuo puškom i udario Fejlinga u glavu. Iako je računao na takvu mogućnost, i hteo da se izmakne, Fejlinga je Bakster udario tako jako da ga je odmah oborio.

Uzalud se Fejling borio da ostane pri svesti. Crni i vatreni kolutovi kružili su pred njegovim očima, da bi se, ubrzo, pred njim sve zacrnilo...

*

Kada je ponovo došao k sebi, glava ga je užasno bolela. Osetio je kako ga neko snažno drma.

— Diži se, prokleta pseto! — vikao je Bakster, van sebe od besa. — Ustaj, jer ću ti razlupati glavu, ali ovoga puta tako da se više nikada ne osvestiš!

Fejling se podigao. Sada ga je rana opet bolela, i to bar koliko i glava. Nije imao snage da stoji, i

kada se zaljuljao, i kada je Bakster zaključio da bi on ponovo mogao da padne, zgrabio ga je za okovratnik i grubo podigao.

Od toga je Fejling unekoliko došao k sebi, ali je i dalje glumio da nema ni trunke snage.

— Prešao si me, Fejling — siktao je Bakster. — Tamo nema nikakvog novca!

— Hteo sam samo da proverim da li ćeš pokušati da me se oslobodiš čim budeš znao gde je novac — odgovorio mu je Fejling.

Bakster nije imao smisla za takve šale. Zabio je puščanu cev u Fejlingov stomak. Fejling se presamitio i zateturao, boreći se za vazduh.

— Fejling, odmah ću te ubiti ako mi ne kažeš gde je novac! — viknuo je razdraženim glasom.

Pošto je došao do vazduha, Fejling klimnu glavom. Znao je da Bakstera niko ne bi zadržao da ga ubije, samo kada bi mu makar i jednom rečju protivurečio.

— Tu je, blizu — rekao je. — Možeš odmah da uzmeš taj usrani novac!

Pri tom je pokazao na mesto koje se nalazilo na oko pola jardi od onog prvog, lažnog.

Bakster kao da mu nije vero-
vao. Ipak, niti je ponovo udario Fejlinga, niti je pucao u njega. Bio je previše pohlepan da bi to učinio pre nego što bi se uverio da će do novca sigurno doći.

Lemoriju Fejlingu je odgovaralo što mu Bakster ne veruje. Značilo je to da će on duže ostati živ, i da se ubica neće usuditi da posegne na mesto za koje nije bio siguran da je ono pravo.

— Hajde, Fejling, ti ga uzmi! — naredio je. — Izvadi novac i daj mi ga!

Fejling pride stenovitom zidu i počeo sa otvora da uklanja kamenje. Pri tom ga Bakster ni sekunde nije ispuštao iz oka.

— Voleo bih da vidim taj novac — gundao je. — Baš sam radoznao da li ćeš ga izvaditi iz te rupe!

Da, izvadiću ga, pomisli Fejling. Ali, kad bi uspeo da se dočepam revolvera, bilo bi bolje. . .

Kada je uklonio sve kamenje, Lemori Fejling je izvadio i prvi svežanj novčanica. Merkao ga je u rukama, na šta ga je Bakster upitao:

— Šta je to, Fejling? Ako je novac, onda ga daj!

— Evo ti. . . Pazi, bacam prvi svežanj!

Fejling je novac bacio tako da je on pao dva koraka od ubice, pored njegovih nogu.

Pažljivo je pratio svaki Bakstеров pokret. Ovaj je samo okrznuo pogledom kožnu vrećicu, a onda je ponovo svu pažnju posvetio Fejlingu.

— Hajde, dalje. Pretpostavljam da ovo nije sve. Bilo bi premalo — rekao je.

— Naravno da nije sve. Ima još dosta tih vrećica. . . — odvratio je Lemori.

Onda je ponovo dobacio Baksteru jednu vrećicu, pa još jednu. . .

Bakster je bio zadovoljan.

Kada je pored njegovih nogu pala još jedna kožna vrećica sa novcem, iznenada je rekao:

— Stoji! Ostani sasvim miran! Ne mrdaj! Moram najpre da pogledam da li je to zaista novac ili je u vrećama nešto drugo. Kakav si, čovek bi mogao očekivati od tebe neki prljavi trik! Možda je to samo kamenje, ili stara hartija. Ostani miran!

Fejling je procenio da je ovo trenutak na koji je tako dugo čekao.

Sada će da se odluči da li će Danijel Kuper i on zauvek biti izgubljeni ili još postoji neka šansa da se situacija promeni u njihovu korist.

Dok je iz udubljenja u steni vadio vrećice sa novcem, nekoliko puta je napipao revolver i namestio ga tako da bez teškoća može da ga izvadi.

Čak je mogao i okidač da zapne a da ne izazove Baksterovu sumnju.

*

Fejling je stajao nepomično, dok ga je Bakster i dalje fiksirao sumnjičavim pogledom. Nije bilo teško pogoditi da razmišlja o tome da li da Fejlinga ubije odmah, pa da tek posle toga pogleda šta ima u vrećama.

To, međutim, nije mnogo brinulo Lemorija. Jer kada bi se postavilo da u vrećama nije novac, Bakster više ne bi imao prilike da sazna gde je, ako bi ga ubio. Želeo je da zauvek raskrsti sa Lemorijem, ali je mislio i na to da ne preurani, i ostane bez plena.

Ipak, bilo je jasno da će odluka pasti u sledećih nekoliko sekundi.

Odjednom, Fejling se opustio i njegove nervoze, koja je njime vladala poslednjih nekoliko sati, iznenada nestade.

Uvek je bilo tako: kada bi došao odsudni trenutak, on bi bio staložen i razmišljao bi hladne glave, očekujući i ono najgore.

Upravo zato je izašao živ iz mnogih opasnih situacija.

Kada se Bakster sagnuo da dohvati jednu vrećicu, Fejling je stupio u akciju.

Munjevitom brzinom je iz otvora izvukao revolver i bacio se u stranu, jer je i ubica reagovao isto takvom brzinom. U deliću sekunde je ispustio vrećicu i pritisnuo obarač svoje vinčesterke.

Plameni jezici zasvetleli su u noći.

Prvi Baksterov hitac pogodio je stenu, tik pored Lemorijevog

tela, koje je u tom trenutku još padalo na zemlju.

Onda je opalio i Fejling.

Nemilosrdni ubica nije imao šanse. Prvi Fejlingov hitac pogodio ga je u grudi, a drugi u glavu.

Iako je Bakster nepomično ležao na zemlji, Lemori se još nije dizao. Sačekao je da se oblaci baruta razidu i da mine bol u njegovom ramenu, koje je udario kada je pao.

Potom se podigao i naslonio se na stenu. Tek tada je ponovo osetio slabost i u nogama, i u ostalim delovima tela. Snage mu je davala još samo pomisao da je višestruki, pohlepni ubica najzad dobio svoje i što je time bila otklonjena opasnost da Danijel i on budu ubijeni.

Nadao se da mladić nije nastradao od udarca kundakom ili prilikom pada na stenovito tle. Hteo je da vidi u kakvom je on stanju, pa je primorao sebe da se odvoji od stene.

U tom trenutku, on ugleda jednu tamnu senku, kako izranja iz kanjona. Video je kako je metal sevnuo na toj strani. Viknuo je:

— Stoj! Jesi li to ti, Deni?

— Ja sam, Lemori — odgovorio mu je mladić slabačkim glasom. — Jesi li ga sredio?

— Jesam...

Fejling je prišao Danijelu, koji je bauljao prema njemu, jedva se držeći na nogama. Kada mu je sasvim prišao, video je da je mladićevo lice krvavo.

— Ne brini, nije mi ništa — rekao je Danijel Kuper. — Samo kad je i to gotovo...

Spustio je nož na zemlju i seo.

— Gotovo je, Deni. Ubica je mrtav. Nikada više neće imati prilike da iza sebe ostavlja krvave tragove. Mi ćemo sada da se odmorimo, kako bismo prikupili snage da jašemo dalje. Otići ćemo na ranč tvoga oca.

Dugo je Danijel gledao u Fejlinga dok nije potvrdno klimnuo glavom.

— Hvala ti, Lemori — rekao je.
— Da nije bilo tebe i tvoje pomoći, sada ne bih bio živ. Tebi treba da zahvalim što nisam...

— U redu je, momče — prekinuo ga je Fejling. — Tvoj otac je znao zašto me unajmljuje i šalje da te štitim. Još mnogo moraš da učiš u životu. Ipak, mislim, da si shvatio lekciju i da znaš da se zločin ne isplati, jer na kraju uvek čeka kazna.

— Prokleti novac... — tiho je govorio Danijel. — Koliko je ljudi platilo životom što...

Nije završio rečenicu.

Prišao je mrtvom Baksteru i gledao ga dugo. Fejling je očekivao da će mladićev pogled preći na novac, i da će u njemu videti iskru. Ali nije da ga ponovo uzme k sebi. Mladić je samo rekao:

— Predaćemo ga vlastima prvom prilikom. Ne treba mi nijedan cent ovog krvavog plena!

— Ostavimo sad sve to, Deni. Moramo da se odmorimo. Iako mislim da je opasnost prošla, naizmenično ćemo stražariti. Nikada se ne zna koga još ima u blizini.

Prvi je odspavao Deni.

Do jutra, spavali su obojica, a kada se razdanilo, krenuli su na put. Cilj im je bio prva šerifska kancelarija u tom kraju...

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

KONKURS ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za western romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnih mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisaćoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefon 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:
»DNEVNIK«, Redakcija western romana
21000 Novi Sad
Vojvodanskih brigada br. 7/XII
Rukopisi se ne vraćaju

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

**EDICIJA
HEJZI**

NASILJE!

AKCIJA! MISTERIJA! SEKS!

**KRIMIĆI
KOJI SE
PAMTE!**

APAČI TOM PONOVO SA VAMA!

**HRABRI, NEPOBEDIVI BORAC
ZA PRAVDU**

APAČI TOM

**PONOVO NA KORICAMA
X-100 VESTERNA!**

**AVANTURE TRAPERA APAČI
TOMA MOŽETE DA PRATITE OD
BROJA 242 NAŠE EDICIJE
WESTERN ROMANA!**

**APAČI TOM VAS VODI U
NEPONOVLJIVE
AVANTURE!**

Sexpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

Poštovani čitaoci,

mnogi od Vas nam pišu ili nas pozivaju telefonom interesujući se da li mogu da kupe romane o HEJZIJU koji im nedostaju, a neki, koji su kasnije postali HEJZIJEVCI, žele da kupe ceo komplet od jedanaest romana iz edicije HEJZI, objavljenih u 1991. godini.

Evo i spiska HEJZI romana objavljenih 1991. godine:

1. UZROK SMRTI	broj 13
2. UBICA KOL GERLI	broj 14
3. ZLOČIN IZ STRASTI	broj 15
4. UBISTVO ADVOKATA	broj 16
5. SUPERGANG	broj 17
6. MENHETN EKSPRES	broj 18
7. PORNO DETEKTIV	broj 19
8. OŠTRICA BRIJAČA	broj 20
9. SREĆNI UBICA	broj 21
10. UMRI KAO PAS	broj 22
11. TALENAT UBICE	broj 23

I one čitaoce koji žele komplet od 11 romana i one koji žele pojedine primerke, da bi kompletirali svoje zbirke, obaveštavamo da na zalihama imamo još određen broj primeraka romana edicije HEJZI. Da bismo Vam do kraja izašli u susret, objavljujemo dve narudžbenice. NARUDŽBENICA I namenjena je za one koji žele pojedine primerke a NARUDŽBENICA II za one koji žele komplet od 11 romana.

Zainteresovani treba čitko, najbolje štampanim slovima, da popune jednu ili drugu narudžbenicu i da je pošalju na adresu: NISJP "DNEVNIK", IZDAVAČKA DELATNOST, ZA HEJZIJA, 21000 NOVI SAD, Ul. Vojvođanskih brigada broj 7/VI.

Svakome ko pošalje čitko popunjenu narudžbenicu poslaćemo poštom tražene primerke a platiće ih poštaru prilikom prijema.

Zainteresovani treba da požure jer imamo još samo OGRANIČEN BROJ PRIMERAKA!

NARUDŽBENICA I

Ovim putem poručujem romane iz edicije HEJZI i to sledeće brojeve: _____

Od svakog poručenog primerka pošaljite mi po _____ primeraka.

Pristajem na cenu od 100 dinara po jednom primerku.

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

Izjavljujem da ću naručene primerke platiti poštaru prilikom prijema pošiljke, zajedno sa PTT troškovima.

Datum i mesto: _____ Potpis naručioca: _____

NARUDŽBENICA II

Ovim putem poručujem _____ kompleta od 11 (jedanaest) romana, od broja 13—23, objavljenih u ediciji HEJZI 1991. godine. Pristajem na cenu od 1000 (jednu hiljadu) dinara po jednom kompletu i istu ću platiti prilikom prijema pošiljke, zajedno sa PTT troškovima.

Ime i prezime: _____

Adresa: _____

Datum i mesto: _____ Potpis naručioca: _____

NAJNOVI FANTASTIČNI STRIP

NA SVIM KIOSCIMA

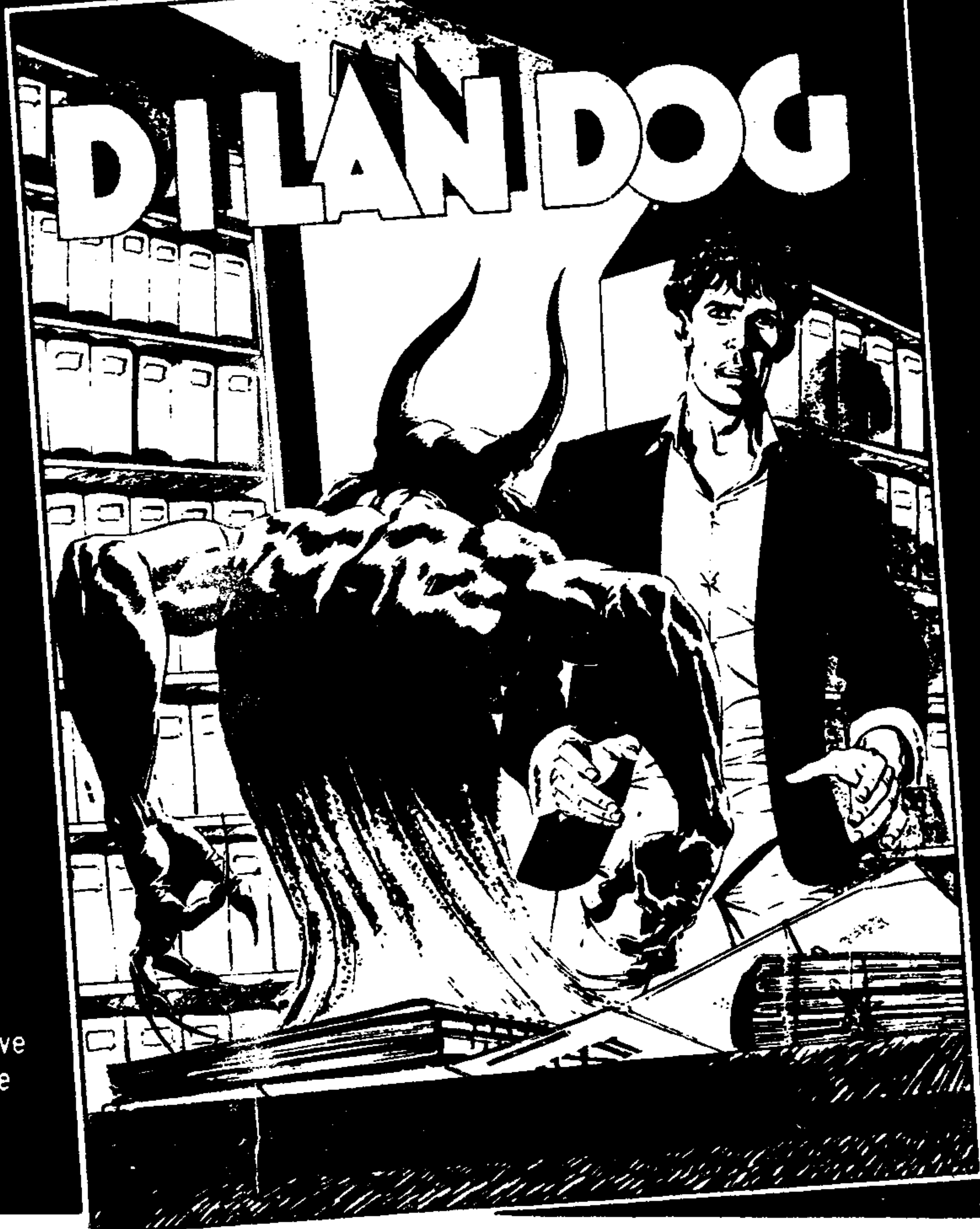
SPECIJALNO IZDANJE »ZLATNE SERIJE«

DILAN DOG

DILAN DOG
detektiv koji
se ne plaši
strave i užasa

DILAN DOG
u događajima
na granici
sna i jave

DILAN DOG
rešava slučajeve
koji prevazilaze
i najbujniju
maštu

DILAN DOG se hvata ukoštac sa silama mistike i zla

DILAN DOG NA SVIM KIOSCIMA

U SLEDEĆEM BROJU

L. Robinson

MASAKR U PUSTINJI

Džejson povuče obarač, ali... puška je bila prazna! On je uhvati za cev, i zamahnu prema Indijancu. Kundakom ga je udario u glavu, i ratnik pade kao pokošen. Taj trenutak je Džejson iskoristio da ponovo napuni pušku, a uzeo je i revolver...

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORI

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128119